Svarta handens besegrare

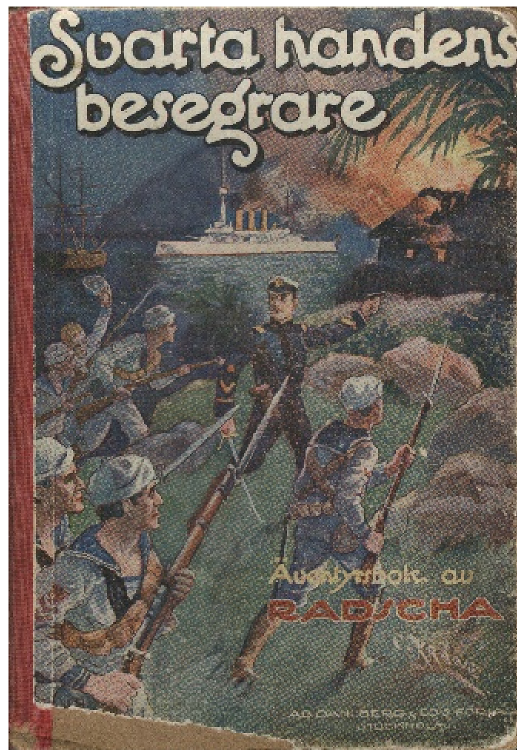
En pojkbok

av

Radscha

Stockholm
A.-B. Dahlberg & Co.s förlag, 1915

Stockholm
Svenska tryckeriaktiebolaget 1915

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

I.

ETT UPPTRÄDE.

Längs gatan löper en meterhög mur, uppförd av jämnhuggna, släta stenar, fogade tillsammans med rödaktig cement. Ovan muren sträcker sig ett staket av konstsmide till minst ett par meters höjd. Innanför skymta välordnade sandgångar, rabatter, buskar och träd, genom vilkas bladverk solen silar sina strålar. Längst bort i fonden, mitt för de stora, imponerande portar, vilka avstänga huvudallén från gatan, lysa de vita murarna av den

svensk-amerikanske mångmiljonärens, bankir Nelson, palats.

Från gatan kan man likaledes beundra den stora, under den varma årstiden dagligen plaskande vattenkonsten, vilkens strålar bryta solljuset i spektrats färger eller uppfånga en skymt av orangeriets glasväggar och kupoltak. Bankir Nelsons orangeri är känt över hela Newyork, ett sällsynt prov på vad en mästerlig trädgårdsodling kan åstadkomma. Palmer, orkidéer, japanska dvärgträd tävla om att ådraga sig uppmärksamheten.

Giacomo Coppi har stannat framför de rikt utsirade grindarna och stirrar full av beundran på all den härlighet, som utvecklar sig för hans blickar. Den 15-årige gossen har ännu aldrig sett något, som till den grad slagit an på hans fantasi. Därinne måste en mycket rik och mäktig herre bo.Tänk att ha så mycket pengar! Man kan då äta sig mätt varje dag, äta både kött och fisk, kanske även något sött och gott, sådant man ser exponerat i fönstren vid konditorierna.

Pojken vet, vad nöd och umbäranden vilja säga. Varken Giuseppe Garollo eller hans Ermina bruka slösa med mat eller dryck på hans -- Giacomos -- person, även om de själva icke förneka sig något. Knappt har han kommit hem, förr än de kroppsvisitera honom och ta ifrån honom allt, som han och Balbo lyckats skrapa ihop under dagens lopp. Och minst två dollars måste det vara, ty i motsatt fall vankas det stryk.

Balbo! Ja, det är för väl, att han har Balbo, hans enda vän! Apan är honom mycket tillgiven, och de två äro oskiljaktiga. Om natten ligga de i samma säng, hans ludna kamrat tätt tryckt intill honom för att få njuta av den goda värmen så mycket som möjligt.

Därinne i palatset vankas säkerligen många och stora läckerheter. Orangeriet härbergerar otvivelaktigt saftiga, präktiga frukter, vilka skulle falla Balbo i smaken, den stackars Balbo, som endast får äta, vad Giacomo lyckas anskaffa genom tiggeri eller genom att undansmuggla någon cent för inköp av frukt.

Gossen har ställt positivet från sig, men Balbo sitter uppkrupen på hans högra axel. Han tvekar, om han skall våga spela eller ej, ty hans erfarenhet har lärt honom, att man i palatsen ej gärna ser besök av positivspelare. Samma erfarenhet har emellertid visat, att om besöket tolereras, vankas det stora slantar, kanske en hel dollar.

Medan Giacomo tvekar, upptäcker han en gosse, som just trätt fram från en av sidogångarna, åtföljd av en lurvig, storväxt newfoundlandshund. Den nykomne är klädd i ljusgul flanellkostym och bär en tennisracket i handen.Halmhatten sitter långt ned i nacken på honom, och han kommer, att döma av svetten som rinner ned i hans panna, direkt från tennisplatsen.

Nelson junior har emellertid fått syn på den lille italienaren och hans instrument.

Hurra, här kan det vankas musik!

Med lätta, spänstiga steg springer den 16-årige ynglingen till grindarna, åtföljd av sin skällande, hoppande hund. Han vill ackordera med positivspelaren, ty man skall aldrig köpa grisen i säcken.

»Vad har du för stycken?» frågar han nyfiken, sedan han kommit fram till staketet.

»Dollarprinsessan, Greven av Luxembourg, en marsch av Souza, en one-step och intermezzot ur 'På Sicilien'», upplyser Giacomo, i det han rycker av sig mössan från det mörklockiga huvudet.

»Det passar», avgör unge Nelson. »Kom in!»

Han öppnar grinden.

I detta ögonblick passerar en trettiotvå års man med skarpa drag och djupt liggande ögon. Han är slätrakad och oklanderligt välklädd. När han får syn på italienaren, saktar han sin gång och betraktar gossen forstulet. Kommen några steg därifrån, stannar han och börjar vika upp den undre delen av sina välpressade pantalonger.

Den ena grinden är nu så öppen, att italienaren kan passera.

»Kom in!» befaller Nelson junior med härskarens ton i rösten. »Du skall spela härinne, inte ute på gatan, jag skall betala dig.»

Giacomo Coppi lunkar in med sitt positiv. Balbo har hoppat upp på hans huvud och gör grimaser till hunden, som skäller ursinnigt.Plötsligen tar det stora djuret ett språng mot den lille italienaren. Stöten är så häftig, att gossen faller omkull, dragande Balbo med sig i fallet. Hunden rusar mot apan för att kasta sig över denna, och det ser ett ögonblick ut, som om Balbos öde vore beseglat.

Herrn ute på gatan har emellertid upphört med att ordna sin klädsel. Han har ej släppt italienaren ur sikte. Då hunden rusar fram, närmar främlingen sig grindarna med raska steg.

Newfoundländaren är ursinnig, och hans herre, som gripit i hundens halsband, har svårt att hindra det uppretade djuret, vilket släpar honom med sig, att kasta sig över apan. Den lille, spänstige Giacomos ansikte är förvridet av ångest, ty han fruktar för sin älsklings liv. Under det att han söker att kravla sig upp, nalkas hunden mer och mer. Balbo kvider av ångest och sluter sig tätt intill sin herre i stället för att söka en fristad i närmaste träd.

Mr Kemlik har äntligen hunnit fram, och med hans tillhjälp lyckas man tygla newfoundländaren.

»Du är en stygg gosse, Björn», säger unge Nelson och klatschar till honom med racketen. »Nu skall du få arrest.»

Han överlämnar djuret till en stalldräng, som kommit springande, ditlockad av oväsendet, och Björn avföres från stället med slokande gång och svansen mellan benen, allt tecken till djup ånger över ett förhastat steg.

»Var inte rädd!» uppmanar Nelson junior den lille italienaren. »Jag vet inte, vad det kom åt Björn. Han brukar alltid vara hygglig och vänlig av sig. Förmodligen retade apan honom.»

»Tack för hjälpen!» stammar Giacomo, som lyckats resa sig upp. Hans första åtgärd blir att smeka och lugna sinBalbo, och härvid begagnar ban ömma, smeksamma italienska ord, vilka icke äro okända för mr Freddy Nelson, men som komma även mr Kemlik att småle.

»Du skall ha ersättning för det här», fortsätter Freddy, i det han tar upp sin plånbok. Han tar fram en 10-dollars-sedel och överräcker den till Giacomo, vilken stirrar på sedeln, som om han ej trodde sina ögon.

»Tio dollars!» utbrister han. »Jag har bara 40 cent, så att jag kan ej ge tillbaka.»

»Dumheter!» utropar den ädle givaren. »Inte vill jag ha något tillbaka. Alltsammans är ditt.»

Tvekande fattar den lille positivspelaren i sedeln. För honom representerar detta en hel förmögenhet. Nu kan han köpa Balbo flera bananer, kanske även några nötter. Det kommer att bli en lukullisk fest för den alltid hungrige kamraten.

Mr Kemlik har diskret dragit sig tillbaka, men han har ej gått längre, än att ban är i stånd att observera de båda ynglingarna.

»Hör på, har du fått någon mat i dag?» frågar bankirens son plötsligen. Han har lagt märke till den andres hungriga utseende, och att döma av hans magerhet kan han ej räkna sig till de övernärdas kategori.

»Jag har fått en kopp kaffe», säger Giacomo sanningsenligt.

»Inte ett dugg mera?»

»Nej, det är min vanliga frukost», svarar italienaren stolt, ehuru han glömmer att tillägga, att dylik frukost ej bestås honom mer än en å två gånger i veckan. I de flesta fall lår han nöja sig med intet eller kanske blott en brödkant.

»Då bjuder jag dig på frukost», säger Freddy impulsivt. »Kom bara med mig! Ja, du får ta apan med digockså. Positivet kan få stå. Härinne finns ingen, som rör det.»

Han går före i riktning mot den palatsliknande byggnaden men styr kosan mot köksingången, tätt följd av Giacomo, som håller Balbo på armen.

Innan de ens hunnit fram, ropar husets nnge herre med skarp röst »Kristina», och då ingen blir synlig, återupprepar han namnet, denna gång med mer framgång, ty köksan sticker ut sitt i en vit duk insvepta ansikte

genom fönstret.

»Gossen här skall ha mat», avgör Freddy. »Skynda er därinne, för han är mycket hungrig!»

»Men master Freddy», börjar hon, »inte går...»

»Prat, gör som jag säger», avbryter ynglingen henne. »Jag har lovat honom något att äta, och mat skall han ha.»

Därpå vänder han sig till positivspelaren.

»Gå bara in i köket!» uppmanar han. »Hon vågar inte gruffa, sedan jag sagt åt henne.»

»Men hon vill...»

»Bry dig inte om vad hon vill eller inte», svarar Freddy överlägset. »Här är det jag, som avgör, och inte tjänstefolket. Kristina är för resten snäll och kommer att ge dig mer, än du orkar äta. För övrigt skall apan ha något, han också. Jag skall se, om det finns något i växthuset.»

Detta yttrande blir avgörande för Giacomo. Han rycker av sig mössan och säger:

»Jag går väl in då.»

Varefter han vandrar uppför kökstrappan till köket, där Kristina placerar honom på en stol, medan hon dukar fram frukosten.

Master Freddy beger sig till växthuset, och detta väcker bekymmerfulla tankar hos mr Raidley, trädgårdsmästaren. Den unge herrns visiter i orangeriet plägar vanligen åtföljasav en systematisk plundring, vilken bedrives utan någon som helst hänsyn. Det tjänar ej heller någonting att göra föreställningar, ty faller något master Freddy i smaken, tar han det obarmhärtigt.

»Vad skall det tjäna till att plantera växter, om man inte får ta av dem», brukar han säga, och sedan bortfalla alla argument.

Mr Raidley smyger efter. Vad kan det gälla denna gång, blommor eller frukter? Vindruvorna stå i sin mognad, saftiga, runda vindruvor i regelbundna klasar. Mr Nelson senior har förklarat, att de skola sparas till den stora dinern om torsdag, men frågan är, huruvida mr Nelson junior kommer att respektera denna befallning. Föga troligt är det.

Eller kanske orkidéerna slå an? Det vore ännu värre. Master Freddy är svag för att vid alla möjliga och omöjliga tillfällen bära en blomma i rockuppslaget.

Men mr Raidlays farhågor kommer att överträffa alla förväntningar.

Den unge herrn plundrar utan försköning både äpple- och päronträd. Ett par med möda och svett uppdragna, sällsynta persikor stoppas nonchalant ned i flanellrocken, och dadelpalmen -- växthusets stolthet -- tullas obarmhärtigt. Den gamle mannen nästan snyftar, men han tiger, ty föreställningar skulle ej medföra det ringaste resultat.

Efter denna expedition beger mäster Freddy sig i riktning mot köket. Märkvärdigt nog äter han ej något av de bortrövade läckerheterna utan gnolar i stället på en munter melodi. Han stannar framför ett av köksfönstren, och där utspinner sig en scen, som kommer mr Raidley att förstummas den närmaste timmen.

Master Freddy ger frukterna till en apa, en liten ful, raggig apa, som med glupande aptit sätter i sig både persikor och dadlar.

Djupt sårad i sitt innersta drar mr Raidley sig tillbaka för att efter råd och lägenhet utösa sin vredes skålar över underträdgårdsmästare och drängar, vilka med bävan smyga sig undan, så snart deras fruktade förman visar sig denna sorgliga dag.

Balbo och master Freddy bli snart goda vänner. Apan har aldrig förut under sin korta levnad fått njuta sådana läckerheter och aldrig heller mat till obegränsade kvantiteter. Han äter, så fort han hinner, grimaserar och griper

med giriga händer efter mera. Giacomo är överlycklig. För honom är detta ingalunda någon Tychobrahedag utan en glädjens, och detta tack vare den första vänlighet, han mött under sin korta levnad.

Han lovar sig också, att om han en gång skulle kunna återgälda den tacksamhetsskuld, i vilken han står, skall han inte försumma detta.

II.

SVARTA HANDEN.

Mr Kemlik har, sedan han sett Giacomo Coppi bege sig till bankir Nelsons villa, lämnat trädgården, men hans avsikt är ej att avlägsna sig. Han hyser stort intresse för den italienska ynglingen, ett till synes alldeles obefogat intresse, ty huru kan väl en positivspelare väcka uppmärksamhet hos en gentleman av mr Kemliks läggning?

Vid denna tidpunkt har New-Yorks polis fått ett extraarbete, som lägger beslag på alla disponibla arbetskrafter. Knappt har allmänhetens uppmärksamhet blivit fästad vid affären Meixner -- det uppseendeväckande försvinnandet av miljonären Meixners dotter -- när fallet Rolli kommer före. Mr Rolli, oljekungen, befinnes en morgon mördad i sin sängkammare. I båda fallen är det otvivelaktigt, att Svarta Handen bedrivit sitt spel, denna italienska organisation, som har sina tentakler både bland »the iipper ten» och i pöbelkvarteren i den stora staden. Tidningarna innehålla spaltlånga artiklar, i vilka författarna ej blott komma med fakta utan ock uttömma sig i gissningar både ined avseende på brottens motiv och utförande.

Det ligger något så hemlighetsfullt över det hela, enmystisk slöja. Ej det ringaste spår efter förbrytarna står att upptäcka.

Den 19-åriga miss Vivian Meixner har en dag under en åktur spårlöst försvunnit. Man har återfunnit hennes landa och de tvänne hästarna några mil från staden. Kusken och betjänten äro borta. Ingen vet, var någon av dessa befinna sig. Hästarna gingo och betade på ett sädesfält, släpande den delvis sönderslagna vagnen efter sig. Några blodspår funnos ej att uppleta.

Två dagar senare anmäldes för polisen, att mr Rolli blivit mördad. Intet hade rubbats, då polisen kom till platsen, och den tillkallade läkaren förklarade bestämt, efter verkställd undersökning, att liket låg i samma ställning, som då han anlände. Miljonären hade mördats, under det att han sov. Ej heller här kunde man finna en utgångspunkt för undersökningarna.

Knappt en vecka därefter erhöll mr Meixner ett brev, i vilket han uppmanas att skicka 100,000 dollars till ett uppgivet ställe. Uraktlät han detta, skulle hans dotter inom 24 timmar dödas. Han fick ej meddela sig med polisen. Brevet var stämplat med ett sotavtryck från en utspärrad hand.

Det oaktat uppsökte miljonären genast detektivchefen och framlade utpressarens ultimatum för denne. Mr Derwent lovade att taga hand om affären, och på utsatt tid och ställe infann sig en av hans bästa medhjälpare, men ingen avfordrade honom pengarna. I det stället erhöll mr Meixner omgående ett paket, innehållande ett par avhuggna kvinnoöron, vilka buro miss Vivians örhängen. Ej en rad åtföljde den hemska sändningen.

Saken blev ej mycket klarare, då en noggrann undersökning gav vid handen, att mr Rolli ej berövats en cent av sin förmögenhet. Hans plånbok var orörd, det dyrbaragulduret låg fortfarande kvar på nattduksbordet. I detta fall hade döden ej tillfogats honom med rån som motiv. Det oaktat tvekade mr Derwent ej att ställa de båda brotten i samband med varandra och att ange den italienska ligan Svarta Handen som förbrytelsens upphov.

Mr Kemlik är mycket intresserad av allt, som kan tänkas beröra dessa fall, och det är just detta intresse, som fört honom till millionärernas kvarter. Han har ej uppgjort någon bestämd plan utan driver omkring snart sagt på måfå, ty mr Kemlik är en av Newyorks skickligaste detektiver, en ung man med oerhörd äregirighet och en man, som icke älskar Newyorks poliskår.

Mr Kemlik har för ett år tillbaka -- då han bar ett helt annat namn -- rört sig i de exklusiva kretsar, som bildas av »the upper ten». Han har varit en av de tongivande männen för dagen. Men plötsligt har han meddelat sina

vänner, att han ämnar gästa Europa och kanske även andra världsdelar, och sedermera har han försvunnit, sopande igen alla spår efter sig. I det stället har den de-tektiva polisen fått en ung rekryt, mr Kemlik från Minneapolis, en ung man med goda anlag för yrket och med säkerhet begåvad med akademisk bildning.

Det går bestämda rykten om poliskårens depravation. Man säger stygga saker om mutor, om polisens tysta medverkan vid den vita slavhandeln och mycket annat, som länder denna kår till föga heder, och som -- om det vore sant -- skulle bevisa en oerhörd korruption. Undersökningar ha blivit anställda och bevisat polisens renhårighet, men många tillåta sig ännu att betvivla undersökningarnas opartiskhet. Mr Kemlik yttrar sig aldrig i detta ämne.

Det dröjer en hel timme, innan Giacomo Coppi åter träder ut genom grindarna, men mr Kemlik visar sig äga ett aldrig svikande tålamod. Han har försvunnit i enportgång under cirka fem minuters tid. Då han trädde in, bar han en grå kostym och mjuk hatt; när han åter blir synlig är han iklädd brun kavaj och sportmössa, och hans överläpp prydes av ett par mörka mustascher.

Den lille italienaren bär positivet på ryggen, och Balbo sitter åter uppkrupen på hans axel. Ynglingen går långsamt framåt. Tydligen utgör instrumentet en tung börda för honom. Men det oaktat lyser hans svartmuskiga ansikte av glädje.

Han lämnar millionärernas gata och uppsöker de mindre burgnas kvarter. Här gör han halt och spelar ett och annat stycke inne på gårdarna, men recetten förefaller skäligen klen. Balbo excercerar med en liten käpp och gör konster, men det går trögt, sedan det lilla djuret ätit sig övermätt.

Detektiven aktar sig noga för att komma i ynglingens närhet. Han håller sig på ett sådant avstånd, att han kan se utan att själv bli sedd, och detta möter icke stora svårigheter i gatuvimlet.

När mörkret börjar falla på, slutar Giacomo med sina föreställningar och beger sig på hemvägen.

Vandringen blir lång och mödosam. Balbo har krupit in innanför sin herres tröja och sitter och sover. Hans dagsverke är nu slut, och han kan få njuta av några timmars vila. Men Giacomo kan ännu ej se till ett slutat dagsverke. Denna gång motser han dock hemkomsten med andra förväntningar än förut. Har han icke en tiodollars-sedel i fickan! Ett så stort belopp kommer att stämma Garollo och hans Ermina mildare än vanligen är fallet.

Giacomo vet mycket väl, att paret ej är hans föräldrar. Detta ha de upprepade gånger sagt honom och likaledes, att de av nåd och förbarmande upptagit honom som eget barn, när hans föräldrar strax efter ankomsten tillAmerika dukat under för en olyckshändelse. Om Garollos ej varit, skulle Giacomo för länge sedan ha hungrat eller frusit ihjäl, och därför borde han hysa stor tacksamhetsskuld till fosterföräldrarna. Ehuru han inser detta, har han svårt att hålla av dem. Kanske beror detta därpå, att de aldrig visat honom den ringaste vänlighet men väl pockat på, att han skulle arbeta för sitt uppehälle.

Vad paret gör om dagarna, är obekant för Giacomo. Vid hemkomsten inlåses han i en liten skrubb, som han aldrig får lämna. Ensam ligger han där på en halmmadrass med Balbo vid sin sida. Timmarna gå långsamt, och då hänger den lille italienaren sig åt sina drömmar.

Han drömmer, att han är en stor musiker. Han ser sig själv festklädd med fiolen under hakan. En stor, elegant publik lyssnar på de toner, han framtrollar. Han får dem både att skratta och att gråta, ty han är en maéstro, hans fiol en Stradivarius. Melodierna har han själv komponerat. Han hör dem tydligt och klart, där han ligger i mörkret, och samtidigt ser han vackra landskap, stolta män och fagra kvinnor. Understundom lyssnar han till stormen, hör vågornas brus och ser, huru skeppen kämpa mot det upprörda havet. För honom är att se och höra detsamma i dessa ögonblick av inspiration.

Men han äger, tyvärr, ingen fiol. För ett par år sedan hade han haft en, men Garollo slog sönder den, ty »gnisslandet» störde honom. Och positivet kunde inte alstra någon ljuv musik. Inte kunde man inlägga själ och känslor i den musiken! Giacomo hatar positivet och han lider oerhört, när han vevar på detsamma.

Försjunken i sina drömmar styr han kosan mot sitt logi, beläget i de fattigas stadsdel. På avstånd följer mr Kemlik.

Detektiven har fattat sitt beslut.Vid åsynen av den italienske gossen har han fått en idé. Källan till förbrytelserna är att uppsöka bland italienarna. Ligan »Svarta Handen» är bildad av uteslutande italienare, ett slugt folk, som arbetar i det fördolda. Det ligger något av ormens list och karaktär i deras tillvägagångssätt. Ormen hugger alltid till från ett bakhåll, dolskt och lömskt. En italiensk bov sticker alltid sin fiende i ryggen och väljer det ögonblick, när denne är försvarslös.

Svarta Handen är en fruktansvärd organisation, mäktig, stark och hänsynslös. Den består icke enbart av en samling bovar av lägsta samhällsklass: dessa äro blott hantlangare till den högre intelligens, som leder arbetet och utvecklar planerna. Chefen -- det måste vara en chef för det hela -- bör vara en man, som äger stor intelligens och goda förbindelser. Det är troligt, att han äger sådana även hos polisen.

Chefen aktar sig visligen för att göra sig synlig. Han har säkerligen förskaffat sig medhjälpare, vilka i sin ordning hålla slöddret i tygeln. Befallningarna utdelas aldrig direkt utan få passera många mellanhänder, innan de komma till den, som personligen skall utföra, ordern.

Man kan ej nå någon av dessa chefer utan att spåra honom genom de underlydande. Därför måste man söka nerifrån och uppåt, söka genom gärningsmannen spåra brottets upphovsman. Cheferna planera, slöddret utför förbrytelsen.

Giacomo Coppi tillhör den italienska kolonien i staden Newyork. Även om han ej själv kan räknas till ligan, måste han stå i förbindelse med den indirekt. Det ges få italienare, som ej äga kännedom om Svarta Handen.

Mr Kemlik vill tränga till botten av denna organisation, vill söka sätta sig in i de säregna förhållanden, som råda inom kolonien. Det är ett känt faktum, attlevnads- och åskådningssätten hos det italienska folket äro ett helt annat än hos anglosaxerna. För mr Kemlik är Giacomo Coppi den, som skall leda honom på spåret till den italienska kolonien, således till ligans överhuvud förr eller senare.

Positivspelaren har emellertid stannat vid ett smutsigt hus, beläget vid en smutsig gata där renhållningen tydligen är bannlyst. Några enstaka lyktor sprida ett svagt sken, så svagt att större delen av gatan befinner sig i mörkret. Genom lappade fönster silar här och där ett svagt ljussken ut, och man hör sorlet av röster. Fattigmans gator bjuda på många pittoreska scener, och mycket tilldrager sig bakom solkiga gardiner, vilket skyr dagens ljus. Där planeras brott, och där frodas anarkismen, där fira gatans barn sina orgier efter slutat dagsverke, tiggeri, stöld, bedrägeri planeras där även.

Detektiven lägger märke till porten, i vilken Giacomo inträtt. När gossen försvunnit ur mr Kemliks åsyn, smyger detektiven sig efter och lyssnar. Giacomo stannar redan vid jordvåningen och trevar efter låset.

Så mycket bättre. Mr Kemlik kan genom det spruckna fönstret åt gatan lyssna på samtalet. Och lyssna vill han, ty det kan hända, att italienarens besök hos miljonären har sin särskilda betydelse, som ej bör underskattas.

Detektiven beger sig således ut på gatan och trycker örat tätt intill rutan. Han är glad, att han behärskar det italienska språket.

»Kommer du äntligen!» yttrar en vresig kvinnoröst. »Du borde ha varit hemma redan för en timme sedan. Vi trodde, att bylingarna tagit dig.»

»Jag kunde inte komma förr», svarar gossen saktmodigt, i det han sätter positivet i en vrå. »Ni hade ju sagt, vid vilka hus jag skulle spela, och jag måste gå igenom dem allesammans.»»Du kunde ha spelat ett par stycken på vardera, inte mera», muttrar Garollo. »Jag vet, att du bara går på, och snart är väl positivet utslitet, kan jag tro. Nå, fick du något?»

»Ja, det har varit en god dag. Jag har nära 11 dollars.»

»11 dollars!» utropar megäran. »Min söta gosse, det kan väl inte vara möjligt!»

»Tig, käring!» ryter Garollo. »Tycker du att 11 dollars är för mycket kanske? Genom ditt prat skämmer du bort pojken. lian borde komma med den summan varenda dag i stället för de futtiga cents, han lämnar oss och som inte på långt när räcka till maten, ännu mindre till husrum. Langa hit pengarna!»

Giacomo tömmer börsen och paret räknar girigt dess innehåll.

»Var fick du sedeln?» fortsätter Giuseppe Garollo förhöret.

»Hos Nelsons, miljonären på Madison square», svarar Giacomo.

»Nelson», repeterar italienaren. »Jo, nu minns jag. Han är bankir, inte sant. Och gubben gav dig sedeln?»

»Nej, inte han, utan sonen.»

»Sonen. Vad är det för en gynnare? Honom har jag inte hört talas om. Är han anställd i faderns affär?»

»Nej», svarar Giacomo skrattande. »Han är bara 15-16 år gammal.»

»Såå!» muttrar Garollo och växlar en blick med sin hustru. »Pojken tycks ha gott om mynt, då han kan slösa på det viset. Du såg väl, om han hade fler sedlar i plånboken?»

»Ja, det hade han», svarar den lille positivspelaren omisstänksamt. »Han har ju en förmögen far, och huset, som de bo i, är ett riktigt palats.»»Det är bra!» avbryter Garollo honom. »På bordet står mjölk och bröd. Tag det med dig och gå och lägg dig!»

Den lille positivspelaren lyder utan att knota. Han tar den enkla aftonvarden och går in i sin skrubb, omedveten om alt han framkallat en olycka över sin unge välgörare.

III.

ONDA ANSLAG.

Mr Kemlik ser genom rutan, hur gossen försvinner genom dörren. Straxt därefter höras steg på gatan, och detektiven finner bäst att i tid draga sig undan. Han vill ej, att hans beteende skall väcka misstankar inom kvarteret. Dessutom anser han sig ha slutat ett gott dagsverke. Han besluter följaktligen att gå hem.

Garollo och hans Ermina ha väckt hans uppmärksamhet, och han föresätter sig att hålla dem under observation. Visserligen har han ej funnit något misstänkt hos dem, men tiden för iakttagelserna har ju också varit för kort därtill. Paret är i hög grad osympatiskt. Det är klart, att dessa två leva på pojkens verksamhet -- och därtill kommer väl också något mystiskt handtverk. Den typ de förete, är tyvärr vanlig inom dessa kretsar, där lättjan föder brottet.

Om mr Kemlik dröjt ännu några minuter, skulle han möjligen blivit vittne till ett mer intressant samtal. Slumpen har emellertid ej varit honom bevågen, och slumpen är nyckfull.

När Giacomo slutit dörren efter sig, öppnar Garollo ett viskande samtal med hustrun.»Här är affär att göra», säger han, och hon nickar stumt bifall.

»Jag måste tänka på saken», fortsätter italienaren, medan han slår i ett glas whisky åt sig. »Vi ha inte haft en cents förtjänst på länge, och man tycks inte vilja anlita vår hjälp.»

»Har jag inte alltid sagt dig, att man aldrig skall vänta, att stekta sparvar flyger i munnen på en», infaller Ermina. »Du är en stor tok, Giuseppe, det har jag alltid sagt. Handens arbete ger aldrig samma valuta, som hjärnans. Andra få tänka ut för er stackare, vad ni ska göra, och sedan är det ni, som få grovarbetet. Jag skulle inte säga något, om det betaltes bra. Du och dina gelikar få några dollars, men cheferna ta lika många tusen, och ändå är det ni, som få stå hela risken. Det är dumt!»

»Ja, vad skall man göra», svarar Garollo vresigt. »Vi äro inte allsmäktiga vi som de andra.»

»Prata nonsens! Om du blott en enda gång vågade något på egen hand, skulle vi bli rika kanske genom en enda kupp. Men du vågar inte. Din hjärna räcker inte till.»

»Väg dina ord!» hotar han henne. »Du vet mer än väl, att jag inte är något dumhuvud.»

»Då borde du se, att här är en stor affär», förklarar hon utmanande. »Gå nu och skänk bort hundra tusen dollars till bandet och behåll hundra för dig själv! Det vore just likt dig.»

»Gå då inte på så häftigt!» invänder italienaren misslynt. »Du kommer alltid med överdrifter.»

»När skall jag få folk av dig?» fortsätter Ermina. »Redan för länge sedan skulle vi ha kunnat lämna det här kyffet och och bott, som det ägnar och anstår oss. I det stället leva vi som det sämsta avskum. Ingen kan på migse, att jag varit en firad skådespelerska, och jag trotsar någon att kunna gissa, att du förr uppträtt som en mycket anlitad jurist. Hade du bara kunnat styra dig och inte tillgripit...»

»Nu kan det vara nog!» avbryter Garollo henne, i det han slår näven i bordet. »Varför drar du alltid fram det gamla! Var du kanske utan skuld? Vem var det, som behövde dyrbara toaletter, som ständigt ville festa och uppträda som en prinsessa? När man ser dig nu, kan man sannerligen inte förstå, att en karl velat gå ett enda steg för din skull.

Du lämnar mig aldrig någon ro. Alltid skall jag göra allting, men du själv? Vad gör du, utom det att du äter och super upp varje cent, vi lyckas skrapa ihop.»

Hon betraktade honom med ilskna blickar.

»För din skull har jag lämnat scenen», anmärker hon och sätter händerna i sidan. »Du fordrade det, och jag lydde. Hade jag inte låtit mig tubbas av dina fagra löften, skulle jag ännu i dag ha varit den ryktbara Ermina. Men du har dragit ner mig i smutsen: det är nu din skyldighet att skaffa mig, vad du lovat. Medel har du.»

»Du menar pojken därborta hos Nelsons», svarar Garollo buttert.

Hon närmar sig småleende, en megäras leende.

»Nu börjar du bli förnuftig», säger hon och lägger armen om hans hals. Huru otroligt det än låter, hålla dock dessa tvänne ur samhället utstötta av varandra på sitt sätt, faslän de gräla natt och dag, till och med övergå till handgripligheter.

Hans ton förändras med detsamma. Ämnet, som de avhandla, kan bli behagligt nog, kanske även leda till ett positivt resultat.

»Ge mig ett gott råd!» uppmanar han. »Du brukar ha goda idéer.»Hon slår sig ned bredvid honom och fyller glaset. Sedan hon tagit en ordentlig klunk, fortsätter hon:

»Du känner Robilant, chauffören. Är han att lita på?»

»En präktig pojke», upplyser Garollo. »Vi ha haft mycket arbete tillsammans, och han har aldrig svikit.»

»Han är väl inte rapportör? Går han kanske till chefen?» återtar hon och söker att läsa svaret på frågan i mannens minspel.

»Nej, det tror jag inte», svarar Giuseppe efter någon tvekan. »Allt beror ju på betalningen för resten. Får han ordentligt betalt för sitt arbete, är han den som tiger.»

»Mycket hänger på honom», förklarar Ermina, som har sin plan klar. »Du vet ju bäst själv, om du kan lita på honom. Gör du det, kan du också bli i tillfälle till ett gott kap.»

Hon lutar sig ned till honom och viskar ivrigt under några minuter, och han nickar bifall gång på gång utan att avbryta henne. -- -- --

Mr Kemlik har emellertid tagit en bil och åkt hem. Han har hyrt en dubblett vid 47:de gatan, en elegant ungkarlsdubblett, som han möblerat med erkänt god smak. Hans inkomster äro så stora, att han ej behöver försaka livets bekvämligheter. Det är dock ett faktum, att han ej gärna tar emot någon av sina yrkeskamrater i sitt hem. De tillhöra i regel en helt annan samhällsklass än han själv, och han arbetar helst ensam.

Han öppnar dörren med patentnyckeln. Huru svagt bullret än varit, har Washington Johnstone likväl hört det och kommer utrusande för att hjälpa sin herre. Negerns fula ansikte strålar av glädje.

»Äntligen hemma, sir», lyder hans hälsning. »Jag har varit orolig för er, sir.»

»Ingen fara, Washington», svarar den unge mannen.»Som du ser, är jag hemma utan äventyr och har alla mina lemmar i behåll.»

»Jag önskar, att jag finge följa er, sir», säger f. d. prisboxaren respektfullt. »Ni kunde nog behöva min hjälp förr eller senare.»

Vilket yttrande åtföljes av en djup suck, ty negern håller uppriktigt av sin husbonde.

»Det vore just en lämplig skylt, som jag förde med mig», svarar mr Kemlik skrattande, under det att han nickar åt den svarte jätten. »Man skulle snart veta, vem jag var, om du följde i mitt kölvatten. Har någon sökt mig?»

»Nej, sir, men det har kommit ett brev.»

Detektiven går fram till skrivbordet, där brevet tronar på en silvertallrik. Han ser genast på kuvertet, att det är en ämbetsskrivelse. Medan Washington tänder de elektriska lamporna, bryter hans herre brevet och läser det noga.

Chefen för detektiva polisen beordrar honom att komma till byrån påföljande dag kl. 2 em. Han skall då ha genomläst rapporten angående affären Meixner, så att han är fullständigt inne i denna.

Den unge mannen kramar ihop brevet.

Skola då alltid de gamla minnena väckas till livs?

Han ger ett tecken åt negern att avlägsna sig och sjunker sedan ned i den skinnskodda vilstolen.

För något över ett år tillbaka har mr Kemlik varit en lycklig man. Förmögen, högt uppburen, en angenäm sällskapsmänniska har han blivit mottagen med öppna armar överallt. Och under denna period av sitt liv har ban mött miss Lilian Meixner, den bekanta skönheten.

Liksom så många andra unge män har han lagt sin hyllning för hennes fötter, och han smickrade sig med, att hon ej illa uptog detta. Från den stunden har jorden varit ett paradis för honom, men plötsligen inträffar ettomslag. Den sköna visar sig kall och likgiltig mot honom. Sårad har han dragit sig tillbaka, ännu innan en förklaring kommit över hans läppar, och i harmen över hennes beteende har han fattat beslutet att resa bort, långt bort för att dämpa sin sorg.

Han anträder också resan, men snart kommer ångern. Han vänder tillbaka men har ej mod att ånyo visa sig. Oförmärkt vill han följa henne, övervaka henne, se om hon icke skall komina på andra tankar.

Men hur skall han gå tillväga för att ej upptäckas?

Han grubblar en tid på problemets lösning, och härunder kommer han till det resultatet, att något legat bakom hennes plötsligt visade kallsinnighet. Vad detta varit, måste han utleta, och detta kunde möjligen ske genom en av de många, privata detektivbyråer, som stå antecknade i New-Yorks adresskalender.

Efter närmare beprövande finner han det dock motbjudande att anlita dessa herrar, av vilka många föra en tvivelaktig existens.

Varför inte själv bli detektiv! Han borde äga åtskilliga förutsättningar härför, och under alla omständigheter kunde han försöka sig på experimentet.

När mr Kemlik fattat ett beslut, brukar han även omsätta detta i handling. Och på så sätt har han gjort sitt inträde i New-Yorks detektiva polis, utan att ens denna känner till hans föregående.

Ödet har nu ingripit i händelsernas gång. Det blir han, som skall lösa mysteriet med miss Meixners försvinnande, ett problem, som hittills trotsat polisens ansträngningar.

Huru underbart är ej livet?

Och mr Kemlik försjunker i djupa tankar.

IV.

EN ENLEVERING.

Master Freddy befinner sig i trädgården, och master Freddys humör är inte det bästa. Denna höstdag har uppgått med solsken och värme och lockar med oemotståndlig kraft till eii exkursion med automobil.

Men mr Elsfleth, som fått det ansträngande värvet sig anförtrott att sörja för mr Nelson juniors andliga utveckling, fordrar, att hans elev skall tillbringa några tråkiga timmar i studierummet. Att läsa fransk grammatik, lösa dumma geometriska problem och studera Filip II:s allt annat än väl visa företag, när solen skiner och vägarna äro bäst på hela året!

Master Freddy opponerar sig med en viljestyrka, som vunnit i kraft tack vare svaga föräldrars efterlåtenhet.

Det kommer till ett våldsamt uppträde mellan honom och informatorn, vilken senare ett par dagar förut erhållit ökad fullmakt att handla å den faderliga myndighetens vägnar och i känslan av denna maktfullkomlighet vågar sätta hårt mot hårt.

Följden blir, att master Freddy slår boken i bordet och avlägsnar sig under livliga protester, ty han tål intet intrång i sin frihet. Är han icke amerikansk medborgare kanske! En sådan låter ej kujonera sig.Mr Elsfleth är mäkta förgrymmad. Om han blott vågat, skulle han ha gripit till käppen, ehuru detta varit förenat med en viss risk, ty master Freddy är ovanligt storvuxen för sina år och skulle säkerligen ej godvilligt underkasta sig en brutal behandling. Dock må mr Elsfleths beteende omnämnas som ett djärvt och manligt beslut, ävensom ett bevis på att hans vanliga jämnmod sluppit ur sina gängor.

Efter vunnen seger -- en pyrrhusseger -- beger master Freddy sig som sagt ut i trädgården. Han går ej med långsamma steg. Snarare sker förflyttningen i form av språngmarsch, ty än finnas auktoriteter inom anropningshåll, och auktoriteter i denna stund äro liktydiga med vänner till tyranni. Reträttvägen bör således hållas fri.

Hunnen till östra gaveln av palatset viker han av till höger och styr kurs mot garaget. Där står hans 40-hästars Ford, en bil, som lämnat fabrikanten för endast tvänne månader tillbaka, allt för att fröjda master Freddy, en svag faders gåva till en stark son.

Ägaren av bilen känner sig emellertid ej fullt säker, när han öppnar porten. Sedan han konstaterat, att ingen förföljer, undersöker han benzinbehållaren.

All right, den är full!

Ett kraftigt tag på igångsättnings veven, och bilen börjar surra, liksom belåten över att få lämna det kvava garaget för att komma ut i Guds vackra natur.

Master Freddy kan sköta en bil.

Långsamt och försiktigt rullar kolossen ut ur sitt fängelse och prässar ned sanden på planen utanför. En vridning på ratten och den styr mot ingångsporten, som leder till husets baksida.

Leve friheten!

Bilen gör en elegant sväng och kör ut på gatan. Så fortFreddy kan, ökar han farten, rädd att någon skall hindra honom i sista minuten. Men denna farhåga är överflödig. Den uppretade mr Elsfleth har begivit sig till sitt rum, där han ägnar sig åt betraktelser, huruvida han skall uppsäga sin plats eller ej, ty en så svår lärjunge kan uttrötta även den mest energiske lärare. Han kommer dock till slut till den uppfattningen, att han bör göra ett sista försök, innan han uppger gärdet.

Master Freddy känner sig i grund och botten föga belåten. Visserligen har han nått sitt mål -- att slippa de tråkiga lektionerna -- men hans samvete säger honom, att han burit sig orätt åt -- och samvetet låter som bekant ej pruta

med sig. Han vet även, att föräldrarna skola känna mer sorg än vrede över hans försumlighet, och Freddy håller uppriktigt av både far och mor.

Dock strunt i det! Har han en gång fattat sitt beslut, gäller det att fullfölja detsamma. Hade han vetat, vad ödet höll i beredskap åt honom, är antagligt, att han genast vänt om.

På andra sidan gatan står en motorcykel, en rödmålad tingest av märket Indiana och försedd med sidvagn. Den är så gott som ny och försedd med 4 cylindrar, vilka tillsammans representera en styrka av 8 hästkrafter. Ägaren, mr Robilant, påstår med bestämdhet, att cykeln med passagerare kan uppdrivas till en hastighet av 60 km. per timme, kanske ännu mer.

Mr Robilant samtalar, i det ögonblick då Fordbilen svänger ut, med en person, vars yttre har ett påfallande italienskt utseende, och de samtalande, vilka röka cigarrett på cigarrett, synas inbegripna i en häftig dispyt. Icke desto mindre avbrytes denna genast, så snart master Freddy blir synlig.»Fort i väg!» uppmanar mr Garollo. »Vi måste följa den gynnaren. Du skall få se, att vi få honom fast.»

»Var inte säker på det», invänder mr Robilant. »Han kan köra inåt staden, och då stå vi där med lång näsa.»

»Lika gärna kommer han att åka utåt landet», upplyser italienaren. »Jag vet, att han brukar företa utflykter ditåt nästan varenda dag. Håll bara tätt efter honom, så att vi ej släppa honom ur sikte!»

Motorcykeln har ej svårt att följa, ty Fordbilen kan endast köra med reducerad fart på de livligt trafikerade gatorna, där polisen med sina argusögon övervaka, att bilerna ej överskrida den tillåtna hastigheten. Bryter någon mot denna ordningsföreskrift, finns genast en motorcykel till hands, vilken övertar förföljningen och stoppar den oförsiktige. Sedan bär det iväg till närmaste polisstation för erläggandet av de reglementerade böterna. Som master Freddy icke är obekant med denna drakoniska lag, håller han tillåten hastighet och undgår således att ådraga sig polisens uppmärksamhet.

Han manövrerar med stor skicklighet, men också har han haft en god lärare i konsten att sköta en bil. Sådana lärdomar äro honom till behag, ty master Freddy älskar sport i alla former. Men motorcykelns man känner sin sak minst lika väl, där han håller sig tätt i kölvattnet efter den större kamraten likt en späckhuggare, som följer en val.

När Fordbilen nalkas stadens västra utkant, ökar den farten. Antalet mötande fordon och observerande poliser har här betydligt minskats. 15 (engelska) mils hastighet är ju inte att skryta med. I samma proportion ökar motorcykeln, som håller sig på en kvarts mils avstånd, tydligen i avsikt att ej bli sedd av bilens chaufför men dock så nära, att man ej släpper den eleganta vagnen ur sikte.

Till slut upphöra de regelbundna gatorna med sina tätahusrader och ersättas av makadamiserade vägar med ett nybygge här och där eller enstaka stående villabyggnader. Träden bliva ej längre någon sällsynthet, och i fjärran syns till och med randen av en skog. Till höger om vägen ligger ett fabrikskomplex med höga, rykande skorstenar, och bullret från maskinerna överröstar motorns enformiga surrande.

Landsvägen, en bred, välanlagd väg, sträcker sig rak som en linjal framför bilen, som nu ökar till 30 mils hastighet. Likväl är Indianacykeln i stånd att följa med.

Master Freddy njuter. Luften är frisk, och ej ett moln, fördunklar den klara himlen. Visserligen känns det litet kyligt, men hans tjocka päls utestänger kölden, och vantarna hålla händerna varma.

Det ligger dock en oändlig tjusning i detta att åka fram på en god väg med svindlande hastighet. Scenerierna avlösa varandra snabbt, och farten! Ja, den stora hastigheten är något, som människan trängtar efter, så snart hon lärt sig att övervinna fruktan för densamma. Det ges något, som heter bilgalenskap och som griper mången, vilken ägnar sig åt denna sport, och den galenskapen består i en brinnande önskan att uppdriva hastigheten till vansinnets gränser.

Master Freddy ökar tandning och gas, och Fordbilen rusar iväg med svindlande fart. Här finnas inga poliser, som

hindra honom, och då skall man begagna sig av tillfället. Motorcykeln lämnas långt bakom med tvänne män, som utösa sin vredes skålar i form av beprövade italienska svordomar.

Bytet hotar att glida dem ur händerna. Den fördömde pojken håller på att komma undan, just då de anse honom vara fast.

Men master Freddy är nyckfull. Efter några minuterminskar han farten och kör med hälften av den hastighet, vartill han förut kommit.

Bilen passerar en skog, och om det finns något, som han älskar, är det skog. Han vill njuta av dess åsyn, vill insupa doften från löv och blommor, och han gör detta i djupa andedrag.

Under tiden närmar sig motorcykeln med dess otåliga passagerare.

»Där ha vi honom!» ropar Garollo. »Sätt fart bara, så komma vi förbi honom!»

»All right!» svarar mr Robilant. »Det skall gå som en dans.»

Likt en pil skjuter den röda motorcykeln förbi. Nu har man snart nått målet, ty man hoppas och tror, att man genom list skall förmå ynglingen att stanna.

Master Freddy skänker den förbirusande cykeln en likgiltig blick. Han vet mycket väl, att han när som helst är i stånd att köra fatt densamma, men för tillfället är det skogen, som lockar, inte kappkörning.

På några stegs avstånd från bilen stannar motorcykeln plötsligen, och ett förtretat utrop höres från dess förare.

Någon slags maskinskada syns ha uppstått.

Den sanne motormannen lämnar aldrig en nödställd kamrat. Denna gentlemannaregel har blivit så noga inpräntad hos master Freddy, att den ingått i hans begrepp om ett korrekt uppträdande.

Han stannar följaktligen bilen och vänder sig till motorcykelns passagerare.

»Hallå, vad står på?» frågar han med högra handen fortfarande kvarliggande på ratten.

»Motorskada, sir», svarar chauffören, som hoppat av och håller på att undersöka motorn. Därefter återtar han undersökningen.[image]

"Motorskada, sir," svarar chauffören.Nelson junior betraktar intresserad mannens förehavande. Han smickrar sig med att förstå sig på en motor.

»Vad är det för fel?» frågar han nyfiket, i det han lutar sig åt sidan för att kunna se bättre.

»Om jag det visste, sir», upplyser mr Robilant hycklande. »Jag har nyligen fått cykeln och förstår mig inte riktigt på den.»

»Jag kan kanske hjälpa er», säger master Freddy impulsivt och hoppar ned på marken, sedan han öppnat dörren. Han går fram till motorcykeln. Mr Robilant reser sig upp.

»Vänligt av er, sir», säger han med ett grin. »Ni är kanske hemma i sådana här saker.»

»Jag känner märket», förklarar ynglingen och böjer sig ned för att ta karburatorn i betraktande.

Med ens känner han ett stadigt grepp om sin hals. Han vill ropa på hjälp, men man har ett så fast grepp om hans strupe, att endast några oartikulerade ljud höras. Samtidigt kastas en duk över hans huvud, och han känner en sötaktig, äcklig lukt -- lukten av kloroform. Tusen stjärnor dansa för hans ögon. Han gör några krampaktiga ansträngningar att slita sig lös men förgäves.

Och så svävar han sakta upp i rymden. Allt känns så lätt, så eteriskt. En känsla av oändligt välbehag griper honom -- och så förlorar han medvetandet. -- -- --

»Det gick lättare, än jag trodde», anmärker mr Garollo, sedan gossens spasmodiska rörelser upphört. »Nu sover han. Vi måste raska på.»

De båda italienarna bära den medvetslöse upp i bilen och lägga honom på botten. Hans ansikte är fortfarande betäckt med den kloroformerade duken.

»Jag kör bilen», avgör Garollo. »Du kan ju ställa din motorcykel därinne i skogen. Skulle man ta den, skalljag ersätta den, men dit kommer väl ingen de närmaste timmarna, om du väljer en undangömd plats.»

»Vänta här i tio minuter!» säger Robilant. Han sätter motorn i gång och kör in på en skogsväg. Innan ännu tio minuter förgått, är han tillbaka.

»Jag har gömt den i ett snår», förklarar han vid återkomsten. »Jag tar ratten, ty jag är mer van vid det här hantverket än du. Se bara till att pojken inte vaknar, och späd på med kloroformen, då du känner, att han rör på sig.»

»Vi måste vara försiktiga», anmärker Garollo. »Om pojken dör, få vi inte ett öre.»

»Känn på hans puls!» råder kamraten. »Om den saktar av, får du upphöra med kloroformen. Tag nu plats, så kör vi! Det kan komma hit folk när som helst.»

Mr Robilant stiger upp i bilen och fattar ratten. Ögonblicket därpå fortsätter Fordbilen den avbrutna färden denna gång på omvägar till staden. Gäller det att dölja något brottsligt kan detta lättare ske i en stor stad än på landet. Garollo har brett en fäll över den sovande för att gömma honom, och ingen av de mötande kan ana, att tvenne skurkar hålla på att enlevera den rike bankir Nelsons förhoppningsfulle son. Italienaren känner gång efter annan den medvetslöse på pulsen. Denna är regelbunden, och ingen anledning till oro förefinnes.

Bilen kör nu genom gatorna, ej de stora pulsådrorna i Förenta Staternas största stad utan genom mindre trafikerade stadsdelar. Man vill komma till hamnen. Färden går genom slingrande gator och gränder och syns aldrig vilja taga slut. Garollo sitter bekvämt tillbakalutad mot de mjuka dynorna, och de mötande kunna ej tro annat, än att han är ute på lustfärd eller i affärer. Dagen till ära har han satt på sig en automobilrock -- lånad av mr Robilant --och döljer ögonen bakom ett par mörka bilglasögon, vilka göra honom oigenkännlig.

Man uppnår sent omsider hamnen, och först nu uppstå svårigheterna. Ännu är det ljus dager, och mörkret kommer ej att falla på förr än om några timmar. Det blir således ingen lätt sak att föra undan den medvetslöse ynglingen, utan att detta skall tilldraga sig uppmärksamhet.

Men mr Garollo vet bot för den saken.

När bilen stannat vid en liten provisorisk träbrygga, som skjuter ut i floden, tar han av Freddy hans päls men men sätter åter bilglasögonen på honom. I närheten håller en ångare på att lasta bomullsbalar, och några sysslolösa åskådare flanera på kajen, glada över varje omväxling, som erbjuder sig. Ankomsten av en lyxbil väcker också deras nyfikenhet, varför några personer -- till de båda italienarnas harm -- samlas omkring vagnen utbytande sina åsikter om dess kvalifikationer.

Garollo hoppar emellertid ut men stannar vid fotsteget.

»Kom Roberts!» säger han till den medvetslöse.

»Hör du inte vad jag säger?» fortsätter han i höjd ton, som om han vore förargad över den tilltalandes uraktlåtenhet att svara.

Fortfarande tystnad.

»Det tjänar inte något till», fortsätter Garollo i hopplös ton. »Han är så full, att han varken hör eller ser, fördöme det. Jo, detta blir just en angenäm utflykt! Ska vi köra honom hem eller ta honom med oss. Fiskturen blir inte, vad vi tänkte oss.»

»Vi ta honom med», avgör mr Robilant. »När han kommer ut i friska luften, nyktrar han till, skall du få se. Men någon sprit får han inte mer, det skall jag bli man för.»De båda italienarna fatta ett stadigt tag om Freddy och bära honom mot bryggan, där en motorbåt väntar. Med möda få de honom ombord och lägga honom på durken

akterut samt svepa en filt om honom.

»Så ung och så fördärvad», säger en äldre man, vilkens yttre förråder kolportören. »Den spriten, den spriten!»

»Han tål inte just något, pastorn», urskuldar mr Robilant den sjuke. »Jag skall för resten se till, att han inte kommer åt något, så länge jag har hand om honom.»

»Det vore en välsignelse», svarar predikanten salvelsefullt. »Har spritbegäret fattat en så ung person, kan sjukdomen möjligen botas. Är han er son?»

»Bevare mig!» svarar mr Robilant med en skymt av löje i blicken. »Det är bara en bekant. Bokhållare hos Ribbard & Co L^{td}. vi skulle ut och fiska ett tag, ty det lär nappa bra, men dessförinnan ville vi äta frukost. Han tog sig några glas öl, och genast var han färdig.»

»Roberts tål aldrig något», instämmer Garollo. »Han har fått sig en läxa den här gången, stackars gosse, och han kommer nog inte att göra. om försöket i brådrasket.»

»Vet någon av herrarna, var man kan få sätta in en bil?» frågar Robilant. Det skulle blott väcka misstroende, om man utan vidare läte automobilen stå kvar på kajen.

»Där borta finns ett garage», upplyser en schåare och pekar med ett smutsigt finger mot en hög byggnad, belägen på ett stenkasts avstånd. »Ägaren heter Thomson och brukar hyra ut bilar.»

»Tack min vän!» svarar mr Robilant och sticker tio cents i mannens utsträckta hand. »Jag hoppas, att man inte gör någon åverkan på bilen, ty vi ha fått låna den.»

»Det kan ni vara övertygad om, att man ej gör, sir»,svarar karlen. »Thomson är skötsam, och där står bilen säker.»

Mr Robilant stiger åter in och kör bort maskinen till anvisad plats. Mr Thomson upplåter beredvilligt plats för densamma, sedan han hört, att man skall hämta den före kl. 10 em. På natten bruka hans bilar återkomma, och sedan blir garaget fullt anlitat, så att det ej blir plats för främmande vagnar.

En kvarts timme senare styr motorbåten ut från hamnen och försvinner bland massor av ångare, segelfartyg och pråmar.

Så snart de båda italienarna lämnat kajen, tar Garollo fram kloroformen och låter den sovande inandas densamma. Man måste fortfarande hålla honom medvetslös, och detta möter inga olägenheter. Master Freddys hjärtverksamhet är den bästa och hans fysik stark. Han ligger och mumlar otydliga ord och snarkar i kapp med motorn.

IV.

SPÅRETS UPPTAGANDE.

Mr Kemlik stiger tidigt upp på morgonen, ty han måste i god tid till byrån för att ta del av rapporten. Washington, som är en mångkunnig man, har redan gjort i ordning en god frukost, som han serverar, klädd i sin kockutrustning. Mr Washington ändrar nämligen skinn flera gånger på dagen. Vid måltidernas servering bär han vit långrock och en platt mössa av samma färg, under mottagningstiden är han klädd i livré med silverknappar, och under färderna i staden är han civilklädd, varvid han utvecklar prov på en alldeles utpräglad smak för kulörta halsdukar och kråsnålar med kolossala similidiamanter för att ej tala om slöseriet med handskar, n:r 10 ½.

»God frukost i dag», hälsar betjänten sin herre »Lamkotletter, sir, med gröna ärter. Jag kom över dem hos slaktarn i morse, spädlamm, sir.»

»Du är en krona till kock, Washington!» säger mr Kemlik småleende. »Ja, det ser verkligen aptitretande ut.»

Bordduken är ren och glänser i sin nytvättade prakt, silvret är putsat, och ej den minsta fläck är att uppleta på servisen. Mr Washington sätter en heder i att se allt i gott skick, och hans renlighet är höjd över alla misstankar.»Var så god, sir!» bjuder han, i det han skjuter undan stolen för att bereda mr Kemlik plats.

En ringning på tamburklockan avbryter honom. Negern vänder sig mot sin herre.

»Tar ni emot, sir?»

»Låt mig veta, vem den besökande är först», säger detektiven, i det han sätter servietten för hakan.

Washington går ut i tamburen för att öppna, och mr Kemlik hör en röst, som förefaller honom bekant.

»Vem får jag anmäla?» frågar betjänten med sin djupa röst.

»Mr Meixner», svarar den besökande nervöst. »Säg mr Kemlik, att jag nödvändigt måste träffa honom. Mitt ärende ar av stor vikt.»

När detektiven hör namnet, rusar han upp från stolen och skyndar in i sängkammaren.

Mr Meixner!

Vivians far är honom allt för välbekant, och nu är han här, troligen för dotterns skull, och utan att veta, vem mr Kemlik är. Namnet är ju självtaget.

Skall han avvisa affärsmannen eller ta emot honom? Tillfället att få kasta en blick bakom kulisserna är allt för välkommet, för att han skulle låta det gå sig ur händerna. Men å andra sidan vill han ej förråda sitt inkognito.

Ja, han *måste* ta emot Vivians far.

I en hast skyndar han att draga fram en av lådorna på toalettbordet, en låda, som härbergerar diverse maskeringsartiklar. När Washington kommer in för att anmäla den besökande, är detektiven redan i full gång med att sätta ett lösskägg på sig och anordna ett par konstgjorda ögonbryn. Negern är emellertid allt för van vid hans ofta påkommande maskeringar för att yppa sin förvåning.

»Mr Meixner, sir!»»Låt honom komma in!»

Affärsmannen rynkar ögonbrynen, när han ser det dukade frukostbordet. Tydligen har han kommit i ett olägligt ögonblick. Den hopskrynklade servietten, som ligger på golvet, talar sitt tysta språk, att detektiven skyndsamt lämnat bordet, där allt står orört.

Fem minuter senare inträder mr Kemlik, en medelålders gentleman, vilkens hår är starkt grånat vid tinningarna och vilkens skägg redan har att uppvisa vita strimmor. Ögonbrynen äro svarta och yviga, och dölja nästan blickarna från de djupt liggande ögonen.

»Mr Kemlik?» börjar den besökande, som får en nick till svar.

»Var god och ta plats!» ber husets herre och pekar på en bekväm stol. Med en suck sjunker den gamle herrn ned i dynorna, varefter han börjar att nervöst gnugga händerna mot varandra.

»Jag stör er visst», fortsätter mr Meixner, i det han kastar en blick mot boirdet. »Kanske är det lägligare, om jag uppsöker er litet senare?»

»Tillåter ni, fortsätter jag min frukost», svarar detektiven. »Jag skall nämligen tidigt till byrån, och om jag ej misstar mig just för att ta er affär under prövning.»

»Alldeles ja», instämmer affärsmannen. »Sent i går meddelade detektivchefen, att han utsett er att leda undersökningarna, sedan den person, man förut anförtrott saken, misslyckats. Han sade mig också, att ni troligen skulle gå ut tidigt och uppmanade mig samtidigt att om möjligt uppsöka er för att meddela, vad jag visste i denna bedrövliga affär.»

»Ännu intet spår?» frågar mr Kemlik. Det gör honom ont att se den gamle herrns tydliga oro.

»Nej, bra litet. Vi veta, att det är Svarta Handen, somhållit sig framme, uppenbarligen för att pressa ut pengar av mig. Beklagligtvis lyssnade jag till polisens råd men har dyrt fått plikta för detta. Man begärde en större summa, 100,000 dollars, i lösen för min dotter. Jag vågade rådfråga polisen, som rådde mig att helt och hållet överlämna

saken till dem. De ville få ligan fast, kan jag tro. Resultatet blev emellertid, att ingen infann sig för att mottaga lösesumman. Man hade förmodligen igenkännt polisen trots förklädnaden, och dagen därpå skickade man mig hennes avskurna öron.»

Under senare delen av redogörelsen blir den gamle mannens röst darrande och osäker. Mr Kemlik ser, att han kämpar mot tårarna.

»Detta betyder ej något», svarar detektiven lugnande. »Vad ni främst bör göra, är att låta undersöka dessa öron. En läkare kan lätt konstatera, om man skurit dem av en levande eller en död. Jag är benägen att tro det senare vara fallet. Man stympar nog ej den unga damen. För ligan är det en affärsangelägenhet, i vilken det gäller att pressa ut största möjliga summa. Man vet, att polisen för tillfället koncentrerar sig på att återfinna henne, och denna gång stå stora pekuniära hjälpmedel till dess förfogande. Allmänheten är i hög grad upprörd av dådet. Varenda tidning talar ju om det, och den allmänna meningen tvingar polisen till kraftig handling.

Säkerligen är bandet medvetet härom och föredrar en tids overksamhet i stället för den stora risk, man utsätter sig för genom att blotta sig. Sanna mina ord! När en tid förgått, erhåller ni ett nytt brev med ännu kraftigare hotelser och med höjt lösenbelopp. Man vill skrämma er, så att ni ej vänder er till polisen nästa gång av fruktan för att man skall göra er dotter något ont.»

»Säger ni detta!» utbrister mr Meixner med iver. »Vadni säger, förefaller mig så naturligt, det förvånar mig blott, att jag inte själv kommit på dessa tankar. Jag skall genast låta undersöka öronen. Är det som ni påstår, bekräftar det genast er teori.»

»Troligen är det så», svarar mr Kemlik. »Men nu till några frågor. Jag förutsänder den anmärkningen, att jag icke kommer att förklara motivet till dessa frågor. Det står er fritt att besvara dem eller tiga.»

»Var så god! Jag har intet att hemlighålla», upplyser den gamle gentlemannen enkelt.

»Lade ni märke till någon förändring i miss Meixners sätt, innan hon försvann»?

»Ja», svarar mr Meixner efter en stunds betänkande. »Hon har för övrigt ej varit sig lik under det sista året. Jag har länge grubblat på vad orsaken härtill kunde vara. Hon visade sig dyster och nedslagen under en lång tid. Jag tror mig veta, att orsaken därtill varit den plötsliga avresan av en ung man, vilken en tid flitigt uppvaktat henne. Vad orsaken till brytningen mellan honom och min dotter varit, vet jag inte.

Men lika hastigt skedde ett omslag. Ett par dagar fore hennes försvinnande, visade hon sig plötsligen glad, nästan uppsluppen. Jag erinrar mig särskilt en afton, då hon flög i min famn.

»Nu blir allt bra igen, pappa lilla!» utbrast hon och klappade om mig.

När jag ville veta, vad hon menade, nekade hon emellertid att säga något, och i min glädje över hennes förändrade sätt, föredrog jag att inte störa henne genom kanske indiskreta frågor. Min dotter har alltid visat sig klok och vetat att handla på egen hand.»

Om mr Meixner varit en skarp observatör, skulle mr Kemliks förändrade sätt ej ha undgått honom. Detektivenhar under redogörelsen visat prov på en oförklarlig nervositet. Till all lycka är den gamle herrn så upptagen av sin skildring, att han ej lägger märke till något av det, som tilldrar sig omkring honom.

»Polisen kommer nu att anförtro er min dotters uppsökande», återtar mr Meixner. »Jag ber er gå tillväga med den yttersta försiktighet för att ej skada henne. Hellre betalar jag allt, vad jag äger, än att man gör henne något ont.»

»Ni kan vara övertygad om, att jag kommer att verkställa efterforskningarna med den största försiktighet», svarar mr Kemlik, som nu haft tid att lugna sig. »Jag kommer icke att ge mig någon ro, förrän gåtan blivit löst.»

»Och ni meddelar mig, när någon ledtråd blivit funnen, mr Kemlik?»

»Detta lovar jag inte. Jag kan komma på falskt spår. Så mycket kan jag dock försäkra som att jag skall ge er en vink, när jag fått reda på fakta, vilka ej kunna betvivlas.»

»Ni inser, att jag som hennes far är mycket orolig», säger mr Meixner, i det han reser sig upp. »Jag håller min flicka mycket kär.»

»Jag skall göra mitt bästa», förklarar detektiven, rörd över den andres sorg. -- -- --

Sedan mr Kemlik noga genomläst rapporten, inställer han sig på anbefalld tid hos detektivchefen för att mottaga instruktioner.

»Företaget är vanskligt, jag kan säga farligt», börjar mr Derwent. »Svarta Handen är ej att leka. med, och bandet vet att hämnas. Vi ha talrika offer att anteckna, Rolli, Peel, Marschall, Fastnet bland andra. Jag säger detta på förhand, så att ni vet, i vilket äventyr ni inlåter er. Det står er fritt att avsäga er uppdraget.»

»Kommer aldrig i fråga», bedyrar detektiven energiskt.»Personlig fara sporrar mig i stället för att verka avskräckande. Jag har dessutom orsak att hålla en vidräkning med Svarta Handen.»

»Såå!» säger chefen och betraktar sin underlydande forskande. »Så mycket bättre då. Jag vill bifoga den anmärkning, att ni kan röra er med nästan obegränsade medel. Mr Meixner har givit oss carte blanche.»

»Pengar äro kanske ej så mycket av nöden», invänder mr Kemlik eftersinnande.

»Det låter, som cm ni redan skapat er en teori», säger chefen och ser frågande på den unge mannen.

»En utgångspunkt har jag kanske», upplyser mr Kemlik.

»Gott, låt se att ni reder ut härvan!» fortsätter mr Derwent utan att fråga ut honom vidare. »Ni kan låta höra av er då och då. Tillsvidare sköter ni er, hur ni vill. Jag har förtroende till er.»

Mr Kemlik bugar sig. Detta erkännande från den mäktige mannen måste vara smickrande.

Efter besöket hos chefen beger detektiven sig hem för att i lugn och ro övertänka sin plan.

Det är odisputabelt, att bandet haft kännedom om det förhållande, i vilket miss Meixner och han stått till varandra. Den amerikanska pressen är mycket indiskret av sig och blottar även privataffärer. Man förkunnar förlovningar, långt innan kontrahenterna själva tänkt på saken, inför de ungas porträtt, beskriver deras levnadsvanor.

Men för ett dylikt attentat hade miss Meixner icke varit utsatt, lika litet som hennes beundrare.

Ligan kunde således ej med pressens hjälp kunnat uppleta något samband mellan henne och honom.

Men vem i all världen hade kunnat vara förrädare?

Att denne befann sig i deras närmaste omgivning tordevara självklart, och att det varit just denna kännedom, varav Svarta Handen begagnat sig var lika tydligt.

Mr Kemlik har nämligen dragit sina slutsatser.

Han förstår, att det måste ha uppstått något misstag mellan honom och Vivian. Hennes far har tydligt förklarat, att hon efter hans avresa blivit nedslagen, nästan dyster. Han måste tro, att detta varit fallet. Och hennes plötsliga glädje! Kanske den förorsakats av någon underrättelse, troligen ett falskt brev, som man skrivit i hans namn för att locka bort henne. Så kan vara fallet, ja, det är troligt.

Någon av deras intimaste umgänge kan ej ha förrått dem.

Men tjänstepersonalen?

Han måste se till, huruvida några italienska tjänare varit anställda hos mr Meixner. På den frågan torde Washington kunna lämna besked.

Vid hemkomsten vänder mr Kemlik sig följaktligen till sin svarta betjänt, som troget följt honom under de senaste åren och borde känna till förhållandena.

»Säg måg, Washington, vet du, om det finns några italienska tjänare hos Meixners?»

Negern kliar sitt ulliga huvud.

»Nej, några italienare har han inte», upplyser Man efter en stunds funderande. »Det är Davis och Barker, de båda betjänterna, och Pentland, hovmästaren. Så ha vi Adam, kusken, och Bock, tysken, som tjänstgör vid stallet. Nej, sir, där finns inga.»

»Men du har inte tänkt på den kvinnliga betjäningen», invänder mr Kemlik.

»Det är sant, sir. Jag trodde inte, att ni ville ha reda på den. Där finns miss Dahlbom, svenskan, och miss Tellier och så ha vi miss Cairoli, ja, hon är italienska.»»Vad gör hon för tjänst? Vet du det?» fortsattes förhöret.

»Hon är kammarjungfru hos miss Vivian», upplyser den mångkunnige Washington. »En fasligt vacker flicka, sir, med respekt sagt.»

»Och denne svare Don Juan slickar sig om munnen vid tanken på miss Cairolis fagra anlete.

Följaktligen beslutar nu Kemlik att offra några timmars arbete på studiet av förhållandena inom mr Meixners hushåll. Han ömsar toalett och beger sig klädd i sportdräkt till det kvarter, där hans nya klient har sin bostad. Genom att försiktigt fråga sig för lyckas detektiven erhålla några uppgifter, vilka dock synas föga ägnade att leda honom till målet.

Miss Cairoli är känd litet varstädes. Hennes frappant utländska utseende tilldrar sig uppmärksamheten, och man lägger märke till hennes göranden och låtanden med intresse. Hon brukar gå ut minst ett par gånger i veckan, onsdags- och lördagseftermiddagarna synas vara ordinarie ledighetstider. Vart hon går, vet dock ingen. Understundom brukar en svartmuskig karl, tydligen en landsman, möta henne, och det har förvånat många, att hon, som alltid varit mån om sin värdighet, kan umgås med en sådan slusk. Men för övrigt se italienarna med sin svarta skäggbotten aldrig riktigt rena ut.

Mr Kemlik beslutar att följa den unga damens göranden och låtanden. Det är ju möjligt, att han genom henne skall erhålla en ledtråd.

VI.

ETT DJÄRFT BESLUT.

När Freddy Nelson vaknar till sans, äro hans tankar ännu förvirrade, och han överraskar sig själv genom att sjunga en modärn slagdänga. Han känner sig lätt om hjärtat och vill ge uttryck åt detta. Kloroformens efterverkningar ha ännu ej inställt sig. Men reaktionen följer. Han får en stark huvudvärk och känner sig i hög grad illamående.

Men detta hindrar honom ej att reflektera.

Han erinrar sig mycket väl episoden med männen på Indianamotorcykeln. Överfallet var planerat i tydlig avsikt att råna honom. Plånbok och ur voro borta, hans slantar i byxfickan också.

Att folk ville åt pengar kunde han förstå, men varför släppte de ej honörn sedan? De hade ju nått sitt mål.

Plötsligen hör han ett par röster i rummet bredvid. Han själv befinner sig i en skrubb, i kolmörker och ser ej ens handen framför sig. Man har kastat ned honom på en hög sängkläder och låtit honom ligga.

»Sover pojken ännu?» frågar en grov röst.

Freddy spetsar öronen. Man talar italienska, och det språket har ingått i mr Elsfleths undervisningsprogram. För första gången i sitt liv prisar master Freddy den lyckligastjärna, som sätter honom i stånd att uppfatta samtalet från männen i rummet bredvid.

»Han bör vara vaken vid det här draget», svarar mr Robilant. »Narkosen kan inte gärna verka längre.»

»Då är bäst, att vi sänka rösten, så att han ej hör, vad vi säga», råder den försiktige Garollo.

Ett skratt från mr Robilant blir svaret.

»Tror du, att han förstår italienska!» fnyser han föraktfullt. »Nej, det behöver du inte befara. Vi kunna tala fullkomligt ogenerat.»

»Kanske du har rätt. Under alla omständigheter kan han ju inte göra oss någon skada, så länge han sitter inspärrad. Även sedan han kommit lös, blir han ofarlig, ty han vet ju inte varken vilka vi äro eller var vi hyst in honom.»

»Sant! Nu måste vi emellertid handla och handla snabbt», avbryter honom mr Robilant. »Vi få inte göra oss skyldiga till samma missgrepp, som de andra gjorde med miss Meixner. De handlade inte efter plan, och därför få de också vänta.»

»Vänta!» utbrister mr Garollo. »Ha de henne gömd någonstädes? Jag trodde, att de gjort slut med henne för länge sedan.»

»Det vore väl dumheter», anmärker kamraten. »Som död är hon inte värd en scudi en gång. Nej, de hålla henne gömd, och jag vet, att deras avsikt är att skrämma gubben, tills han pungar ut med pengarna och ger detektiverna befallning att inställa alla undersökningar. Att de vänta medför även det goda, att de kunna öka lösensumman. Fadern kommer att betala utan att knota, sanna mina ord. Det är en bra taktik.»

»Vi göra väl på samma sätt med pojken?»Vid dessa ord spritter Freddy till. Det är nu hans öde, som skall avgöras.

Jaså, de skurkarna ha enleverat honom för att pressa ut pengar från hans gamle far! Sådana bovar! Hade master Freddy varit fri i detta ögonblick, skulle han utan betänkande ha kastat sig över dem trots sin underlägsenhet i styrka.

Han funderar ett ögonblick att ge dem ovett, men han har blivit vis av skadan. Master Freddy har gjort en stor men dyrköpt erfarenhet -- han måste lägga band på sig.

Det är ju himmelsskriande detta, att ett band bovar vågar lägga beslag på en fri amerikansk medborgare mitt i staten New-York. Att något sådant kan hända! Men minnet sviker honom ej, då han erinrar sig ha läst, att cirka 3,000 personer årligen försvinna enbart i staden New-York, och dessas öde kommer sällan till polisens kännedom.

»Vi ska nog klämma ut en stor summa», anmärker mr Garollo. »Fadern är mycket rik, och nu äro de rädda för sina älsklingar, sedan miss Meixner försvann. Jag tror dock, att vi göra klokt uti att vänta några dagar, innan vi begära lösen för pojken. Vårt brev kommer att leda polisen på spåren, och befinna vi oss här i New-York, riskera vi att bli tagna förr eller senare.»

»Jag börjar förstå», förklarar mr Robilant. »Du menar, att vi böra föra pojken utom staterna. Där har den amerikanska polisen inte samma makt som här, och det fordras långa underhandlingar om utlämning och fulla bevis, att vi fört bort honom, för att polisen skulle våga arrestera oss.»

»Just så», medgav mr Garollo och gnuggade belåtet sina händer. »Vi måste ha bort honom, gömma honom väl. Jag har ännu en orsak härtill, ty det är ej endast polisen, somkommer att blanda sig i den här affären utan kanske även våra förmän. De skulle ej ha något emot att få dela bytet.»

Master Freddys förbittring övergår alla gränser. Här köpslå de om honom, som om han vore deras rättmätiga egendom och icke en fri amerikansk undersåte. Ynglingen känner sig djupt sårad, men han har även blivit vis av skadan och beslutar att ej på något sätt blotta sina känslor för de båda bovarna. I det stället ämnar han handla. Vad man än kan tillvita bankir Nelsons unge son, kan man dock ej fråntaga honom berömmet för en god del energi.

Och det är just denna energi, som nu väckes till liv. Han ämnar ej låta dem behandla honom godtyckligt, och aldrig i världen skola de komma åt hans pappas surt förvärvade pengar. Det skall han, master Freddy, bli man för.

Dryckeslaget fortsätter emellertid i det angränsande rummet. Glädjen över det lyckliga ro vet har bemäktigat sig herrar Robilant och Garollo och tar sig ett uttryck genom omåttligt förtärande av whisky och soda.

De diskutera länge den intressanta affären, men deras tal blir allt mer sluddrigt ju längre det lider mot kvällen. Till slut kan Freddy ej uppsnappa en sammanhängande mening i deras ordbyte.

Han lämnar sin lyssnareplats vid dörren och kastar sig ned på sängkläderna, ett rov för djup förtvivlan. Ehuru han nyss svurit att sätta hårt mot hårt, faller han dock ett offer för situationens allvar och känner ett missmod, som ej så lätt låter sig övervinnas.

Därhemma äro föräldrarna säkerligen oroliga för hans öde. Troligt är, att rnan redan varskott polisen om hans försvinnande, men vad har polisen för ledtråd? Han befinner sig i precis samma läge som miss Meixner, och henne ha de ej fått reda på trots de ivrigaste efterspaningar.Nej, han måste själv sörja för att komma bort!

Han kryper sakta till dörren och börjar i mörkret undersöka densamma. Tyvärr lyckas han endast konstatera, att den är av solid konstruktion. Icke desto mindre börjar han söka i sina fickor för att ta fram pennkniven. Han har hört, att man kan skära bort låset, och sedan skulle utgången bli fri.

De båda fyllbultarna därute skulle nog inte bli i stånd att hindra hans flykt.

Till sin stora överraskning och ledsnad finner han emellertid, att man tömt hans fickor, länsat dem fullkomligt. Kniv, plånbok, portmonnä, klocka, allt är borta. De båda banditerna ha sannerligen varit förutseende.

Efter ett par fruktlösa försök att med blotta händerna öppna den tillslutna dörren avstår han och lägger sig ånyo.

Vad skall han taga sig till?

Ett ögonblick föresvävar honom tanken att kasta sig över de båda italienarna, när de öppna dörren nästa gång, men han finner snart, att detta skall bli outförbart. Hans styrka kan ej uppväga de båda karlarnas, och han vill ej genom ett förhastat uppträdande öka skärpan av deras vaksamhet. Hans rymningsförsök längre fram skulle blott bli lidande härav.

Under ensamheten, som berövar honom hans sömn, kommer han att tänka på, huru svårt miss Meixner måste ha det. Hon är blott en svag flicka och dock i samma fördömelse som han själv. Denna tanke återskänker honom en del av hans förlorade självförtroende. Från den stunden vill han uppträda som en karl, i synnerhet som han måste tänka på sin räddning utan möjlighet att få hjälp av andra.

Efter långa och kvalfulla timmar faller han i djup sömn,under vilken han oroas av hemska drömmar. Han spritter till och vaknar vid ljudet av en knarrande dörr.

En smal ljusstrimma banar sig väg in i skrubben, och han ser ett mörkskäggigt ansikte titta in. Därefter öppnas dörren ytterligare, och ännu en karl med sydländskt utseende visar sig bakom den förre. Han känner igen motormannen och hans passagerare.

»Hör på, sover ni?» frågar en röst på italienska.

Freddys första impuls är att svara, men han erinrar sig genast beslutet att icke förråda sina kunskaper i språket.

»Jag förstår inte, vad ni menar», svarar han på engelska. »Vad är det för konster ni ha för er?»

»Vi ämna ej göra er något ont», svarar Garollo å bådas vägnar. »Håller ni er bara lugn, slipper ni snart ut ur det här fängelset. Vi ha tagit er som gisslan så till sägandes, till dess att er pappa löser ut er.»

»Utpressning således», svarar Freddy förargad.

»Kalla det, vad ni vill», anmärker Garollo med ett grin. »Vi vill ha pengar för er, ungefär vad ni är värd. Det är allt.»

»Och vad anse ni mig värd?» fortsätter ynglingen.

»100,000 dollars», svarar Garollo utan betänkande.

»Aldrig visste jag, att jag var en så betydande person», förklarar Freddy, vilkens oro helt och hållet försvunnit, när han ser, att de båda italienarna behandla saken fullt affärsmässigt. »Ni få allt pruta ned villkoren åtskilligt. Pappa blir kanske rent av glad att vara av med mig. Jag är inte just något mönster, ser ni, utan snarare hans svarta får.»

»Prat!» utbrister mr Robilant, ehuru litet tveksamt. »Nog håller han av er. Ni är ju hans enda barn.»

»Hittills har jag gjort honom mer bekymmer än glädje», förkunnar master Freddy, storslaget nedsättande sinegen karaktär. »Få ni ut 10,000 dollars på mig, gratulerar jag er. Och i så fall borde ni ge mig 10 % på recetten.»

»Ni skämtar, ni», blandar mr Robilant sig ånyo i samtalet. »Men jag skall säga er, att detta är rena, rama allvaret, min gunstig herre. Betalar gubben inte fiolerna, blir det värst för honom själv. Och nu är det ni, som skall förmå honom därtill.»

»Jag, hur skulle det gå till? Ni ha ju stängt in mig.»

»Antar, att ni kan skriva brev, eller hur?» fortsätter mr Robilant.

»Skriva kan jag, om jag vill», medgav Freddy.

»Om ni vill eller inte kommer på ett ut», förklarar Garollo. »Skriver ni inte, sätta vi er till en början på svältranson, tills ni tar ert förnuft till fånga. Det tjänar inte något till att bråka, skall jag säga. Lyd mitt råd och skriv!»

»Skriva i den här mörka skrubben!» fnyser Freddy föraktfullt. »Hur i all världen skall det gå till?»

»Jag skall sätta in skrivtyg och ljus till er. Om en timme hämtar jag brevet», anmärker Garollo eftertryckligt för att imponera på ynglingen. »Men skriv, att vi ta livet av er, om gubben ej betalar. Intet pjunk, förstår ni, ty vi lägga inte fingrarna emellan.»

Några minuter senare står ett rankigt bord i skrubben, och på detsamma trona papper, bläck och penna. Dörren slutes igen, och Freddy är åter ensam.

Skriva!

Varför skulle han skriva och hjälpa dem? Det vore bara dumheter. Svälta honom kunde de, men de skulle aldrig ta livet av honom, ty då bleve han värdelös för dem. Det vore således blott att sätta hårt mot hårt. Han skulle inte bidra att hjälpa dem, långt därifrån. De se för övrigt föga farliga ut.

Hans hjärna arbetar under högtryck. Han kan förutseen tämligen långvarig svältperiod, och detta vore ej det behagligaste. Att svälta bleve en ny erfarenhet för honom och inte den mest lockande. Svält och lidande höra nämligen ihop.

Om han å andra sidan skreve, kunde hans pina bli förkortad, men hans far bleve 100,000 dollars fattigare. 100,000 dollars är en ofantlig summa, en hel förmögenhet, och den skulle tillfalla ett par snikna bovar! Nej, detta finge aldrig ske.

Freddys förbittring snarare ökas än minskas, ju mer han tänker på förslaget. Hade han haft de båda utpressarna i sin närhet i den stunden, hade han kanske skridit till handgripligheter.

Plötsligen slår honom en vild idé.

Det är självklart, att fadern skulle anlita polisens hjälp. De skickligaste detektiver skulle säkerligen sättas i rörelse, och de skulle med minutiös noggrannhet granska brevet i alla dess detaljer. Kunde han hitta på ett chiffer för att vägleda dem!

Men detta är långt ifrån lätt. Han tänker, så att huvudet värker.

Hurra! Han har hittat på ett knep till slut.

Han slår sig ned vid bordet och skriver, långsamt och betänksamt*Älskade Pappa!*

Jag hålles fången, och det ser ut, som om man hotar mig till livet, om du ej vill betala 100 000 dollars. Ingen lösen kan bli för stor för mig. Jäg är förtvivlad och kan ej säga annat än att det är farligt. Två gånger erbjudes nog inte lösen. Av mig får du blott svarta skildringar av för handen varande omständigheter, då man äm- nar hålla mig fängslad. Gör allt för mig! Jag vet ej, var jag är. Du vet, att jag ej är rädd. Någon- stans kan du väl skicka pengarna. Vid allt vad du har kärt hjälp mig! Vore jag bara hemma, i rätta hamnen! Anlita ej polisen!

Din son

Freddy

Sedan Freddy skrivit denna epistel, tar han fram en knappnål ur rockuppslaget och sticker hål i papperet under vissa ord, vilka bilda meningar, motsatta brevets innehåll. Han hoppas, att detektiverna skola leta sig till deras verkliga innehåll, förtänksamma som de äro, under det att de båda skurkarna ej skola märka knepet.

Icke desto mindre känner han sig allt annat än lugn, när dörren öppnas och de båda italienarna träda in för att ta del av, vad han skrivit.

Garollo ögnar igenom raderna men märker ej hålen efter knappnålen i den halvskumma skrubben.

»Rätt, min gosse!» säger han gillande. »Du har broderat ut det just så, som vi ville ha det, och nu skall du få en bastant frukost som belöning.»

Han nickar, och Ermina nalkas med en bricka, på vilken man uppdukat kaffe, smörgåsar och en biffstek. Då man har 100,000 dollars som i en liten ask, behöver man sannerligen inte knussla.

Medan Freddy äter med god aptit, slår Garollo in brevet och sätter ett frimärke på detsamma.

»Först får din pappa det här brevet, så att han tar sitt förnuft till fånga. Sedan, om några dagar ge vi honom ett nytt, och så skall han skicka pengarna till oss», säger italienaren. »Jag vill för din skull hoppas, att han inte anmält ditt försvinnande för polisen.»

»Hur kan han veta, att jag blivit bortrövad», invänder Freddy. »Kanske tror han, att jag råkat ut för en olyckshändelse vid bilåkningen, och det är ju naturligt då, att han vänder sig till polisen.»

Garollo betraktar honom med gillande min.

»Det har du rätt uti», medger han. »Jag kom inte att tänka på den saken. Alltså är polisen kanske redan på benen efter dig.»»Gör detsamma», anmärker Robilant torrt. »Oss få de i alla fall inte tag i lika litet som pojken.»

»Sannerligen tror jag inte, att det bästa i alla fall vore att föra undan gossen i tid. Polisen är ej lätt att draga vid näsan, och denna gång kommer den att göra sitt bästa, lita på det. Gubben sparar inte på pluringarna.»

De båda männen lämna strax därpå skrubben, och Freddy urskiljer endast otydligt deras samtal, som nu fortsättes på italienska.

Situationen är obehaglig nog för ynglingen, men det finns något av stål i hans vilja. Ju mer de båda skurkarna visa, att de ämna behandla honom utan hänsyn, desto kraftigare ämnar han motsätta sig deras försök att spela herrar. Somliga mänskliga naturer äro sådana.

Han tänker åter på den fångna miss Meixner. Stackars hon, de låta henne väl genomgå en liknande, långsam tortyr! Men det är kanske inte dessa båda italienare, som ha med henne att göra. Skurkar finns det gott om här i världen.

Freddys nästa åtgärd blir att ännu en gång omständigt undersöka skrubben. Hans tanke koncentreras på flyktförsök. Kunde han blott undkomma, skulle han sedan föra polisen på spåret. Fruktan för Svarta Handen skulle ej avhålla honom därifrån.

Undersökningen visar, att väggarna äro mycket solida. Han inser snart omöjligheten av att komma ut ur arresten. Bäst att vänta, ty tillfälle till flykt måste väl komma förr eller senare.

VII.

BREVET.

Mr Kemlik håller just på att lägga sig, när Washington anmäler, att en detektiv anhåller om ett samtal. Ärendet måste vara brådskande, då polisen uppsöker den skicklige detektiven vid en så sen timme.

Han slänger skyndsamt en nattrock på sig och går in i arbetsrummet, där konstapel Duff väntar.

»Det gäller unge Nelson», säger han. »Ni känner väl till hans försvinnande, antar jag?»

»Berätta!» uppmanar mr Kemlik lakoniskt.

»Mr Nelson, bankiren, är väl bekant», fortsätter konstapeln och får en nick till svar. »Han äger en 16-årig son, och denne är försvunnen sedan i förrgår. Vi fingo anmälan om det samma dag, han försvann, och ha sedan dess sökt honom över hela New-York.»

»Känner ni några närmare detaljer?»

»Han for ut med sin nya bil och är sedan dess spårlöst försvunnen. Mer veta vi ej. Föräldrarna äro otröstliga och lova guld och gröna skogar, om vi blott återfinna honom.»

»Kan nog tänka mig det», anmärker mr Kemlik. »Är det meningen, att jag skall behandla även denna affär?»

»Jag känner inte chefens avsikter», svarar Duffuppriktigt. »Man har blott beordrat mig att gå hit med ett brev, som bankir Nelson fått i eftermiddag. Chefen tror, att affären Nelson har något samband med affären Meixner, och därför skulle jag inhämta er mening. Ni har kanske funnit något, som kan föra oss på spåret.»

»Får jag se brevet!» säger mr Kemlik och sträcker fram handen. Han läser noga genom skrivelsen tvänne gånger och lägger den sedan på bordet, varefter han börjar gå av och an på golvet med händerna på ryggen utan att bry sig om konstapelns närvaro.

»Var säger ni om saken?» avbryter Duff tystnaden, när en stund förgått. Mr Kemlik har nämligen ej sagt ett ord på flera minuter.

»Jag tänker», svarar den tillfrågade. »Ni förstår, att ingen med stöd av ett vanligt brev kan med ens konstruera upp en teori. En teori är baserad på slutledningar och slutledningarna i sin ordning på fakta. Brevet här innehåller en del fakta men ej tillräckligt. I så fall skulle ni inte ha uppsökt mig utan rett ut saken på egen hand.»

»Vi ha funderat skarpt på det, som står där», upplyser konstapel Duff och pekar på brevet.

»Vad har ni funnit då?»

»Det är självklart att gossen råkat i händerna på skurkar, som ämna pressa ut en större summa av fadern. Ger man dem inte pengarna, ämna de göra honom något ont.»

»Ja, så står det», anmärker mr Kemlik likgiltigt. »Ett barn kan dra den slutsatsen.»

»Man kan väl inte förmoda annat, än vad som står att läsa», förklarar konstapeln otåligt. »Brevet är tydligt och klart.»

»Nej förlåt», svarar den unge mannen och vänder sig snabbt mot den andre. »Det är just, vad det icke är. Jag tyckte mig genast finna, att det låg något krystat i det. Inteskriver en 16-årig pojke på det viset under vanliga omständigheter.»

»Man har dikterat brevet tör honom, förstås.»

»Eller tvingat honom att skriva utan diktamen», anmärker mr Kemlik. »Vi kunna så gott först som sist med tämligen stor säkerhet antaga, att Svarta Handen åter varit framme. Dessa italiernare behärska icke engelska språket, och deras diktamen skulle alltid ge ordvändningar, vilka förrådde deras nationalitet.

Ordalydelsen i brevet är engelsk, men fraserna löpa icke ledigt. Unge Nelson har fått en mycket omsorgsfull

uppfostran, antar jag. Framför allt skriver han väl sitt eget modersmål flytande. När nu brevet förefaller mig uppstyltat, söker jag en förklaring härtill.

»Jag tror, att det ligger något under detta.»

»Ni misstar er säkerligen», protesterar Duff. »Detta är inte det första utpressningsbrev, jag hållit i min hand. De äro alla av samma slag.»

Mr Kemlik betraktar honom frågande.

»Skillnaden är emellertid hårfin», säger han slutligen. »Det finns dock en skillnad. När gossen skriver på detta viset, menar han något annat. Det ligger ingen nervositet i brevet. Stilen är lugn. Han har skrivit utan att oroas och i en sinnesstämning, som ej är bragt ur jämnvikten. Se själv, han har ej darrat på handen!»

Föreställ er, att man rövat bort en 16-årig yngling och hotat honom till livet! Tror ni då, att han skulle ha skrivit så orubbligt lugnt, förutsatt att han trott på hotelsen? Nej, detta kunde ej varit fallet.»

Av de där raderna drar jag den slutsatsen, att man under hot tvungit honom att skriva, och att han gjort detta utan att tro på hotet. Jag tror mig även förstå, att den ungemannen vill underrätta oss om vissa detaljer, vilka kanske framgå, om vi lyckas läsa emellan raderna.

»Ja, så måste det vara.»

Detektivkonstapeln tiger. Han tycker, att mr Kemliks utläggning är väl fantastisk och föga motsvarar fakta.

Under det att mr Kemlik ännu en gång genomläser brevet, betraktar Duff likgiltigt tavlorna i rummet. Vill den andre bry sin hjärna onödigtvis, må han också göra det.

En kvarts timme förgår under tystnad. Problemet är svårlöst. Intet står att utleta av dessa döda bokstäver.

Kunde gossen ha begagnat sig av Sympatetiskt bläck? Nej, varifrån skulle han få dylikt? Alltid kunde man dock undersöka.

Mr Kemlik tänder ett ljus, över vars låga han ämnar värma papperet för att få skriften att framträda.

Han håller brevet över ljuset -- och studsar tillbaka.

En massa ljusa punkter bli synliga.

Utan att säga något till konstapeln, slår han sig ner vid bordet och börjar skriva. Han lyfter brevet gång efter annan mot ljuset och skriver ord efter ord. Till slut har han arbetet färdigt.

»Här har ni brevets verkliga innehåll», säger han och lämnar en papperslapp till konstapeln. Denne ser ut, som om han ej förstått ett ord av denna mystifikation. Han tar icke desto mindre mot skrivelsen och läser:

»*Om man hotar mig till livet, betala ingen lösen för mig. Är ej farligt. Två av Svarta Handen hålla mig fängslad. Var vet jag ej. Någonstädes vid hamnen. Anlita polisen.*

»Var i all världen har ni fått detta ifrån?» frågade konstapeln förbryllad. »Det är ju precis motsatsen mot det, som han skrivit.»»Sade jag inte, att det måste vara något i den vägen», genmäler mr Kemlik. »Nu har ni bevis på att, så är fallet.»

»Om bara inte det här är idel gissningar», säger konstapeln, misstroget mönstrande dokumentet. Han är icke mycket övertygad om dess riktighet.

»Ni kan ju jämföra det med orginalet», råder den unge mannen. »Undersöker ni detta, skall ni finna, att vissa ord blivit genomborrade med en knappnål: Unge Nelson tycks vara en intelligent och vaken gosse.»

Konstapeln håller brevet mot ljuslågan och läser.

»Det är all right», medger han ehuru motvilligt. »Ni är skarp, mr Kemlik, som kunnat lista ut detta, och ni hade alldeles rätt. Jag antar, att ni får även denna affär om hand.»

»Jag vet inte det», anmärker den tilltalade. »Huru det än blir med den här saken, så kommer jag att följa den med uppmärksamhet. Det vore en välgärning att krossa Svarta Handen, som är en skamfläck för Förenta Staterna.»

Konstapelns gissning, att mr Kemlik skulle få ta hand om unge Nelsons försvinnande, kommer redan i följande dag att bekräftas. Detek4ivchefen kallar honom till sig och förser honom med den mest vidsträckta fullmakt.

»Duff sade mig, med vilken skarpsinnighet ni drog edra slutsatser, redan innan slumpen lämnade er chiffern», anmärker mr Derwent, detektivchefen. »För min del tror jag, att där vi spåra miss Meixner, finna vi ock unge Nelson.»

»Jag är inte övertygad därom», invänder den unge mannen.

»Varför tror ni det?»

»Resultatet av en enkel slutledning. Svarta Handen är mycket försiktig av sig. Den vet mer än väl, att polisen anstränger sig till det yttersta för att leta rätt på de försvunna.Kanske lyckas polisen i sina efterforskningar. Följden bleve, att man berövade dem ett dubbelt byte.

Just denna farhåga gör, att jag för min del fasthåller vid den hypotesen, att man håller dem skillda åt. Finna vi miss Meixner, ha de dock gossen i behåll och vice versa. En av dem kan därför alltid tjänstgöra i den dubbla egenskapen av lösen och gisslan och kanske rädda brottslingarna från galgen.»

»Ni har rätt», medgav mr Derwent. »Jag kom ej att tänka härpå. Ni tycks vara ett av våra skarpaste huvuden, och det är med fullt förtroende, jag överlämnar det delikata uppdraget till er. Jag behöver val inte säga, att vi på allt sätt ämna understödja er. Pressen går illa åt oss och fordrar, att vi komma med ett positivt resultat inom kort.»

»Vilket är liktydigt med en rad av häktningar. Därtill vill jag inte låna mig.»

»Gå ni er egen väg», svarar detektivchefen skrattande. »Vi gå vår. Häkta vi några italienare för att lugna den allmänna opinionen, behöver ni inte bry er om det. Ni kan lugna er med att ni är utan skuld och vi känna oss oskyldiga, ty det ges inte en italienare med gott samvete här i staden.»

»Jag förstår», förklarar den unge mannen. Metoden är icke honom obekant. »Jag vill dock bifoga den anmärkning, att jag går efter mitt eget huvud i denna affär. Ju fler kockar, ju sämre kockar, säger ordspråket.»

»Unge Nelson kommer kanske att hjälpa er», fortsätter mr Derwent, denna gång i allvarlig ton. »Det förefaller mig, som gossen visste, vad han gjorde. Brevet var helt enkelt ett litet mästerstycke i sitt slag. Han har kapitalt lurat bovarna. Skada blott, att han ej kunde lämna närmare anvisning om platsen, där de håller håller honom dold!»

»Troligen kände han den ej.»»Ja, det är antagligt. Jag förmodar, att de bedövat honom, när de förde bort honom.»

»Säkert. Man för icke en person med full sans genom gatorna mot hans vilja. Så långt har jag kommit i mina efterforskningar, som att han i sin bil begett sig åt motsatt håll mot hamnen. De ha således transporterat honom lång väg och genom trafikerade gator», anmärker mr Kemlik. »Detta åter bevisar, att vi har med djärva sällar att göra.»

»Bilen, ja, den måste ni ta reda på», infaller mr Derwent. »Där har ni en ledtråd.»

»Jag har redan gått i författning härom», upplyser detektiven. »I morgontidningarna står en utförlig beskrivning av bilen jämte uppmaning, att var och en, som sett den, skall ge sig tillkänna. En sådan lyxbil måste ådraga sig uppmärksamhet.»

»De kunna inte låta den försvinna.»

»Så mycket mindre som det är antagligt, att de fört gossen till hamnen i den. Troligen ha de ställt in den i något garage därstädes.»

»Låt mig veta, då ni tagit upp spåret», ber detektivchefen och ger honom handen till tecken, att audiensen är slut.

Vid sin hemkomst mötes mr Kemlik av underrättelsen, att ett flertal personer sökt honom med anledning av dagens annons. Washington hade bett dem återkomma vid 3-tiden, då mr Kemlik med säkerhet vore att anträffa hemma.

På utsatt tid kommer också ett halvt dussin personer, vilka säga sig ha sett den omtalade bilen. Detektiven försöker förgäves att få deras uppgifter att stämma. Finge man tro dem, skulle bilen ha flackat hela Newyork runt.

Han avfärdade dem efter en stund.

Början av hans efterspaningar synes följaktligen vara allt annat än lovande, och han känner sig besviken.Det var ju att vänta, att annonsen skulle draga dit folk, som av vinningslystnad eller sensation ville träda i beröring med den beryktade detektiven. Men bland alla dessa borde det väl finnas en, som icke vore en bluff.

Fram emot aftonen ringer det ånyo, och Washington anmäler mr Thomson.

Den besökande är en fetlagd, jovialisk herre, som gör ett gott intryck.

»Mr Kemlik, förmodar jag», säger han genast vid inträdet och får en nick till svar.

»Mitt namn är Thomson», fortsätter han. »Jag är ägare till ett garage, som ni kanske vet, ett av stadens största.»

Detektiven spritter till. Här finns kanske det spår, han letar efter.

»Var god och tag plats, mr Thomson», bjuder värden, och den fetlagde är ej sen att efterkomma uppmaningen. Han sätter sig och ser sig omkring, som om han ville utforska, huruvida en detektivbostad härbergerade helt andra saker än en vanlig dödligs. Mr Kemlik låter honom hållas men kan ej undertrycka ett leende, då han läser gästens tankar, som i en öppen bok.

»Som sagt, jag äger ett stort garage», återtar mr Thomson, sedan han fullbordat granskningen och till sin ledsnad konstaterat, att mr Kemliks hem ej skiljer sig från ett vanligt, förmöget ungkarlshem. »Jag läste i tidningarna för en stund sedan, att ni efterlyst en större Fordbil. Den står hos mig.»

»Så, och hur vet ni, att det är den rätta?» frågar detektiven.

Mr Thomson skrattar, så att magen hoppar.

Det ges folk, som inte kan skilja mellan olika hästar utan tycker, att de alla äro lika. Andra åter tro, att alla negrer äro stöpta i precis samma form, och på sammasätt är det med bilar. De flesta människor kan inte skilja mellan en Ford och en Horch. Men, ser ni, mr Kemlik, bilar är min specialitet. Redan vid första ögonkastet ser jag skillnaden, även om de utgått från samma fabrik. Alltid ges det några olikheter, men man skall vara fackman för att urskilja destsa.

När ni satte in beskrivningen, kände jag genast igen bilen. Till ert beröm kan jag säga, att ni gjort en god beskrivning av den, dragit fram just det mest typiska och utelämnat det oväsentliga. Ni är motorman, mr Kemlik.»

Detektiven brister ut i ett hjärtligt skratt.

»Det kan nog hända», erkänner han. »Vi detektiver måste känna till litet av varje.»

»Kunde just tro det», brummar garageägaren, förtjust över att ha haft rätt. »Ni har egen bil kan jag förstå.»

Mr Kemlik besvarar ej frågan. I det stället säger han:

»Vill ni ha godheten berätta, hur bilen kom ut till ert garage.»

»För ett par dagar sedan körde en herre dit den. Det var en svart figur, antagligen spanjor eller italienare att döma av utseendet. Dessutom talade han engelska med stark brytning.»

»En värdefull upplysning», infaller detektiven. »Ni vet kanske inte, att bilen var stulen.»

»Mistänkte något i den vägen», svarar mr Thomson och ser småslug ut. »Man sätter inte in en sådan bil och låtsas sedan inte om den, om ej något galet är å färde. Också har jag sett efter i en massa tidningar, om man ej skulle annonsera efter den.»

»Klokt gjort.»

»Vern tillhör bilen, om jag får fråga? Numret är borta.»

»Mr Nelson, bankiren. Jag skulle önska att fåidentifiera vagnen, om ni ej har något emot detta», fortsätter mr Kemlik.

»Nej, det går för sig. Jag har den med mig.»

»Bra, ni tycks vara en förtänksam man», berömmer detektiven. »Då gå vi ned på gatan att ta den i okularbesiktning.»

De båda herrarna lämna bostaden, och snart låter mr Kemlik vagnen genomgå en grundlig visitation.

»Det är nog den rätta», säger han. »Emellertid är bäst, att vi genast köra till mr Nelson för att få bekräftelse härpå.»

Under färden utfrågar detektiven garageägaren för att erhålla ett fullständigt signalement av italienaren. Han lägger alla detaljer noga på minnet och antecknar dem genast vid hemkomsten.

Mr Nelsons chaufför bekräftar, att det är Freddys bil. Han känner fabriksnumret på densamma, och redan detta är nog för identifiering. Innan vagnen ställes in i garaget, undersöker detektiven densamma på det mest noggranna sätt, och resultatet blir, att han finner en näsduk, vilken starkt luktar av kloroform.

Teorien att Freddy blivit bedövad har därigenom stadfästats.

Sedan mr Kemlik iantecknat såväl mr Thomsens som garagets adress, avskedar han den jovialiske herrn med många tacksägelser och mycket beröm.

Nu vet han åtminstone ungefär, hur de båda skurkarna gått tillväga vid fångens bortförande.

VIII.

DEN LILLE ITALIENAREN.

Mr Kemliks nästa schackdrag blir att uppleta den lille italienare, som han sett i mr Nelsons trädgård. Detektiven anar på goda skäl, att gossen icke kan vara obekant med Freddys bortrövande. Tiden stämmer allt för väl, för att ej ett samband skulle kunna spåras mellan gossens besök och den kort därpå följande enleveringen.

Skulle emellertid positivspelaren vara intresserad i affären, måste även det värda par, hos vilket han är inhyst, vara detsamma.

Förklädd till sjöman uppsöker detektiven följaktligen det italienska kvarteret en afton, då han kan beräkna, att gossen skall komma hem. Han stannar utanför porten och väntar.

Efter mörkrets inbrott kommer Giacomo, bärande Balbo på axeln. Gossen ser trött och nedslagen ut, och detta är mindre underligt, ty hans recett är uslare än vanligt, och nu kommer det säkert att vankas ovett, kanske hugg och slag.

Detektiven är obeslutsam, hur han skall kunna locka något ur gossen. Ar denne medlem av bandet, kommer han att varsko dess medlemmar. Skulle han däremot varaoskyldig, torde hans kunskaper om enleveringen vara minimala. Att döma av hans utseende förefaller det senare alternativet som det mest sannolika.

När Giacomo skall gå in genom porten, tilltalas han av sjömannen.

»He, varit ute och spelat hela dagen?» frågar karlen godmodigt.

»Ja», svarar gossen tveksamt.

»Har du fått något för besväret då?»

»Bara några kopparslantar», lyder det sorgsna svaret.

»Då får du väl smörj därinne?»

Gossen ser sig ängsligt omkring.

»Tyst, tala inte så högt», ber han. »Om de höra er, blir det bara mycket värre.»

Mr Kemlik har genom dessa korta frågor förskaffat sig kunskap om just det, han ville veta. Paret behandlar pojken illa. Strykfruktan står att läsa i hans anletsdrag. Tillgivenhet för hans plågoandar kan anses utesluten.

»Hör på, min gosse, du måsite säga mig sanningen», fortfor detektiven. »Jag vill ditt väl, och det kunde hända, att en dollar letar sig väg till din portmonnä. Men först vill jag veta, om dollarn blir väl använd. Jag kastar inte bort mina pengar onödigtvis. Äro de stygga mot dig?»

»Inte om jag kommer hem med minst en dollar.»

»Eljest slå de dig eller hur?»

»Inte alltid. Många gånger får jag bara ovett. Men mat får jag inte. De säga, alt jag köpt mat för pengarna och således ej behöver något mer att äta.»

»Äro de dina föräldrar?»

»Nej, då. De äro ej ens släkt med mig.»

Mr Kemlik funderar en stund.

»Jag skall hjälpa dig», säger han plötsligt. »Det är synd om dig. I kväll går det inte, men i morgon. Du skallinfinna dig på 47:de gatan och stanna utanför n:o 14. Där träffar du mig, och vi få diskutera saken.»

Giacomo ser förvånad på honom. Denna vänlighet är oförklarlig för honom.

»Tack», säger han. »Ni är mycket snäll.»

Det ligger emellertid så mycken tvekan i gossens röst, att detektiven befarar, att han ej skall infinna sig till mötesplatsen.

»Jag kan ju inte göra dig något ont», fortsätter sjömannen, »och jag vill inte heller göra det. Men du skulle vinna mycket på att komma. Kanske får du användning för ditt positiv, och jag skall betala dig bra. Kom kl. 3 em.! Här har du en dollar i förskott!»

Han lämnar den lille italienaren slanten och avlägsnar sig.

Giacomo är ej dum. Han inser att sjömannen har en viss avsikt med sin anhållan, ehuru han ej kan lista ut, vari denna består.

Skall han komma eller ej?

Dollarn är ett påtagligt bevis på mannens välvilja, och det kan kanske vankas flera. Balbo kan på så vis få sig ett gott mål.

På utsatt tid infinner Giacomo sig följaktligen på mötesplatsen, där sjömannen redan väntar honom.

»Det var bra, att du kom», hälsar denne gossen. »Du skall inte behöva ångra detta.»

Han tar gossen med sig till en närbelägen krog och säger till om ett mål mat åt honom. Apan får ett par bananer att tugga på. När mr Kemlik ser, med vilken förtjusning positivspelaren betraktar sin älskling, förstår han, var gossens svaga punkt är att uppleta.

Han låter gossen äta i lugn och ro utan att störa honom med några frågor. Den lille italienaren måste fattaförtroende till honom. Sedan den enkla måltiden blivit undanstökad, fortsätter sjömannen:

»För att kunna hjälpa dig måste jag veta, vad för slags folk dina fosterföräldrar äro. Vad heta de?»

»Han heter Giuseppe Garollo och hon Ermina.»

»Italienare?»

»Ja.»

»Du bor hos dem?»

»Ja.»

»Och måste du lämna dem, vad du lyckas spela in?»

»Ja.»

»Jag förstår», återtog detektiven. »Kan du komma från dem, om du vill?»

»Det vet jag inte», svarar han tveksamt. »De äro som föräldrar för mig. Vart skulle jag då ta vägen?»

»Du kan finna en anställning på annat håll», anmärker sjömannen. »För en duktig gosse finnas många utvägar här i staden.»

»Jag kan bara spela positiv. Det vill säga, jag har lärt mig att spela litet på fiol också», säger han ivrigt, så ivrigt att mr Kemlik märker, att detta är ett stort nöje för gossen.

»Kanske jag kan hjälpa dig, så att du får lära dig ordentlig fiolspelning», framkastar han, och gossens mörka ögon stråla av förtjusning. »Men om du inte vill lämna dina fosterföräldrar, kan jag ej göra något åt saken.»

»Varför skulle jag stanna hos dem!» utbrister gossen, och mr Kemlik inser, att denna önskan är fullt uppriktig.

»Gott, då skall jag kanske sörja för din framtid», fortsätter han. »Mycket beror dock på dig själv. Jag vill inte ha med en ovärdig att göra. Jag hoppas, att du inte haft några fuffens för dig tillsammans med Garollo.»

»Vad tänker herrn på!» utropar den lille italienaren.»Jag spelar på mitt positiv, ty det är mitt yrke. Något annat gör jag ej.»

»Och vad sysselsätter Garollo sig med?»

»Det vet jag inte. Han har inte något yrke.»

»Han lever på dig, kan jag tro», anmärker detektiven. »Jag tror, att jag känner mr Garollo vid detta laget.

Nu skall du emellertid få höra min plan, men du får ej berätta den för någon människa. Lovar du det?»

»Ja, sir.»

»Man måste alltid hålla sina löften. Så länge du visar dig pålitlig, skall jag hjälpa dig, men sviker du mitt förtroende tar jag min hand från dig.»

»Jag skall inte göra det.»

»För ditt eget bästa hoppas jag, att du förblir ärlig», anmärker mr Kemlik. »Känner du bankir Nelsons son?»

»Ja, det gör jag», svarar gossen uppriktigt. »Han har varit mycket snäll mot mig och Balbo.»

»Om jag nu säger dig, att elaka människor vilja göra honom något ont, vad skulle du då göra?»

»Hjälpa honom, om jag blott kunde.»

»Det är just detta, du kan», förklarar sjömannen, som noga följer med gossens minspel.

»Jag skall berätta för dig, hur det är. Unge Nelson har blivit bortrövad, och på goda grunder antar jag, att din fosterfar har sina fingrar med i det jobbet.

Jag vet, att du härom dagen befann dig i Nelsons trädgård. Berättade du detta, när du kom hem?»

»Ja, sir. Det var väl intet ont i det», snyftar gossen, som börjar bli rädd för korsförhöret.

»Jag har inte heller sagt det», lugnar detektiven honom. »Vi måste blott reda ut härvan, du och jag tillsammans. Nå vad sade Garollo då?»

»Inte just något. Han körde in mig i skrubben.»»Och du hörde ingenting?»

»Man hör dåligt därinne. Jag hörde bara, att Garollo och Ermina grälade. Hon tyckte, att han själv borde göra en kupp och inte gå andras ärenden.»

»Bra, min gosse, du hjälper mig utmärkt. Säg mig nu, med vilka Garollo mest brukar umgås.»

»Med Robilant.»

»Vad är det för en karl?»

»En chaufför, italienare som Garollo.»

»Äro de ofta tillsammans?»

»Sista tiden har jag sett honom hemma om aftnarna.»

»De köra dig genast till sängs?» frågar detektiven, vilkens misstankar få bekräftelse.

»Ja, genast. Nu får jag aldrig vara inne i rummet.»

»Nu ser du själv, att saken är klar», anmärker detektiven. »Jag för min del är övertygad om, att de där båda bortfört din vän, och nu måste du hjälpa till att få reda på honom.»

»Hur skall jag kunna det?»

»Du skall borra ett hål i väggen och lyssna. Kan du säga, var de gömt unge Nelson, lovar jag dig, att man skall bekosta din uppfostran. Du skall få lära dig att spela fiol och får ta Balbo med dig. Aldrig mer behöva ni uppträda på gatorna.»

»Jag skall göra det», utbrister den lille italienaren hänryckt.

»Nu köpa vi en borr, och så får du en dollar. I morgon träffas vi här ånyo, och då avlägger du rapport. Du behöver inte spela längre, ty jag skall ge dig pengar. Kan du oförmärkt följa Garollo och leta ut, vart han tar vägen, komma vi så mycket fortare till ett avgörande.»

Sedan de lämnat krogen, köper mr Kemlik en borr till gossen. Han döljer verktyget i positivet.»Sköt dig nu bara väl!» uppmanar detektiven, när de taga avsked av varandra.

Någon visshet, att Garollo haft sin hand med i enleveringen förefinns visserligen inte, men åtskilliga fakta tala härför. Det gäller nu för mr Kemlik att ytterligare undersöka förhållandena för att konstatera fäkta.

Att genast låta arrestera de misstänkta skulle ha varit ett stort missgrepp, ty därmed hade man igensopat alla spår efter den försvunne Freddy. De båda banditerna -- om det ej rent av rörde sig om hela ligan -- vore tillräckligt förslagna för att dölja alla bevis på sin brottslighet. Man kunde även tänka sig, att de hårt ansatta toge livet av gossen.

Mr Kemliks första åtgärd blir att ställa om skuggandet av Garollo och Robilant. Den senare befanns vara en chaufför utan plats, en av dessa många tvivelaktiga existenser, varpå Newyork är så rikt. Man hade dock intet ont att säga om honom. I delo med rättvisan hade han ej varit.

Ödet fortsätter att spinna sina trådar.

IX.

MISS VIVIAN MEIXNER.

Ett tarvligt möblerat rum, vars enda fönster sitter högt upp mot taket och är försett med tjocka järngaller. Vid ena långväggen en simpel järnsäng, en ragglig kommod, ett litet trebent bord och två pinnstolar.

En ung flicka går oroligt av och an på golvet, vridande händerna i förtvivlan.

Det är nu många veckor sedan miss Vivian Meixner lockats bort från sitt hem, veckor ständigt fyllda av oro, och ännu många dagar återstå, innan hon kan hoppas på frihet -- om hon överhuvudtaget ens kan nära den förhoppningen, enformiga, själsdödande dagar, under vilka hon räknat minuterna. Vid varje buller spritter hon till. Det kan ju vara ett förebud till frihet -- eller död.

Hon vet ej vad som tilldrar sig ute i världen, kan ej ens gissa sig till, vad man företar till hennes befrielse.

Ett par gånger om dagen visar sig hennes fångvaktare, en elak gammal gumma, som lystrar till namnet Laura, och en kraftig medelålders karl, som man kallar Antonio.

De sätta fram maten till henne men växla sällan ett ord i hennes närhet. Det är, som om hon blott vore en själlös maskin.Och hon har faderns rikedom att tacka härför, den och sin egen nyckfullhet.

Miss Vivian Meixner, säsongens firade skönhet, har alltid varit mycket bortskämd. Hennes vilja har blivit hennes fars, och han har aldrig nekat henne något. Omfjäsad av en skara beundrare har hon aldrig lärt känna sitt eget jag, aldrig rannsakat sitt hjärta utan alltid varit en lekboll för sina nycker.

Men detta var för länge, länge sedan.

Denna nyckfullhet har ådragit henne olycka, fastän hon för sent lärt sig inse detta. Hon har genomgått en svår skola, och denna har så småningom luttrat henne.

När mr Latham första gången uppvaktade miss Vivian Meixner, inrangerade hon honom bland skaran av sina tillbedjare utan att på något sätt ge honom någon företrädesrätt. Hon såg l honom endast en av de många, som lade sitt hjärta för hennes fötter. Men snart nog skulle hon finna, att det hos honom fanns något, som skillde honom från den stora hopen, och hennes hjärta kände sig draget till honom.

Mr Latham, en amerikansk gentleman i detta ords vackraste bemärkelse, visade prov på ett allvar, en skarpsinnighet och en beslutsamhet, som måste väcka hennes intresse. Mot sin vilja måste hon tänka på honom, och snart kunde han ej lämna hennes tankar varken natt eller dag.

Hela hennes natur reste sig mot detta. Det var ju ett tvång, och fanns det något, som var henne motbjudande, var det allt tvång. Hon ville icke ge efter för sina impulser.

Följden blev ett förändrat uppförande gent emot honom. Från att förut ha mottagit honom med ett strålande leende, bemötte hon honom med köld, avsiktlig köld. I det stället visade hon, att hon tydligt föredrog mr Rolli, en italienare, som bosatt sig i Amerika sedan ett tiotal år tillbaka.Mr Rolli å sin sida visade, att han uppskattade detta tillmötesgående. Han blev hennes ständiga uppvaktande, och det viskades man och man emellan, att det snart skulle bli parti av.

Ingen kände egentligen mr Rollis förflutna. Dunkla rykten cirkulerade, att han skulle haft någon illegal förbindelse, men dessa rykten kommo aldrig utanför herrkretsarna.

Vid denna tidpunkt var det, som mr Latham drog sig 'tillbaka under förevändning, att han skulle företaga en längre resa. Några veckor senare skedde mordet på mr Rolli, ett mord, som väckt det största uppseende såväl inom som utom de kretsar, i vilka, han umgicks.

Mördaren blev icke upptäckt.

Miss Vivian erinrar sig mycket väl en viss dag. Hon har tillfälle att genomgå sina minnen, både bittra och ljuva.

Hon har denna dag mött mr Latham med utstuderad köld, och han har sagt henne sitt hjärtas mening i tydliga ordalag, beledsagat med antydningar om mr Rolli, vilka varit föga smickrande för nämnda herre.

Hon har tagit italienarens försvar, ehuru detta skett mycket lamt, mer förestavat av begär att motsäga än av verklig övertygelse.

Han har antytt, att mr Rolli icke var den gentleman, hon trodde honom vara, snarare en äventyrare med en äventyrares dunkla existens. I sin vrede har mr Latham till och med låtit undfalla sig hot, att han skulle blotta mannen, kosta vad det ville. Hon skulle ej bli olycklig med honom, för så vitt det stode i hans, mr Lathams, förmåga.

Därpå följa olyckorna, slag i slag.

Mr Latham försvinner, mr Rolli mördas och hon själv enleveras slutligen av dessa skurkar, i vilkas våld hon nu befinner sig.Hennes fångenskap är henne visserligen förhatlig, men detta är icke det som plågar henne mest. Hon kan ej frigöra sig från tanken, att mr Latham bragt italienaren om livet, en fruktansvärd misstanke, ty hon måste för sig själv erkänna, att hon trots allt älskar mördaren.

Var är han nu?

Har han undandragit sig rättvisan?

Hon finner många ursäkter för honom. Hon vet, att han älskat henne djupt. Kanske har det varit förtvivlan, som drivit honom till brottet.

Andra stunder kan hon ej tro, att hennes misstankar äro befogade. Bill Latham är ej den, som med berått mod tar en människas liv annat än i ärlig strid man emot man, om han tvingas därtill. Lönnmord vore stridande mot hans karaktär, öppen och utan svek som den alltid visat sig vara.

Denna tvehågsenhet plågar och marterar henne och kommer henne att känna fångenskapen dubbelt tryckande, tills hon slutligen förkastar teorien om mordet.

Hon står tankfull med händerna stödda mot bordet. Utanför höras stegen från Laura och Antonio, och då och då tränger ett svagt ljud av deras röster till henne. De sköta i sanning sitt fångvaktarekall utan anmärkning.

Hon suckar djupt och lyfter blicken mot det lilla gallerprydda fönstret, genom vilket solen sipprar in.

När skall hon åter få se Guds härliga natur?

Låsvredet vrides om, och hon vänder sig mot dörren, som sakta öppnas.

En man träder in, en högväxt man, som bär en mask för sitt ansikte.

Han gör en elegant bugning för den unga damen, som drager sig tillbaka, så långt hon kan i rummet.»Var inte rädd för mig», hälsar han henne. Sedan han försiktigt låst dörren bakom sig, fortsätter han halvviskande:

»Ni är rädd, därför att jag uppträder maskerad, men jag har mina allvarliga skäl att göra detta. Jag vill nämligen ej att någon av edra fångvaktare skall upptäcka, vem jag är.»

»Varför kommer ni då hit?» frågar hon ängslig.

»För att rädda er», viskar han. »Jag har nyligen fått reda på, att ni är fången, eljest hade jag kommit hit långt förr.»

»Men vem är ni då?» fortsätter hon att fråga.

»En som vill vara okänd», försäkrar han. »Vern jag är, gör litet eller intet till saken. Det huvudsakliga är, att ni blir räddad. Jag löper stor risk.»

»Ni måste vara en av bandet», säger hon misstroget.

Han nickar.

»Jag kan inte neka till, att ni gissat rätt», medger han. »Jag tillhör Svarta Handen, och ni kan då inse, för vilken fara jag utsätter mig. Ni skall själv få döma.

För fem år sedan ingick jag i ligan i den tro, att den uteslutande sysselsatte sig med politiska frågor, och att dess syfte var Italiens befrielse. Jag skulle snart få erfara, att jag råkat in bland förbrytare, jag, en man med oförvitligt

anseende och tillhörande den högsta samhällsklassen.

Men den, som en gång råkat i Svarta Handens klor, kommer ej därur. Detta skulle jag snart till min sorg få erfara.

Jag har träffat er, miss Meixner, i societeten, och ert öde har djupt gripit mig. Detta är också anledningen till min närvaro.

Ni skall bli fri.»

»Kunde jag blott bli det!» utropar hon med patos.

»För Guds skull var tyst!» varnar han henne. »Ni måste tala tyst, ty eljest äro vi båda. förlorade.»Hon vet ej, vad hon skall tro. Hans ord låta trovärdiga, och hans ängslan förefaller fullt naturlig.

»Jag begär inte bättre än att komma ur min fångenskap», erkänner hon. »Men hvir ämnar ni befria mig? Jag antar, att det möter stora svårigheter.»

»Kunde jag, öppnade jag dörren för er nu genast», säger han. »Men detta står, tyvärr, ej i min makt. Jag är övervakad. Polisen måste befria er.»

»Ämnar ni anmäla min vistelseort för polisen?» frågar hon glatt. Mannen är tydligen utan svek.

»Inte jag utan ni själv», svarar han med ett småleende, som blottar en otadlig tandrad. »Jag kan det ej. Ni skall skriva några rader, vilka jag skall låta komma i polisens händer.»

»Vad säger ni!» utbrister hon med tårar i ögonen.

Hon behärskar sig dock snart.

»Kan jag delge polisen, var jag är?» återtar hon. »Ni vet ju adressen.»

»Jag skall uppge den för er. Ni skall finna, att jag menar ärligt med er. Ni befinner er på Barren Island, Villa Toscana, således i närheten av Rockaway Beach.

Lägg nu noga märke till, vad jag säger, ty tiden är kort, och vi måste handla skyndsamt!

Man har anförtrott ert uppspårande till mr Kemlik, New-Yorks skickligaste detektiv. Ett par rader till honom kommer säkert att föra honom hit. Han är försiktig och kan ej göra något feltag.

Men han måste komma absolut ensam. Om polisen gör en razzia här, fruktar jag för, att ni råkar ut för en fara. Svarta Handen är fruktansvärd i sin hämnd, och man skulle ej sky att mörda er, ty en död är lättare att gömma än en levande. Försiktighet måste ersätta styrka.»»Jag förstår», säger hon ivrigt. »Har ni någon penna? Här finnas inga skrivrnaterialier.»

Han tar fram en reservoarpenna och ett block, som han överräcker. Därpå drar han sig diskret tillbaka.

»*Mr Kemlik.*

Genom tillmötesgående från en person, som önskar vara okänd, kan jag skriva dessa rader till er. Man har sagt mig, alt ni fått i uppdrag att anställa efterforskningar efter mig. Jag befinner mig på Barren Island, Villa Toscana, i ett hus, som bevakas av tvänne italienare, en man och en kvinna.

Skynda till min hjälp, men kom ensam! Man bevakar mig strängt. Om polisen skulle visa sig, är jag förlorad. Var mycket försiktig! Mitt liv står på spel.

Vivian Meixner.»

Hon räcker honom skrivelsen. Han stoppar den på sig utan att ens ta notis om densamma.

»Jag skall nu göra mitt bästa, miss Meixner», lovar han. »Om ett par dagar är ni fri, förutsatt att intet kommer emellan, men det kan jag ej tro.»

Sedan han gjort en djup bugning, avlägsnar han sig.

Hon lyssnar efter hans bortdöende steg och sjunker sedan ned på sängen och utbrister i glädjetårar.

X.

BARREN ISLAND.

På måndagen arresterade New-Yorks polis ett italienskt musiksällskap, vilket brukat spela på gatorna. Ehuru orsaken till arresteringen icke blivit officiellt förkunnad, meddelar pressen, att nu äntligen har man fått fatt i det band, som enleverat unge Nelson och miss Meixner. Var de försvunna befunno sig, visste man dock ännu ej, men man hade gott hopp om att kunna tvinga de arresterade till bekännelse.

Mr Kemlik ler, när han läser det apokryfiska tillkännagivandet. Han vet långt mer än tidningarna, hur det förhåller sig med de arresterades brottslighet.

Under de gångna två dagarna har han ej varit overksam. Han har mottagit rapporter av Giacomo, visserligen av föga betydelse men dock av den beskaffenhet, att de belastat hans teorier, samtidigt som han under allehanda förklädnader uppehållit sig i närheten av Thomsens garage för att få se en skymt av italienarna.

Mr Kemlik känner väl till Svarta Handens många hjälpkällor. Han vet, att från det ögonblick, då han åtagit sig att uppspåra de försvunna, hänger hans liv på en skör tråd. Också är han mycket försiktig och rör sig med förklädnader, vilka låta honom försvinna bland den stora hopen.Under sina vandringar låter han skugga sig själv för att upptäcka, om någon förföljer honom. Till sin tillfredsställelse anmäler man, att ingen synes följa honom.

Garollo och Robilant ha ej ingivit anledning till misstankar. Deras steg ha blivit på det mest omsorgsfulla sätt övervakade, men intet har uppdagats, som kan leda till spåret efter de försvunna. De båda italienarna förefalla att vara ett par sysslolösa dagdrivare.

Under Garollos och Erminas frånvaro har polisen undersökt deras bostad, men även där synes allt i sin ordning. Var Freddy befinner sig, vet polisen lika litet denna dag som förut.

Mr Kemliks ansträngningar synas tills vidare bära föga frukt, och det är nu en känsla av misströstan, när han öppnar dagens post.

Plötsligen studsar han tillbaka och känner kallsvett på pannan.

Drömmer han eller är han vaken?

Han håller ett brev i sin hand, ett brev, vars stil är honom allt för välbekant, för att han skulle taga miste, ett brev från miss Vivian Meixner.

Han formligen slukar raderna.

Därefter lägger han skrivelsen från sig. Han måste lugna sig, ty överraskningen har varit för häftig även för en man med hans nerver.

Han lutar sig tillbaka och tänker, tänker skarpare än någonsin förr.

Brevets äkthet är ställt utom allt tvivel. Det är hennes egen stil. Ack, han känner allt för väl till den för att kunna taga miste!

Men i brevet finnas många mystifikationer.

Varför har hon skrivit just till mr Kemlik, detektiven?Och varför önskar hon, att han, denne okände polisman, skall komma ensam?

Visserligen uttalar hon en farhåga, att den Svarta Handen skulle dyrt straffa henne i händelse av upptäckt, men det är ej naturligt, att hon i sin nödställda belägenhet skulle anhålla, att blott en man skyndade till hennes hjälp.

Någon okänd har hjälpt henne att smuggla fram brevet. Denne okände har av ett eller annat skäl ej vågat visa sig, och även detta är misstänkt.

Mr Kemlik drar den slutsatsen, att man lagt ut en fälla för honom, och han är på sin vakt. Svarta Handen är en

värdig motståndare, som aldrig gör något utan beräkning.

Det är dock stor skillnad mellan detektiven Kemlik och mr Latham. Den förre varnar för varje oförsiktighet, den senare låter sig icke varnas, när miss Meixner kallar. För henne skulle han våga riskera allt, även livet.

Den natten får mr Kemlik ej en blund i sina ögon. Han gör upp planer för hennes befrielse.

Hans första tanke är att varsko polisen, men så erinrar han sig hennes varning. Vågar han sätta hennes liv på spel? Nej, han måste göra allt för att skydda henne. Skulle så vara, att Svarta Handen lagt ut en fälla för honom, får hon inte bli lidande av ett misslyckande.

Mr Kemlik gör dock icke något med förbundna ögon. Han har fattat sitt beslut, och detta ämnar han oryggligt genomföra, men han vidtar anstalter, vilka skola säkerställa de affärer, med vilka han är sysselsatt.

Han skriver följaktligen en redogörelse över vad han hittills lyckats utleta och omtalar sina misstankar visavi Garollo och Robilant. Han omnämner även, att Giacomo Coppi är användbar för vidare efterforskningar. Till slut bifogar han miss Meixners brev samt en rapport, att han ämnar ensam bege sig till Barren Island.Han innesluter samtliga papper i ett stort kuvert samt kallar på Washington.

»Jag reser bort», förklarar han. »Om jag ej skulle ha kommit tillbaka inom 24 timmar, lämnar du detta brev till mr Derwent, polischefen. Gör det mycket väl, ty det kan hända, att man söker ta det ifrån dig! Och ligg med en laddad revolver under din huvudkudde.»

»Ja, sir», svarar den förvånade negern. Han har aldrig förut fått så besynnerliga föreskrifter.

Detektiven har beslutat att i god tid bege sig till Gravesend. Därifrån kan han, sedan mörkret inbrutit, bege sig med roddfärjan till Barren Island för att verkställa efterforskningarna.

Hans lokalkännedom säger honom, att han kan söka den omtalade Villa Toscana på öns sydöstra del, som är minst bebodd, och där ett övervakande av miss Meixner lätt kunnat ske.

Han tar följaktligen tåget till Manhattan Beach och anländer till platsen vid 3-tiden. Otålig går han och väntar på mörkrets inbrott, denna skymning, som aldrig vill komma. Han är förklädd till arbetare och har tvenne automatpistoler med sig, en i vardera rockfickan. -- -- --

Äntligen är tiden inne.

Han har redan vidtalat en roddare att föra honom över till den lilla ön. Han hoppar i båten och karlen ror med långa, jämna årtag.

Efter en stunds rodd dyka de mörka konturerna av ön upp. Här och där glindra några ljus, ehuru sparsamt. Men hela ön gör ett ödsligt intryck.

När båten stöter mot strand, hoppar detektiven i land.

»Stanna här, min vän», säger han. »Ni får ej ge er i väg utan måste vänta, om det så vore hela natten. Jag lämnar er emellertid 10 dollars i förskott.»Han öppnar rocken och visar polismärket.

»All right, sir, jag väntar», svarar mannen, som ej har något emot ett litet äventyr.

På land är så mörkt, att detektiven måste treva sig fram. Han tar fram en elektrisk ficklampa och söker vägleda sig vid dess svaga sken. Stranden är full av allehanda bråte, halvt förruttnade plankor, gamla lårar och tågvirke, vilket för länge sedan sett sina bästa dagar.

Mr Kemlik banar sig långsamt väg genom hindret, undvikande att göra något buller. Han bedömer, att Villa Toscana skall ligga på högst 500 yards avstånd, och det är möjligt, att Svarta Handen utsträckt sin vakthållning till ett gott stycke utanför själva boningshuset. Dess byte är allt för värdefullt, för att man skulle försumma att bevaka det väl.

Snart måste lian avstå från användandet av lampan, ty skenet kunde förråda honom. Han tvingas att treva sig

fram. Vägen finner han genom att taga ögonmärke på hustaket, vilket avtecknar sig skarpt mot himlen, som upplyses av Newyorks tusentals elektriska ljus och båglampor.

Gång efter annan stannar han för att lyssna. Han vet, att nattetid ersätter hörseln den reducerade synförmågan.

Intet ljud. Överallt på ön råder dödstystnad. Däremot urskiljer ban tutandet från ångare och visslandet från lokomotiven på Long Island, rasslet från tåg och tjutet från automobiler.

Hunnen till husets närhet börjar han göra en rond omkring detsamma. Han måste lära känna terrängen fullständigt både för att förskaffa sig tillträde till villan och för flykten, sedan han befriat miss Meixner. Troligen komma banditerna att göra det hett för honom, om de upptäcka enleveringen.

Rekognosceringen ger vid handen, att villan är uppfördi två våningar. På norra fasaden räknar den nedersta våningen 5 fönster och en dörr, huvudingången. Södra fasaden har blott 3 fönster och köksingång. Övre våningen ståtar med balkong på både fram- och baksida.

På gavlarna finnas tvenne fönster i vardera våningen.

Runt om villan sträcker sig en sandad gång med en bredd av 3-4 yards, fin havssand, som förtar varje ljud, när man går på densamma. Strax utanför sandgången börjar en gräsmatta med glesa fruktträd. Längre bort mot norr ligger en liten skogsdunge. Vägen till båten går i sydvästlig riktning.

Tillträdet till huset kan således ske på flera vägar; genom de båda ingångarna eller genom balkongerna. Dessa bäras upp av träpelare, beklädda med murgröna. Någon svårighet att äntra uppför densamma synes ej förfinnas.

Men var finnes fången förvarad?

Mr Kemlik har många rum att gissa på.

Föga troligt är, att man begått den oförsiktigheten att härbergera henne i nedre våningen. Intet av dess fönster är försett med galler, och hon kunde lätt hoppa ut. Det bleve ett språng på endast 2-3 yards. Ej heller är antagligt, att man inhyst henne i något av balkongrummen, ty pelarna skulle underlätta flykten. Dörrarna äro försedda med glasrutor och således lätt öppnade.

Mest sannolikt torde vara, att den unga damen hålles fängslad i något av gavelrummen i övre våningen. Han har då att välja på fyra rum.

Detektiven är villrådig.

Att komma dit upp möter stora svårigheter, så framt han ej lyckas få fatt i en stege. En brandstege måste ovillkorligen finnas på platsen, om han blott kan uppleta densamma. Han börjar söka, och sökandet krönes medframgång, ty i ett lider strax bredvid upptäcker han en lätt stege, tillräckligt hög för att han skall nå de övre fonsterna.

Medan han släpar fram stegen, hör han plötsligen hur dörren till huvudingången öppnas. Ett klart ljusskken kastas över sandplanen framför huset, och han varseblir silhuetterna av två personer, en man och en kvinna.

»En härlig afton», säger en mansröst på italienska. »Jag hade lust att företa en promenad.»

»Det kan du inte, Luigi», avråder honom kvinnan. »Jag ensam kan inte hålla vakt. Om någon kommer, för att befria henne, stode jag maktlös.»

»Snick, snack, vem vet, att hon är här?» protesterar mannen. »Du är alltid så rädd av dig, Franziska.»

»Jag vet, att polisen spanar efter henne», svarar kvinnan. »Har jag inite orsak att vara rädd då?»

»Polisen har inte en aning om, var hon finns», invände italienaren.

»Det skadar i alla fall inte att vara försiktig», anmärker han. »Stanna därför hemma!»

»Jag gör väl det då», lovar han. »Du kan gå upp till henne och tända ljus. Det är synd om den stackars flickan.»

Mr Kemlik har stannat och lyssnar andlös på samtalet. Det har varit på ett hår när, att han blivit upptäckt. Nu slutes dörren efter paret, och faran är över. Inom kort kommer ljus att tändas i övre våningen, och på så sätt skall han få veta, var hon är instängd.

Han lägger ned stegen på gräsmattan och väntar otåligt på ljussignalen.

Ett par minuter senare blir ett av fönstren på östra gaveln upplyst. Han smyger sig närmare på tå för att rekognoscera, och inom kort upptäcker han silhuetterna av två kvinnor mot den neddragna gardinen.

Skulle han äntligen stå inför målet!Tidpunkten att handla är ännu ej inne. Han måste vänta, tills de båda gått till vila. Säkerligen finnes ingen annan bevakning runt om villan. Han skulle i så fall ha upptäckt den efter den noggranna visitation, han gjort i omgivningarna.

Han tycker sig märka, att de båda kvinnorna samtala med varandra. Den ena närmar sig gardinen ett ögonblick och sträcker bedjande fram händerna. Ögonblicket därpå ryckes hon bort från sin plats vid fönstret.

Mr Kemliks första impuls är att rusa fram och med våld befria fången, men vid närmare eftersinnande finner han, huru vanskligt detta vore. Han har visserligen sett blott två personer förutom fången, men flera kunna finnas därinne. Nej, han får ej av obetänksamhet sätta allt på ett kort och på så sätt riskera utgången.

Efter en stund avlägsnar italienskan sig, och ljuset släckes. Detektiven väntar med otålighet, att paret skall gå till vila, men först efter tvenne timmar släckas alla ljus.

Mr Kemlik dröjer ännu en halvtimme, den längsta han upplevat i hela sitt liv, dröjer med klockan i handen.

Tiden är inne.

Han stoppar in uret och går att hämta stegen. Med ljudlösa steg för han fram den till gaveln och reser upp den mot väggen. Därpå lyssnar han, men överallt råder tystnad. Om ett par minuter skall han befinna sig vid fönstret.

Han klättrar upp, tyst och försiktigt som en katt. Hunnen till fönstret söker han titta in, men gardinen hindrar, honom. Han knackar sakta på rutan och lyssnar.

Intet svar.

Ännu en knackning, och han tycker sig höra ett lätt buller.

»Miss Meixner», säger han med låg röst.»Vem är det?» svarar en mjuk kvinnoröst.

»En vän. Jag har kommit för att befria er.»

Han hör ett sakta utrop av förvåning. Därpå säger hon:

»Jag måste kläda mig. Kan jag verkligen komma ut?»

»Ja, vägen är fri», förkunnar han.

Med detsamma höras raska steg på planen utanför huset. Detektiven griper pistolen, ty situationen börjar bli kritisk. Stegen lutar mot väggen, och han själv på dess översta tinnar inbegripen i samtal med fången!

»Vad är det?» frågar hon oroligt. »Är någon fara å färde?»

»Öppna genast!» ber han. »Det finns folk i närheten, och det är bäst, om jag står vid er sida, när de komma. Jag måste befria er med våld.»

Fönstret öppnas genast.

Just som han står i begrepp att göra språnget, gripes han av två par armar. Pistolen ryckes ur hans hand. Som han ej återvunnit jämnvikten, kastas han till golvet, och ännu ett par karlar skynda till för att övermanna honom.

Allt har således blott varit en fälla.

Mr Kemlik inser, att allt motstånd är fåfängt. Inom ett par minuter har man bundit honom och tänt ljus.

Hans första blick gäller miss Meixner.

Hon finns ej i rummet men väl en annan ung kvinna, som spelat hennes roll för att leda honom mot fördärvet.

»Så fick vi er dock fast till slut, mr Kemlik», säger en av de maskerade männen. »Ni började bli besvärlig i edra efterforskningar, och det var på hög tid, att vi gjorde er oskadlig.»

Detektiven svarar ej. Han har blivit besegrad, och intet är att göra åt den saken.

Han gör sig inga illusioner om det öde, som förestårhonom. Svarta Handen är icke känd för skonsamhet, och den har nu fått i sitt våld en av sina bittraste fiender.

»Er saga är snart all, mr Kemlik», fortsätter den maskerade. »Ni gick vackert i fällan. Vi trodde verkligen inte, att det skulle gå så lätt för sig.

Brevet var ett snilledrag eller hur?

Ser ni, vi vill statuera ett exempel. Polisen har börjat bli alldeles för närgången. Det ligger i våra planer, att polisen skall lugna sig. Förr kunna vi inte få ut den lösen, vi vilja ha för miss Meixner.»

»Ni glömmer unge Nelson», tillägger detektiven.

»Unge Nelson, vad menar ni?» frågar mannen.

»Ställ er inte oskyldig!» fortsätter mr Kemlik. »Jag vet mycket väl, att det är ni, som enlevera! honom också. Ni ha ju tvingat honom att skriva till fadern och begära 100,000 dollars för hans frigivande.»

De maskerade männen växla frågande blickar med varandra.

»Ja, ni har rätt. Det tjänar inte något till att förneka fakta, då ni så väl känner dem», återtar mannen. »Vi ha också berövat unge Nelson hans frihet.

Och nu, mr Kemlik, komma vi till er affär.

Vi tro oss veta, att ni är en hederlig man. Har ni givit ert hedersord på en sak, brukar ni hålla det.»

»Säkert», svarar detektiven torrt. Han undrar, vad den obekante ämnar föreslå.

»Det torde inte vara er obekant, att vi ha vänner överallt, även bland polisen», fortsätter mannen. »Hade vi inte haft detta, låge ni inte bunden här i rummet, mr Kemlik. Vi ha kunnat följa edra förehavanden steg för steg.»

»Sådana förrädare!» utropar detektiven.

»Vad gör inte folk för pengar!» svarar italienaren patetiskt. »Allt min bäste sir. Vi betala bra. Jag kan nämnaför er, att det finns detektiver, som uppbära 10,000 dollars sportler om året för de småtjänster, de göra oss. Vi knussla inte med dollarn.»

»Vill ni muta mig?»

»Vi vill förmå er att ta ert förnuft tillfånga. Som jag har ett mycket ömtåligt samvete, har jag svårt att döma en människa till döden. Därför överlåter jag domen till er själv. Kom inte sedan och skyll på oss! Ni får följaktligen själv välja ett liv fullt av nöje och utan ekonomiskt betryck eller ock en hastig och smärtfri död.»

»Pengar locka mig inte», svarar mr Kemlik. »Jag är rik och har mer än jag behöver.»

»Jag har inte hört, att detektiverna äro så högt avlönade», påstår den maskerade. »Ni äger kanske privat förmögenhet?»

»Det gör jag.»

»Begreppet förmögenhet är relativt. Många anser 20,000 dollars för något storartat. Ni tillhör törhända denna kategori?»

»Om ni menar en årlig ränta av den storleken, så anser jag den alltför obetydlig», svarar mr Kemlik.

Italienaren småler.

»Ni måste då vara miljonär, mr Kemlik.»

»Flera gånger om.»

Den maskerade funderar. Mångmiljonärerna räknas ej just till ett så stort antal, att man ej kan ha reda på dem. Mr Kernliks utsago kan ej betvivlas. Den låter allt för trovärdig.

»Ni är således en annan, än den ni ger er ut för», återtar mannen. »Jag har också haft mina misstankar, att så varit förhållandet.»

Han närmar sig fången och tar bort lösmustaschernaoch peruken, så att detektivens slätrakade ansikte står blottat för honom. Han betraktar honom genomträngande.

»Nu har jag det», säger han slutliegn. »Ni är mr Latham. Jag känner igen er. Jaså, nu förstår jag allt.»

Han brister ut i skratt.

»Ett gott skämt», fortsätter han. »När jag narrade miss Meixner att skriva till mr Kemlik, hade jag inte en aning om, att brevet skulle nå mr Latham. Jag fattar nu, hur ni kunde gå i fällan, och detta ursäktas mycket av er obetänksamhet. När kärleken blandar sig i spelet, blundar alltid förståndet mer eller mindre.»

Mr Kemlik är blek av vrede.

»Var god och blanda inte miss Meixner i samtalet», uppmanar han.

»Nej för allt i världen», svarar italienaren beredvilligt. »Det är inte alls min mening att på något sätt såra er. Ni måste i alla fall medge, att slumpen spelat er ett fult spratt.

För att nu återgå till er själv, mr Latham, så har upptäckten av ert incognito helt och hållet omgestaltat de planer, vi haft med avseende på er.

Naturligtvis kunna vi inte tänka oss, att ni skulle acceptera lumpna 10,000 dollars om året. Det vore ju blott en droppe i havet bland edra inkomster. Ej heller ämna vi befordra er till en bättre värld, befriad från sorger och bekymmer -- åtminstone inte med det första.

I närvarande stund representerar ni ett kapital på en miljon dollars för oss. När ni underskriver en check på beloppet, blir ni fri efter 24 timmar.

»Tror ni, att jag har en miljon på upp- och avskrivning?» invänder fången. »Ni tycks ha mycket dunkla begrepp om affärer, min bäste sir.»

»Affärer är min specialitet», förklarar mannen med masken. »Jag tror inte, att ni äger så mycket kontanter, menni har värdepapper. Dem åtar jag mig att realisera, om ni blott skriver ut en fullmakt för mig och lämnar mig anvisning, var de äro förvarade.»

»Ni är särdeles älskvärd», upplyser detektiven. »Jag tror dock, att jag dröjer något. Det skulle kunna hända, att jag vidtagit motåtgärder, vilka bringa herrarna inom lås och bom inom de närmaste timmarne -- och därigenom besparas jag en utgift på en miljon dollars.»

XI.

BORRHÅLET.

Giacomo gömmer omsorgsfullt den drillborr, han fått av mr Kemlik. Det händer, att såväl Garollo som Ermina visitera skrubben, och han är rädd för, att de därvid kunde finna verktyget.

Han går ut med sitt positiv vid 9-tiden på morgonen, medan ännu italienaren och hans hustru befinna sig till sängs. De bruka ej vara för morgontidiga av sig.

Den lille italienaren går emellertid inte långt bort. Han stannar inom de närmaste kvarteren, där han spelar föga

framgångsrikt, ty de äro bebodda nästan uteslutande av fattiga familjer.

När klockan slår tolv, sätter han in positivet hos gamle Baccarini, gipsmakaren, och ber denne att ta hand om Balbo under ett par timmars tid. Gubben lovar att göra detta.

Gossen tar en lång omväg till hemmet. Han känner väl till vilka vägar Garollo väljer under sin färd till staden, och gossen vill undvika möte med honom. Det skulle ju se mycket misstänkt ut, om han kom gående på gatan utan positiv och apa.

Lyckan är honom huld och be vågen, så att han når hemmet utan äventyr, och till sin glädje finner han, att paret är utgånget. Utan ett ögonblicks betänkande börjar hanborra ett hål i träväggen, ett arbete, som ej tar fem minuter i anspråk. Sedan hålet blivit färdigt, täljer han till en propp, vilken täpper till detsamma, varpå han avlägsnar alla spår efter arbetet.

Han lyckas smyga sig undan lika obemärkt, som han kommit.

På kvällen föres han in i sin skrubb som vanligt, men denna gång bereder detta honom ingen missräkning. Han brinner av otålighet att uppdaga, var Robilant och Garollo gömt sin fånge. Giacomo spelar detektiv.

Inkommen i skrubben tar han försiktigt bort proppen och lutar örat till hålet. Ja, man kan höra varje ord de säga.

Samtalet rör sig först om försäljningen av en begagnad automobil. Robilant skryter med att ha lurat både köpare och säljare, en god affär, som inbragt honom över hundra dollars. Han känner sig också mycket nöjd och lovar att bjuda både Garollo och Ermina på Operan, vilket han vet vara deras förtjusning.

»Du är en präktig gosse», berömmer Garollo kamraten. »Och du kommer inte att förlora på det. Vänta bara, tills vi fått ut pengarne för unge Nelson! Då kunna vi göra oss glada dagar.»

»Hundratusen dollars räcker länge», vitsordar Robilant. »Vi delar väl lika?»

»Ja visst. Jag tar ena hälften och du den andra. Det är ärligt delat.»

»Sedan lämna vi detta landet», föreslår Robilant. »Jag har alltid längtat tillbaka till Italien. Här trivs jag inte.»

Han avbryter samtalet, ty en kraftig knackning höres på dörren. Innan Garollo ens hunnit ropa »stig in», inträda ett par maskerade män, vilka hålla flatsidan av handen vänd mot rummets invånare.Dessa rusa bestörta upp.

»Ni se, vilka vi äro», börjar den ene av de nykomna.

»Ja, signor», svara de båda karlarne ödmjukt. Deras säkra hållning har med ens upphört, och de se ut som skamsna hundar.

»Ni vet, Garollo, vad lönen är för förräderi?»

»Jag är ingen förrädare», protesterar italienaren med darrande röst. »Robilant kan gå i borgen för mig. Aldrig har jag gjort något, som kan vara orätt mot föreningen.»

»Inte det!» utbrister mannen. »Ransaka då edra njurar, ni båda, och fortsätter ni med edra fördömda lögner, kominer jag inte att visa någon skonsamhet.»

»Men vad anklagar man oss då för?» frågar Robilant, som ej tappat huvudet.

»Var är ung Nelson?» frågar mannen bistert, och i den frågan ligger en anklagelse.

Garollo störtar fram och kastar sig för hans fötter.

»Jag svär, signor, att jag gjort det i allra bästa välmening», utropar han med hes röst. »Inte ett ögonblick har jag tänkt undanhålla honom utan ligans vetskap. Nyss hade Robilant och jag kommit överens om att tala om det goda kap vi gjort. Vi skulle i morgon ha delgett er resultatet.»

»Varför inte förr?» frågar mannen med masken ironiskt.

»Därför att vi ville handla på egen hand», upplyser Garollo. »Först när vi hade allt klart, ville vi meddela vår

fångst. Vi ville visa, att vi arbetade i Svarta Handens intressen och också kunde göra detta.»

»Vi ville bevisa, att vi voro mogna för annat än att blott gå som hantlangare», infaller Robilant.

»Mycket bra», förklarar den maskerade. »Jag tror inte ett ord av förklaringen, och det tjänar ej något till, att ni fortsätta. Ni trassla blott in er mer och mer. Ett faktumär, att ni håller pojken fången, och polisen är honom på spåren. Om jag inte hjälper er, äro ni förlorade.

Men jag skall överta affären.

I kväll kl. 11 avgår skonerten Albert till Ön. Pojken skall vara ombord klockan 10. Ni ombestyra den saken. Försök inte ett ögonblick att bedra mig! Från denna stund äro ni övervakade. Behöva ni hjälp för hans transport till fartyget?»

»Nej, vi kunna ombestyra den själva», svarar Robilant.

»Egentligen borde ni inte ha en cent, därför att ni gått bakom ryggen på mig, men jag vill vara ädelmodig. I samma ögonblick som pojken är ombord, få ni 10,000 dollars, och detta blir er andel.»

Giacomo lyssnar andlös på samtalet.

Han har hört talas om Svarta Handen, denna fruktansvärda institution, och han bävar för den. Men aldrig har han trott, att Garollo och Robilant voro inblandade i dess verksamhet. Upptäckten kommer gossen att darra som av frosskakiiingar.

Vad skall han la sig till? Anmäla förhållandet för polisen?

Nej, detta går ej. Han är ju inlåst och kommer ej lös.

Han är således ej i stånd att varsko unge Nelson, ynglingen, som bevisat honom så mycken vänlighet. Italienarna komma att släpa undan honom, kanske göra honom något ont. Vid tanken härpå brister Giacomo ut i snyftningar.

»Vad är detta!» utropar den maskerade och ser sig omkring. »Jag tyckte precis, att det lät, som om någon gråtit. Är det någon här i närheten.»

»Bara Giacomo», upplyser Garollo. »En pojke, som jag låst in i skrubben.»

»Jag vill se honom», förklarar den maskeradediktatoriskt. »Kan jag höra hans snyftningar, är även han i stånd att höra, vad vi sagt.»

Garollo öppnar dörren.

»Kom ut!» befaller han, och gossen lyder, darrande av ångest. Skall han också inblandas i äventyret?»

Den fruktansvärde mannen med masken betraktar honom skarpt, och gossen vill sjunka till jorden av förskräckelse. Det ligger något så hotande i den blicken.

»Du har lyssnat», säger mannen. »Tillstå det först som sist.»

Gossen kan ej svara av rädsla. Han knäpper hop händerna och ser bedjande på sin plågoande.

»Har du hört, vad vi sagt?» fortsätter mannen.

Ett svagt ja blir svaret.

»Se här!» avbryter den maskerade mannen. »Pojken har borrat ett hål i väggen, antagligen i avsikt att lyssna.»

»Därmed har du fällt din egen dom», ryter anföraren för bandet. »Jag borde ta livet av dig.»

»Inte visste jag, att ni skulle komma hit, signor», svarar Giacomo med skälvande stämma. »Det är således ej på er jag velat lyssna utan på Garollo.»

»Du har rätt. Och varför ville du höra, vad han sade?»

»Det är tråkigt att jämt sitta innestängd», förklarar gossen, som hämtat sig något. »När ingen talar till en, blir det

så enformigt. Genom att borra hålet kunde jag få höra ett och annat, så att tiden gick fortare.»

Mannen med masken väntar ett ögonblick med svaret.

»Din förklaring tillfredsställer mig», sade han slutligen i mindre sträv ton. »Vad du och Garollo ha er emellan, angår mig på det hela taget inte. Men du har hört, vad vi sagt, och vi måste oskadliggöra dig.

»Ni tar pojken med er ombord på skonerten, Garollo.»»Ja», svarar italienaren, som ej ett ögonblick skulle vågat motsätta sig befallningen.

»Således skola båda pojkarna vara ombord kl. 10 i afton. Skonerten ligger förtöjd vid norra stranden av East River, alldeles vid Suspension Bridge.»

»Jag skall komma», lovar Garollo.

Knappast ha de båda männen avlägsnat sig, förr än italienaren utöser sin vredes skålar över gossen.

»Din lille lymmel!» skriker han. »Blandar du dig i mina angelägenheter! Jag skall lära dig att veta hut.»

Han tar sin svångrem och slår gossen, tills denne sjunker sanslös ned på golvet.

»Låt det vara nog nu, Guiseppe!» blandar Emina sig i saken. »Du har slagit honom fördärvad.»

»Vad hade han med affären att göra!» muttrar italienaren. »Han har förtjänat avbasningen.»

»Slår du honom mer, kan du inte ta honom ombord», upplyser hon, och Garollo viker för detta skäl.

Ermina, som ej är alldeles renons på mänskliga känslor, häller vatten över den avsvimmade, tills hän kommit till sans.

»Lägg dig på sängen!» uppmanar hon, och gossen lyder villigt. Han vågar ej göra motstånd.

Garollo betraktar honom med elaka blickar och knyter näven åt honom.

»Du borde ha mera stryk», förkunnar han i ilsken ton. »En sådan lymmel, en orm, som jag närt vid min barm. Är detta tacken, för att jag givit dig rum och mat, tagit upp dig från gatan?»

Giacomo svarar ej. Han borrar ned huvudet ännu djupare i kudden och försöker återhålla gråten.

»Vi ha ingen tid att förlora», blandar Robilant sig i samtalet. »Klockan tio ska vi vara ombord, och ännu ha vi inte unge Nelson där. Vi måste fara genast.»»Jag är strax färdig», svarar Garollo. »Du Ermina ser till, att pojken kommer ombord. Tag en bil! Skulle han mucka, klår du honom.»

»Ge er bara i väg!» uppmanar hon. »Jag tror nog, att Giacomo följer godvilligt. Skulle han ej göra detta, har jag mina medel.»

En halvtimme senare avlägsna de båda männen sig. De skola först söva sin fånge och sedan föra honom till skonerten, som är bandets egendom och har en besättning, på vilken inan fullt kan lita.

»Kläd på dig!» befaller Ermina, så snart de båda karlarna gått. »Kom ihåg, att om du säger ett ord till någon under färden till båten, slår jag dig fördärvad! Och Balbo dödar jag.»

»Jag skall vara tyst», svarar gossen undergivet.

Hon sätter på honom hans slitna överrock och lägger de få klädespersedlar, han äger, i ett knyte.

»Får jag ta Balbo med mig?» frågar han och kastar en bedjande blick på henne.

»Balbo, vad skall du med honom att göra?»

»Jag skall sköta honom så väl», lovar Giacomo. »Här ha ni bara besvär av honom.»

»Du får väl det», svarar hon, ty i sitt innersta är hon nog kvinna att hysa medlidande med den alltid tålmodiga gossen.

»Tack», säger han och vill kyssa hennes hand, som hon dock drar undan med en vresig åtbörd.

De följas åt till närmaste bilstation, och snart färdas de mot Suspension Bridge i den snabba bilen.

Skonerten ligger med aktern mot kajen och vid dess styrbordssida en bogserbåt, som skall föra den ut på floden, tills den kan ta sig fram med tillhjälp av seglen.

»Här har ni en passagerare», upplyser hon, sedan honfört gossen över landgången och överantvardat honom till kaptenen, en svartmuskig herre, som stinker av tobaksrök.

»Är det Nelsons pojke?» frågar han nyfiken.

»Nej, det är Giacomo Coppi», meddelar hon. »Han skulle följa med på chefens befallning. »Ni få nu ta hand om honom, men släpp honom inte i land, det råder jag er, ty han är inte att lita på.»

»Så, han är av den ullen», säger skepparen hotfullt. »Bäst då att låsa in honom i skansen med en gång.»

Gossen får order att gå förut, och där låser man in honom i den kvava, stinkande skansen.

En timme efteråt föres den medvetslöse Freddy ned i kajutan, där han lägges på kaptenens koj, fortfarande sovande.

»Vid Norton Point möter ni en motorbåt, som för röd lantärna», upplyser Garollo, som strax förut fått sina instruktioner. »Där lägger ni bi och tar upp ett par passagerare.»

»All right», svarar skepparen.

Klockan 11 kastar »Albert» loss förtöjningarna, och bogserbåten drar skonerten utför floden. Snart passeras Red Hook. Bogserbåten kastar loss, ty man har fått känning av nordlig bris, för vilken skonerten styr söderut med 3 knops fart, hållande kurs mot Norton Point, den utsedda mötesplatsen.

Skepparen håller god utkik.

Det lilla fartyget undviker behändigt de mötande ångarna, stora jätteångare och små kustbåtar blandade om var andra.

Ännu innan man nått udden, upptäcker skepparen den röda lan tärnan, varför han ger order att lägga bi. Skonerten kör upp i vinden, råseglen brassas back, och »Albert» ligger bi, medan motorbåten nalkas med hastig fart.»Albert ohoj!» höres en röst.

»Allt klart», svarar kaptenen med stentorsstämma. »Lägg ut lejdaren!»

Motorbåten har stoppat och stryker längs styrbordssidan, där man kastar ned en ända. Inom ett par minuter har motorn stoppat, och passagerarna, en man odh en kvinna, båda medvetslösa, föras ombord icke utan svårighet, ty lejdaren är smal och obekväm.

»Jag vill tala med er, Zanardelli», säger den maskerade mannen, som ej ens vid detta tillfälle, då han rör sig bland vänner, avtager masken. Ingen av bandet har ännu skådat hans ansikte.

»Bäst att vi gå ned i kajutan då», uppmanar skepparen.

»Först låser ni in våra fångar.»

Skepparen ger order, att miss Meixner och mr Latham skola föras under däck. Man lägger dem i var sin hytt, vilkas dörrar omsorgsfullt låsas, varefter en man utsättes på post.

»Ni seglar genaste väg till ön», förklarar bandets chef. »Där lämnar ni de båda pojkarna. De få röra sig fritt om dagarna, ty det är omöjligt för dem att fly. Jag vill inte ha alla fångarna på samma plats -- av försiktighetsskäl. Därför seglar ni vidare till den andra ön. Hur långt är det mellan de båda öarna?»

»35 distansminuter.»

»Gott, då tar det inte många timmar, om ni fortsätter. Lämna mr Latham och miss Meixner på den andra ön. Vi

ha ju tre man på den första?»

»Ja, fyra till och med, om vi räkna med gamle Chialla.»

»Så mycket bättre. Han och hon få inte råkas, kom ihåg det. Han är djärv och förslagen och skulle inte sky något, om han visste, att hon var där. Båda måste instängas och få under inga villkor gå ut. Säg vakten detta från mig!»»Aye, sir, det skall jag.»

»Fångarna komma att stanna minst en månad, kanske ännu längre. Efter vår sista fångst är det säkert, att polisen tar itu på allvar. Mr Derwent riskerar sin plats, om du ej får fatt i de försvunna, och han kommer att lägga manken till.»

»Jag förstår, sir.»

»Lycklig resa då, Zanardelli!» hälsar chefen och räcker sin underlydande handen. Kort därefter avlägsnar motorbåten sig.

Skonerten stävar mot S. O. t. O. med sina fångar.

XII.

ÖN.

Bandet hade ingen annan benämning än Ön på öarna. Otvivelaktigt fanns helt andra namn för dem utsatta på sjökortet, men detta utlämnades av försiktighetsskäl. En gång i tiden hade någon medlem av Svarta Handen inköpt öarna, som lågo långt borta från fastlandet, uppdykande helt omotiverat i oceanen. De lågo emellertid utanför den vanliga stråkvägen för handelsfartygen, och det var ytterst sällan, att besök avlades på desamma -- och de besöken blevo icke av längre varaktighet.

Den första ön mätte en längd av 2 km. och en bredd av 500 m. I sin södra del var den öppen, i sin norra bevuxen med tät skog. Boningshusen, tre till antalet, voro förlagda till sydsidan. De södra stränderna voro branta, och otillgängliga. Endast där den lilla bäcken flöt ut i havet, delade klippporna sig till en dalgång. På nordsidan, som var omgiven av ett farligt, svårnavigabelt rev, fanns en smal passager, som tillät fartyg av skonertens storlek att passera. Närmare stranden än en halv kabellängd kunde man dock icke komma.

Endast chefen och kapten Zanardelli visste, var ön var belägen. Även om man med tortyr tvungit bandets övriga medlemmar att yppa longitud och latitud för densamma,skulle de ha blivit svaret skyldig. Alla hade hört talas om Ön, men ingen visste om den var belägen vid Boy of Frendy eller Atchafalaya Boy eller någonstädes mellan dessa.

Skonerten brukade alltid styra mot S. O. t. O., så länge man hade land i sikte. Först sedan nyfikna blickar ej förmådde upptäckt hennes resning, satte man rätt kurs, och denna gick till en början mot nordost eller strängt taget N. O. t. O. ¼ O.

»Albert» får en frisk kultje, när man kommit till havs. Tack vare närheten av land hade sjön ej hunnit resa upp sig till ansenligare dimensioner. Den är relativt krabb och åstadkommer inga svårare rörelser på stranden, som går för babords halsar med en fart av 6-7 knop.

Freddy har fått tillstånd att genast komma upp på däck. Han kan ej gärna tänka på flykt, och vaksamma ögon följa hans steg. Yr efter den myckna kloroformen stapplar han upp och blir stående stödd mot lovarts reling, slött* stirrande på sjöarna, som fräsande och skummande rusa efter skonerten, som om de ville uppsluka den i sitt vilda raseri, blågröna dansande sjöar, som föra en lukt av friskt saltvatten med sig.

Fartyget ligger med stark lutning mot styrbord, och det knakar i hårt spänd rigg och buktande stänger. »Albert» är en god seglare, byggd mera för välsegling än för lastutrymme.

Land har försvunnit. Överallt synes blott havet i sitt ofantliga majestät. På däck finnes endast rorgängaren och utkiken. Den senare håller till framme vid backen.

Ynglingens tankar bli så småningom klarare och klarare ju mer ruset dunstar bort. Kloroformeringen medför samma resultat som ett alkoholrus, först en yrande glädje, så mattighet, dåsighet, äckel.

I bandets händer är Freddy en viljelös maskin. Hankänner ej dess närmaste avsikter, vilka man ej finner nödigt att meddela honom. Han vet följaktligen ej ändamålet med resan. Skall man föra undan honom till en obemärkt plats för att gömma eller döda honom? Så lätt, som de tro, skall det inte gå. Han känner kraft nog att göra ett ordentligt motstånd. Hade de lyckats överrumpla och kloroformera honom, medan han var i sitt sista fängelse, så skall detta försök icke gå en gång till.

Han knyter händerna i förbittring. Vad ha alla dessa människor med honom att göra! De taga sig rättigheter, som de sakna. Han hade lust att gripa en handspak och slå den första, han möter, i däck.

Plötsligen får han syn på en liten gestalt, som förefaller honom bekant.

Är det ej den lille italienske positivspelaren, som sitter hopkrupen bakom kabyssen?

Freddy går med sjövana steg mot gossen. Mycket riktigt, det är han.

Master Freddy stannar med händerna nedstoppade i byxfickorna framför italienaren och ser på honom med blickar, som ingalunda kunna kallas vänliga.

»Kunde just tro, att du hörde till byket», lyder hans föraktfulla hälsning.

Gossen ser förvånad på honom.

»Är det ni, mr Nelson», svarar han, i det han ser sig ängsligt omkring. »För den heliga madonnans skull tala inte så högt! De kunde göra er något ont.»

»Det bryr jag mig inte om», avgör denne frie amerikanske undersåte. »Jag skall visa dem, att jag gör, vad jag behagar.»

»Ni känner dem inte», varnar gossen. »De äro i stånd till allt.»

»Vad gör du ombord?» frågar Freddy, som börjar dragasina tvivelsmål om den andras brottslighet, när han ser hans uppenbara räddhåga.

»Jag är fången liksom ni», upplyser italienaren. Han söker återhålla tårarna.

»Fången, varför det?» fortsätter Freddy.

»Det är en lång historia», viskar gossen. »Om ni sätter er här framför mig, skall jag berätta, vad jag vet. Här kan ingen höra oss.»

Freddy skyndar att efterkomma uppmaningen. Något nytt kan han kanske få höra, ehuru han betvivlar detta.

»För några dagar sedan kom en sjöman till mig och sade, att han ville hjälpa mig, därför att mina fosterföräldrar voro hårda mot mig. Jag förstod inte då, att han var detektiv, men detta insåg jag sedan. Han erkände till slut, att han hade i uppdrag att spåra upp er och frågade mig, om jag ville hjälpa honom. Som ni varit snäll mot mig, lovade jag att göra detta.

Han sade, att han hade starka misstankar mot Garollo, min fosterfar, och båd mig ta reda på platsen, där han höll er dold. För att kunna höra, vad de sade i rummet bredvid, skulle jag borra ett hål i väggen och lyssna.

»Jag gjorde så också och fick då veta, att Garollo tillhörde Svarta Handen, vars chef till och med kom hem och hotade Garollo, därför att han på eget bevåg rövat bort er. Det slutade med att chefen köpte er för 10,000 dollars.»

»Han visste nog, vad han gjorde», inföll Freddy.

»Ja, de komma att utpressa en duktig lösen av er far», säger den lille italienaren. »Emellertid upptäckte de hålet, som jag borrat, och nu var jag fast. Först trodde jag, att de ämnade döda mig, men det slutade med, att man beslöt att skona mig. Jag skulle liksom ni bortföras till ön.

»Vad är det för en ö?» framkastade Freddy.»Sannerligen jag det vet», erkänner gossen. »Att den ligger långt borta kan jag förstå.»

»Du har följaktligen inte varit någon förrädare», infaller master Freddy vänligt. »I det stället har du råkat illa ut för (min skull. Det gör mig ont, men vi två ska hädanefter hålla ihop. Två förmå mer än en. Men nu ska vi vara. listiga. Det är troligt, att de bevaka oss, och vi få inte visa, att vi känna varandra. Därför ska vi inte uppsöka varandra utan hålla, oss var och en på sitt håll. När vi oförmärkt kunna samtala, göra vi det. Jag går nu akterut och funderar ut en plan.»

Freddy reser sig upp och går runt kabyssen, så att ror-gängaren ej skall kunna se, att han samtalat med gossen. Han ställer sig vid räcket och betraktar patentloggen, som om han vore mycket intresserad av denna inrättning. Samtidigt avläser han denne. Han konstaterar, att den utvisar 265 miles. Som de tillryggalagt c:a 30 miles, sedan de lämnade kusten, har den antagligen stått på 235, när den kastades ut. Han beräknar nämligen medelfarten till 6 knop, och de ha seglat i nära 5 timmar.

Därefter stryker han förbi kompassen och kastar en blick på kursen, S. O. t. O.

Master Freddy har ej för ros skull seglat på faderns yacht, där han inhämtat åtskilligt av navigation av kaptenen.

Hans avsikt är att noga följa skonertens kurs och inpränta såväl denna som distanserna. Genom död räkning kan han bestämma öns läge. Han kan troligen inte komma i tillfälle att se sjökortet, där verkliga läget för varje vakt utsättes. Därför är bäst att välja den enklare metoden trots dess många bristfälligheter.

Ingen lägger band på hans göranden och låtanden. Han får röra sig fritt ombord. Tydligen anser man, att dettaicke medför någon som helst risk. De kunna ju inte veta att han lärt sig åtskilligt sjömanskap. Han observerar noga. kurserna och avläser distanserna under resan.

På kvällen kör man dock ner honom i hans hytt, vilken låses. Han är i tillfälle att se, att han ej är enda passageraren ombord. Vid ett tillfälle lägger lian märke, att man bär in ett par brickor med matvaror i hytterna bredvid. Posten, som vaktar dag och natt i gången, antyder också, att man bevakar en eller flere fångar.

Vilka äro dessa?

Det problemet kan Freddy för tillfället ej lösa. Han föresätter sig dock att göra detta före resans slut. Finnas olyckskamrater, vill han bistå dem -- om han blott kan.

Följande dag ingår med stiltje. Skonerten ligger och driver lättjefullt med slaka segel. Ej ett moln finns att upptäcka på himlen. Storbommeii slår med enformig rytm, när »Albert» rullar för dyningen.

Kaptenen, som tittar upp, svär och är vid avskyvärt humör. Fortsätter det på detta viset dröjer det länge, innan man kommer fram. Besättningen får fullt upp att göra, tack vare skepparens misshumör. Han tål ej att se någon overksam, och därför skrubbas däcket, rundhulten skrapas, fernissas och målas, mässingen putsas.

Freddy sällar sig frivilligt till de arbetande, och detta skänker honom ett par gillande ord från skepparen, som är allt för mycket sjöman för att ej ta väl upp en passagerares initiativ. Passagerare äro ett särskilt slags människor i sjöfolks ögon.

Ynglingen skrubbar således däcket med liv och lust. När han passerar Giacomo, viskar han: »Gör som jag, så kunna vi talas vid.» Den lille italienaren griper en piasavakvast och arbetar sig så småningom fram till sin amerikanske väns sida.»Det finnes ännu flera passagerare ombord», viskar Freddy. »Tag reda på nere i skansen, huru många de äro och vad de heta! Detta är viktigt att få veta.»

»Jag vet det redan», förklarar gossen. »Den ene är detektiven, som jag talade om. Han heter Latham. Den andre är miss Meixner.»

»En detektiv ombord! Kunde jag blott få tala med honom!»

»För katten», utbrister Freddy. »Det var roligt att höra.

»Han är inlåst», meddelar Giacomo, som lagt märke till folkets anmärkningar framme i skansen. »Ingen får tala med honom utom kaptenen och styrmannen.»

»Jag skulle ge bra mycket, om jag kunde få spraka med honom vore det blott i fem minuter», återtar Freddy. »Men kommer tid, kommer råd. Jag skall väl hitta på något medel.»

Det önskade tillfället kommer likväl icke. Skonerten anländer till ön och går till ankars utanför revet. Man vill inte riskera att föra henne genom den svåmavigabla passagen, då endast tvenne personer skola landsättas.

»Ni skall göra er i ordning att gå i land», säger kaptenen till Freddy. »Skynda er att packa in bagaget, ty vi ha inte tid att vänta!»

»Bagaget, vilket bagage? Ni vet väl, att jag inte har mer än vad jag går och står i», invänder ynglingen.

»Det är sant, unge man. Likväl har jag en korg, fylld med allehanda småsaker för er räkning, linne, pyjamas, toalettartiklar. Chefen har skickat med dem.»

»Det var omtänksamt av chefen», säger Freddy. »Och det försonar en del av vad han förbrutit mot mig.»

»Lyd mitt råd, mr Nelson, och klandra intet av det, man företar gent emot er», varnar kaptenen. »Man skall inte slunga sten, när man sitter i ett glasskåp.»En kvarts timme senare föres bagaget och passagerarne ned i Jöllen, som man kastat i sjön, och ett par roddare för den lilla farkosten genom revet.

Man har observerat skonertens ankomst på land, där fyra karlar stå i stilla förbidan på att komma i förbindelse med den yttre världen, en välkommen händelse, när man ej sett skymten av fartyget på en månads tid.

Jollen skrapar mot sandbotten, och karlarna draga upp den med en hastig knyck. Någon annan farkost synes ej till på hela ön.

»Här äro två gossar, som ni ska ta hand om. Skriftlig instruktion följer från chefen. Corti ansvarar för, att de inte rymma», säger den äldre av roddarne.

»Skall skonerten inte stanna?» frågar den tilltalade med alla tecken till missräkning.

»Nej, vi ha ännu två passagerare kvar, och de ska längre norrut», svarar mannen. »Jag tror dock, att vi ska stanna här ett slag vid hemresan.»

»Vi behöva nog proviant, säg kaptenen det, jag har förråd endast för en vecka.»

»Jag skall meddela honom det. Han tänkte, att ni kunde behöva något att äta och har skickat med en säck potatis och litet konserver. Ni kan plocka ur grejet ur Jöllen.»

Karlarne skynda att efterkomma tillsägelsen.

»Ja, adjö med er denna gång!» hälsa roddarne och få en nick till svar. Av talträngdhet lida karlarne förvisso inte.

»Kom», befaller Corti gossarne, och alla. draga sig uppåt ön.

De tvenne boningshusen ligga tätt tillsammans och äro uppförda som blockhus, av tjockt rundvirke, vars fogningar man drivit med blånor. Husen göra ett solitt intryck. Fönstren, vilka sitta högt uppe, nästan invid taket, äro breda men föga höga och försedda med glasrutor, vilka skiftai alla regnbågens färger. Bakom dessa blockhus ligger ett långsträckt uthus, vilket tjänstgör både som ladugård och lada. Tvenne kor beta ute på slätten, där även en fårskock på ett dussin djur finner sin näring.

»Här ska ni bo», upplyser Corti och pekar på det östra av de tre husen. »Ni få själva städa. Någon uppassning bestås inte, så mycket herrarne veta.»

De båda gossarne bege sig in i stugan.

Denna består av tvenne mindre rum, av vilka det ena är avsett att tjänstgöra som kök. Luften därinne är unken och kvav, varför Freddys första åtgärd blir att öppna fönstren. Golvet har tydligen ej blivit rengjort på länge. Snusk och åter snusk överallt!

»Ni få reda er själva», .säger Corti. »Om två timmar kunna ni komma till oss, så få ni mat. Vi skaffa kl. 8, 1 och 6.»

Freddy ser sig omkring. Rummen äro ej otrevliga, om man undantar smutsen. Visserligen är det lågt till tak, men det lider intet tvivel om, att man skall kunna göra det behagligt därinne, blott en generalstädning försiggått.

»Här skall rengöras, min käre Giacomo!» utropar Freddy, vilkens energi måste la sig ett uttryck. »Låt du Balbo sköta sig själv, så ta vi itu med detsamma! Jag såg ett par spann ute i farstun, och brunn finns alldeles bredvid. Nu hämta vi vatten.»

Giacomo släpper apan, som börjar skutta omkring; med glädjesprång. Hon är synbarligen lycklig att ha kommit på land igen, ty hon har lidit svårt av sjösjuka.

De båda ynglingarna gripa spännen och gå till brunnen, där de snart tar upp den erforderliga vattenmängden.

»Såpa måste jag ha», förklarar Freddy och stegar till karlarnes bostad. Efter mycket parlamenterande får han enkruka fylld med detta rengöringsmedel, och sedan börjar rengöringen med tillhjälp av ett par piasavakvastar.

När tiden for måltiden lär inne, ha de skrubbat både väggar och golv. Fönster och dörrar ställas öppna för att få korsdrag, varigenom torkningen kan ske så mycket fortare.

Måltiden fortares i en hast, och därefter fortsätter städningen. Giacomo arbetar, så att svetten rinner av honom. Han är inte van vid detta slags arbete.

Nästa åtgärd blir att tömma madrasserna, vilka lukta av fuktighet. Sedan våren blivit dammade och piskade, fyllas de med friskt hö och läggas i de båda träsängarna.

Freddy ser sig belåten omkring. Rummen ha fått ett helt annat utseende, sedan smutsen försvunnit.

»Nu ska vi ta in friskt löv och dekorera med», avgör Freddy. »Du kan gå ut och hugga litet. Jag såg en yxa vid ladan. Under tiden skall jag laga möblemanget, som väl tål en reparation.»

Han spikar fast de lösa stol- och bordsbenen med tillhjälp av en hammare och några rostiga spikar, som han hittat i en skrubb.

Fram mot aftonen är man i ordning.

När Corti kommer till dem, ser han sig förvånad omkring men säger ej ett ord till beröm.

»Jag låser nu in er», meddelade han. »Klockan sex i morgon få ni gå ut, inte förr. Om dagarna få ni gå fritt omkring på ön. Chefen har befallt detta, men ni bli instängda, om ni göra något tuffens.»

Han går ut och vrider om nyckeln, som han dock ej tar ut.

De båda gossarna krypa genast till kojs. Det är mörkt ute, och man består dem intet ljus. Däremot står en tändsticksask på spisen.

Följande morgon vakna de vid att låset vrides omkring.»Upp med er!» kommenderar Corti. »Ni ska ut i skogen och hugga ved. Detta blir hädanefter ert åliggande».

Ynglingarna hoppa kvickt ur sängarne och göra toalett. För Giacomo består denna endast i att blöta ansikte och händer, men Freddy bevisar snart för honom såpans välgörande inflytande och att det är nödvändigt att tvätta hela överkroppen.

Därpå gripa de såg och yxa och bege sig till skogen, där ett rikligt ved förråd finnes bland kullfallna träd och nedrasade grenar.

När de vid åttatiden återvända, bära de var sitt ordentliga vedfång, vilka de kasta ned framför ladan, där vedupplaget skall uppläggas.

XIII.

POLISENS DILEMMA.

Mr Kemlik är försvunnen, och hans försvinnande väcker stor uppståndelse inom Newyorks poliskår. Tjugufyra timmar därefter infinner sig Washington på byrån och lämnar ett tjockt konvolut, vilket blott bidrar att öka bestörtningen. Om detektiven ej infunnit sig på utsatt tid för att avge rapport, så komma hans meddelanden så mycket rner överraskande.

Mr Derwent läser noga igenom redogörelsen.

Det lider intet tvivel, att mr Kemlik råkat ut för en olyckshändelse. Hans skriftliga rapport meddelar, att han dels observerat Garollo och Robilant, dels begivit sig till Barren Island för att befria miss Meixner, vilkens brev även medföljer.

Detektivchefen tvekar ej en minut att fortsätta undersökningarna.

Under det att några polismän få i uppdrag att häkta de båda italienarna och Ermina, beger sig en styrka till Villa Toscana för att arrestera dess personal.

Man häktar trion, men vid ankomsten till villan står denna öde och tom. Invånarna ha flytt.

De tre arresterade få genast undergå ett omständigt förhör men förneka all kunskap om Svarta Handen och dessbedrifter. Att Giacomo försvunnit förklara de på så sätt, att han helt enkelt lämnat hemmet utan deras vetskap.

Oaktat man ej lyckats skaffa några bevis på trions brottslighet, hålles den likväl arresterad.

Pressen har snart fått reda på detta nya uppslag, och tidningarna innehålla spaltlånga redogörelser åtföljda av fotografier av de tre italienarna, deras bostad och till och med villan på Barren Island.

Polisen skördar inga lagrar. Man tycker, att myndigheterna visat sig likgiltiga, nästan vårdslösa, och mr Kemlik, som råkat ut för olyckan, beklagas allmänt. Att Svarta Handen kan husera, som den vill, i New-York väcker en storm av förtrytelse.

Mr Derwent är både ond och ledsen. Han måste nu uppdraga till nya detektiver att ta saken om hand, men undersökningarna komma att bedrivas under ytterligare försvårande omständigheter, ty ligan är nu, tack vare pressens indiskretion, på sin vakt.

Emellertid äro Garollo, Ermina och Robilant väl förvarade i Sing-Sing och undandragna all kommunikation med den yttre världen.

Mr Middle erhåller uppdraget att fortsätta undersökningarna.

Han genomläser först mr Kemliks rapport för att bilda sig en teori. Ju mer han fördjupar sig i studiet av dokumentet, ju mer inkrånglad finner han affären, en trasslig härva, som man ej kan utreda utan tillkomsten av nya utgångspunkter. Svarta Handen syns gå tillväga på ett mycket slugt och på samma gång försiktigt sätt.

Mellan raderna läser mr Middle, att ligan måste äga bundsförvanter inom själva poliskåren. Det ofelbara grepp, Svarta Handen gör vid alla kritiska tillfällen, antyder, atten rapportör måste finnas, vilken håller skurkarna i ständig kännedom om polisens åtgöranden.

Vem kan denne förrädare vara eller äro de flera?

Redan denna misstanke binder detektivens händer. Han kan ej handla öppet inför sina egna kolleger utan måste gå sin egen väg, vidtaga anstalter för att vilseleda, hålla alla okunniga om sina egna avsikter.

Hans första visit gäller Garollo.

Italienaren är föga glad över besöket. Han känner dessa detektiver och deras förmåga att pumpa folk pä deras vetande, och varje meddelande, som kan förskaffa bandet obehag, straffas på det mest raffinerade sätt. Förrädarens lön är döden.

»God dag, Garollo!» hälsar mr Middle gemytligt. Han brukar alltid bemöta även de största skurkar med vänlighet. »Ni tycks ha råkat illa ut denna gången, och jag ser ingen utsikt för er att gå fri.»

»Jag är oskyldig», invänder italienaren buttert.

»Låt oss säga relativt oskyldig», genmäler detektiven. »Jag förstår väl, att ni spelat en biroll i historien, men jag fruktar för, att man inte kommer att ta stor hänsyn härtill. Den allmänna opinionen är starkt uppretad, och polisen måste för sin egen skull ta i med hårdare handskar än vanligt. Det skulle alls inte förvåna mig, om ni och Robilant bleve syndabockarna. Man kominer att vältra allt ansvar på er båda. Enkelt och bekvämt, som ni ser, men nöden har i detta fall ingen lag.»

»Antar, att vi först ska överbevisas om någon slags förbrytelse», muttrar mannen. »Det kommer i alla fall att bli rätt svårt, då vi äro alldeles oskyldiga.»

»Ermina har bekant», ljuger detektiven helt fräckt. »Hon ämnar fria sig genom att bli kronovittne.»Garollo blir röd i ansiktet, men mr Middle kan ej avgöra, om detta beror på överraskning eller vrede.

»I så fall ljuger Ermina», svarar Garollo så lugnt han förmår.

»Åh nej, det är nog hon, som talar sanning», förklarar mr Middle, missbelåten över att mannen ej fallit i snaran. »Jag tror nog, att ni också kunde få nytta av att tala sanning, åtminstone genom att lämna några få upplysningar, vilka för er äro av ringa vikt, men som bevisa er goda vilja.»

»Jag kan inte meddela något.»

»Var förvarade ni unge Nelson?» frågar detektiven tvärt för att överrumpla fången.

Men Garollo är honom för slug.

»Unge Nelson! Känner honom inte», svarar han lugnt. »Ni kan ju framställa den frågan till Ermina, som lär veta allt.»

Mr Middle måste skratta.

»Ni är en slug krabat, Garollo», säger han och slår fången vänskapligt på axeln. »Med er kommer man ingen vart, ty ni är alltid på er vakt. Jag erkänner, att jag ville pröva er. Men jag vill vara uppriktig mot er. Vi ligga inne med faktiska bevis. Er bostad har varit bevakad sista dagarna, och vi ha skuggat er. Alltså vet vi precis, vad ni gjort.»

Detektivens ord äro i stort sett överensstämmande med sanningen. Han glömmer dock att tillägga det viktigaste: den stund, då Freddy bortfördes, hade detektiverna tack vare Garollos och Robilants försiktighet dragits vid näsan.

Garollo får en nöt att knäcka genom detektivens sista yttrande.

Något tvivel, att de båda varit skuggade den sista tiden, förefinnes ej gärna. Men har man sett dem bortföra Freddy?Säkert ej, ty då hade man väl i sista minuten hindrat enleveringen. Han känner sig följaktligen lugn.

»Så mycket bättre», svarar Garollo. »Ha ni övervakat oss, kan jag åberopa polisen som vittne på min oskuld. Det gläder mig att höra.»

Mr Middle är faktiskt slagen, men han vill ej erkänna sitt nederlag.

»Jag har nu gjort, vad jag kunnat för er, Garollo, men ni fördärvar själv resultatet genom er befängda envishet. Kom inte sedan och skyll på mig!»

»Nej, det skall jag inte göra», svarar italienaren med ett brett grin.

Detektiven står således på samma ståndpunkt, som då han började. Han måste välja en ny plan, men var skall han börja? Kanske försöka med Robilant och Ermina.

Robilant bryr sig ej ens om att svara. Han säger öppet ifrån, att detektiven begagnar sig av olagliga medel, då han vill förmå den anklagade att själv bevisa sin skuld. Detta är domarens, ej detektivens sak. Ermina hänvisar

honom till Garollo. Hon har aldrig förmärkt något brottsligt handlingssätt hos någon av männen.

Efter besöket får mr Middle en stor respekt för Svarta Handens disciplin -- och detta är den enda valutan av hans dagsarbete.

Emellertid ställer han Villa Toscana under observation under den förhoppning att dess hyresgäster förr eller senare skola återvända, en svag tröst, ty sannolikheten är ej stor. Ägaren till villan, en förmögen italienare, säger sig ha hyrt ut den till okända landsmän på en månads tid. Detta är allt, vad han vet.

När några dagar förgått, utan att man kommit till något resultat, föreslår mr Middle det djärva experimentet, att man skall släppa lös fångarna. Så länge de sittahäktade, kan man ej genom dem spåra brottens upphovsman, men äro de väl fria, kunna de skuggas. Detta är den sista utvägen och medför dessutom den fördel, att ligan blir invaggad i säkerhet.

Mr Derwent ger efter en kort betänketid vika för de framkastade skälen, och trion får åter bege sig var och en till sitt.

De misstänkta äro likväl allt för sluga för att förråda sig. Ingen av dem betvivlar, att de äro övervakade, och man för ett exemplariskt levnadssätt -- till mr Middles stora missräkning.

Några nya hotelsebrev ha ej anlänt. Svarta Handen bidar sin tid.

Mr Meixner har låtit undersöka de avskurna öronen. Läkarens utlåtande blir, att man skurit dem från ett lik. Miss Vivian har således, om hon ej är död, sina öron i behåll.

Ett par dagar efter det att de anklagade blivit frigivna, erhåller mr Derwent ett brev, undertecknat med Svarta Handens sedvanliga bomärke, flatsidan av en hand, framställd med sot.

Han öppnar skrivelsen med en viss nyfikenhet, vilket ej kan förtänkas honom, och läser:

Herr Detektivchef!

*Vi beundra i hög grad edra ansträngningar att komma oss till livs, samtidigt som vi beklaga det tyvärr klena resultatet. För att lugna edra och allmänhetens upprörda känslor anse vi oss emellertid böra meddela, att såväl miss Meixner som mr Kemlik, alias Latham, samt unge Nelson äro vid god hälsa och i säkert förvar, så säkert, att det kommer att trotsa polisens alla efterforskningar.*Som affären, ju längre den drar ut, onekligen är till polisens nackdel och ställer denna i en allt annat än gynnsam dager inför allmänheten, äro vi vitliga att ingå en kompromiss, vilken skall, om den kommer till stånd, bevisa sig förmånlig för New-Yorks detektiva polis och dess anseende, som nu tycks vara mycket starkt hotat.

För oss är frågan en ren affär, för polisen det, som betyder långt mer, nämligen en hederssak.

Vi föreslå således, att ni oförmärkt nedlägga alla efterforskningar. För fångarna fordra vi en lösen på två miljoner dollars, vilket belopp ni utan tvivel kan få ut på messrs Nelsons, Meixners och Lathams konton. Denna summa skall översändas till oss på ett fullt betryggande sätt, vilket vi sedermera skola ha äran att närmare ange.

Som utbyte förbinda vi oss att överlämna fångarna under garanti, att detta länder polisen till stor ära och berömmelse. Genom vissa dramatiska anordningar kunna vi så ordna, att ni genom edra snillrika planer utleta förvaringsplatsen och befria dem ur skurkarnas våld.

Skulle ni ingå på denna vår framställan, tillåta vi oss föreslå, att ni i måndagsnumret av New-York Herald inför en annons av följande lydelse:

S. H. Vi acceptera med nöje edert förslag.

Uncle Sam.

P. S. Vi behöva väl inte fästa uppmärksamheten på det geniala i vår proposition.

Högaktningsfullt Svarta Handen.Mr Derwent låter brevet sjunka till marken.

Detta är dock höjdpunkten av fräckhet. Att muta polisen!

Förbittrad rusar han upp ur stolen och ringer.

»Säg åt mr Middle att genast komma hit! Är han inte här, så skicka bud på honom -- genast!»

Men mr Middle, en mycket nedslagen mr Middle, finnes verkligen på byrån.

»Läs!» skriker mr Derwent och räcker honom brevet. Detektivens ansikte blir längre och längre, ju mer han fördjupar sig i skrivelsen.

»Oerhört!» utbrister han, sedan han tagit del av innehållet.

»En fullkomlig förolämpning», brusar detektivchefen upp. »Hade jag de skurkarna här, skulle jag halshugga dem.»

Han lugnar sig emellertid och tillägger efter en stund:

»Det är inte underligt, om man blir rasande. Har ni upptäckt något nytt, mr Middle?»

Detektiven rycker på axlarna.

»De ha sopat igen alla spår efter sig. Jag har inte legat på latsidan utan arbetat natt och dag. I dag vet jag lika litet som för en vecka sedan.»

»Ja, gud hjälpe oss, hur skall detta sluta?» suckar mr Derwent och sjunker ned i stolen.

XIV.

SKEPPSBROTTET.

»Vi få storm i natt», säger Corti, när folket intar sin aftonmåltid. »Solen gick ned i rött, och det förebådar svårt väder.»

»Det är rätta årstiden», bifogar den gamle Chiala.

»Madonnan beskydde dem, som äro till sjöss», fortsätter Corti och gör korstecknet vid tanken på att skonerten troligen befinner sig på kryssning.

»Albert» har gjort en kort visit vid ön och avlämnat proviant och andra förnödenheter.

De fyra karlarna ha till uppdrag att vakta Svarta Handens många och skiftande ägodelar, från bortrövade barn till stulna bomullsbalar. På Ön finnas stora upplag dolda i skogen, och en realisation kan endast försiggå under hand.

Skonerten har emellertid redan för flera dagar sedan givit sig iväg, och man är åter ensam.

»Det är tid för er gossar att gå till vila», säger Corti, och de båda ynglingarna bryta upp. Ingen gör dem emellertid sällskap.

De börja kläda av sig, då stormen plötsligen bryter lös. Giacomo bleknar av förskräckelse, då huset börjar skaka i sina fogningar, men Freddy bibehåller sitt lugn.

»De ha glömt att stänga i afton», säger han ochavbryter avklädningen. »Troligen har stormen gett dem något att tänka på.»

»Så hemskt!» ryser den lille italienaren och trycker den vettskrämda Balbo mot sitt bröst. »Det låter, som om världens sista stund hade kommit.»

»Vinden ligger på, så att det låter värre än det är», tröstar Freddy honom. »Här i stugan äro vi säkra. Bry dig inte om att kläda av dig, Giacomo! Om de glömma att stänga, gå vi ut och titta på ovädret.»

Ute är kolmörkt. Vinden tjuter, och vågorna kastas dånande mot revet. Elementerna äro lössläppta och föra en orgie, vars make någon dödlig sällan skådat.

Freddy öppnar dörren. Han måste anlita hela sin styrka för att få upp den, och sedan träder han ut. Giacomo vågar

däremot ej lämna rummet.

Ute råder full orkan. Freddy kan med möda hålla sig upprätt, varför han tar stöd mot stugväggen.

Molnen, svarta, hemska moln, jaga varandra i ursinnig fart, och havet är en enda vit, kokande massa, som bryter sig över revet och fortsätter mot sandstranden, där vågorna göra en sista våldsam ansträngning att krossa allt, som kommer i deras väg. Skogen tjuter och suckar. Då och då höres braket av kullstörtande träd, jättar, som förut trotsat seklers förenade stormar, men som nu uppge kampen.

Luften dånar och tjuter, och havet fräser, visslar och suckar.

Ett hemskt men praktfullt skådespel.

Strax därefter börjar det åska. Vid skenet från blixtarne ser Freddy de skyhöga, blåsvarta sjöarna, som rusa mot revet. Vid horisonten mötas vågor och moln i broderlig förening. Skummande kammar vältra sig brusande på topparna av sjön, och vattnet stänker ända upp till den plats,där gossen står, stirrande på sceneriet med en ångest blandad med beundran.

Plötsligen höres ett kanonskott. Det kommer från lovartssidan, den östra delen av ön. Freddy försöker förgäves upptäcka den olyckliga seglare eller ångare, som kommit i fördömelsen. Han ser intet.

Åter ett skott, och det har lossats ännu närmare.

En blixt visar honom under bråkdelen av en minut konturerna av en större lustyacht, som fastnat på revet med stark slagsida.

Freddy håller handen för ögonen för att se den fasansfulla synen. Alla, alla ombord äro dömda till undergång, ty intet finns att göra för deras räddning. Även om en båt kunde uppletas på ön, skulle den ej vara i stånd att trotsa sjön. Någon båt finnes ej heller, ty chefen har förbjudit folket att hålla en sådan av fruktan, att karlarnas vaksamhet skulle bli lidande härav.

Nästa blixt visar, att yachten försvunnit.

Ynglingen banar sig väg till stranden. Kanske han kan rädda någon olycklig.

Ingen av männen ha lämnat stugan. De sitta därinne, slagna av vidskeplig fruktan och anropa Madonnan om hjälp.

Under timmar följer Freddy stranden, spanande efter skeppsbrutna, men inga komma. Han ämnar just dödstrött bege sig in i stugan, då han observerar ett vitt föremål, som driver in mot land. Det rullar runt som en boll och närmar sig hastigt.

Han vadar ut i vattnet till knäna, ty det kunde ju hända, att en levande varelse följde med det ljusa föremålet.

Det är en liten vitmålad jolle.

Han drar upp den på land. Kunde han blott gömma den, ägde han medel till flykt.

Men hans förhoppningar sjunka med ens. Jollen äralldeles sönderslagen, ett kaos av tunna bräder. Freddy vill nästan brista ut i gråt.

Med ens upptäcker han, att en Archimedesmotor är fästad vid aktern. Där finns även en oskadad benzincistern.

Som en blixt slår honom tanken, att han här kan få hjälp vid ett flyktförsök.

Han rusar upp till stugan och hämtar yxan. Med dess tillhjälp hugger han lös motorn med dess tillbehör och lossar benzintanken, som är fylld. Måtte det vara med benzin och ej med vatten!

Den lilla utombordsrnotorn är ej tyngre, än all Freddy kan bära den. Trots stormens våldsamhet släpar han den till skogen, där han gömmer den i en rishög. Sedan kommer turen till benzinbehållaren.

Uttröttad av nattvak och arbete beger han sig till stugan, där Giacomo sover som ett snällt barn, ehuru fullt

påklädd. -- -- --

När Freddy vaknar på morgonen, gäller hans första tanke den dyrbara motorn.

Måtte det hela icke vara blott en dröm!

Han tyglar med möda sin otålighet, ty han vill ej gå ut, innan Gorti kommit. Pojkarna ämna ej förråda, att de lagt märke till italienarens försummelse att stänga.

Först vid 7-tiden kommer denne och ryter åt dem att stiga upp.

Freddys första åtgärd blir att springa till skogen. Gudilov, där ligger motorn, och han döljer den ännu bättre, än han kunnat göra under mörkret. Han säger dock ej ett ord till Giacomo. Denne skall ej bli delaktig av hemligheten förr än i sista stunden.

Karlarna ha emellertid upptäckt den sönderslagna jollen, vilken ger anledning till reflexioner. De få mycket attgöra, ty vrakspillror betäcka hela strandremsan, och bland vrakgodset finnes åtskilligt, som är användbart.

Vinden har bedarrat något, men ännu blåser det storm. Inga ångare eller seglare äro synliga.

De båda ynglingarna få befallning att hjälpa till med arbetet. Under hela dagen bär man upp kistor, möbler och gods, som drivit i land. På så sätt får den lilla öns invånare ett ordentligt möblemang och mycket annat, som kan bidraga till bekvämligheten.

Under arbetet försöker Freddy göra upp en plan på flykt. Archimedesmotorn har givit honom impulsen härtill.

Han *måste* skaffa ett skrov.

Plank eller bräder finnas ej, och även om han hade tillgång till dylika, kunde han ej förfärdiga en båt. Arbetet bleve för vidlyftigt och skulle förråda honom. Nej, han måste hitta på ett enklare sätt.

Varför ej göra som vildarne!

Dessa förfärdigade sina kanoter av urhålkade trädstammar. Själva urhålkningen försiggick med tillhjälp av eld. Man gjorde upp en lång, smal eld under stammen och såg till, att endast dess mitt förkolnades. Sedan skrapades kolet bort. Skrovet blev visserligen tungt och klumpigt, men man hade ju yxan att ytterligare förtunna sidorna med.

Dagen därpå strövar Freddy i skogen för att finna material till kanoten. Han måste bygga den i bäckens närhet, ty farkosten bleve säkert så tung, att de båda gossarna inte skulle förmå släpa den lång väg till vattnet. Byggnadsplatsen måste också vara avlägsen, så att karlarna ej upptäckte den.

Lyckan är honörn bevågen. Knappa 100 steg från bäckens utlopp i havet ligger en skogens jätte, som är tillräckligt stor och grov för att motsvara ändamålet.

Freddy uppsöker därefter Giacomo och tillsäger denneatt följa. Gossen lyder utan invändning. Han har redan från första stunden underordnat sig Freddys förmanskap.

»Vi ska såga av trädet på två ställen», säger ynglingen, då de kommit fram.

»Vad skall det tjäna till? Vi ha ju rikligt med ved på närmare håll», invänder Giacomo.

»Fråga inte, jag har mina skäl», svarar Freddy, och därmed är det slut med den lille italienarens protester.

Det tar tre dagar i anspråk att gallra ut det mellanstycke, som skall bilda den blivande kanoten. De båda gossarna måste använda både såg och yxa. Som de endast stundtals kunde arbeta med trädet, gick arbetet långsammare, än Freddy beräknat.

Med tillhjälp av provisoriska hävstänger lyckades de rulla stammen närmare bäcken, och så att dess båda ändar vilade på ett par stockar.

»Nu hugger du ved om dagarna och låtsas inte om att jag är här», befaller Freddy. »Kommer någon av karlarna

till skogen, visslar du. Ingen människa får veta, vad jag gör.»

Giacomo lovar obrottslig tystnad, men han undrar mycket, vad kamraten har för sig.

*

Varje dag beger Freddy sig till sitt varv. Han har tagit tändstickorna med sig och med hjälp av torra spånor och kvistar anlagt en eld under stocken. Med outtröttlig energi övervakar han elden, för undan bränderna, när de komma för nära kanten, lägger in nya flisor eller vedträn, där den håller på att slockna.

När aftonen kommer, låter han elden slockna, ochhugger liggande på rygg bort det förkolnade. Urgrävningen går ej fort, men den fortskrider alltjämt. Då han lämnar platsen, döljer han stockens undre kant och kolen under mossa. Understundom gör han storstädning och kastar kolbitarna i bäcken, som beredvilligt för dessa komprometterande tingestar till sjöss.

Det fordras emellertid master Freddys hela energi för att hålla ut med arbetet. Mången gång är han nära att förtvivla, men han ger sig ej. Tanken att äntligen bli fri sporrar honom.

Är han väl fri, skall han hämnas.

Han hatar Svarta Handen för allt det onda, ligan gjort honom och andra. Kan han få bandet fast, har han gjort en behaglig gärning.

Men det är ej nog med, att Giacomo och han skall återvinna sin frihet. De båda andra fångarna skola också befrias.

När skonerten lämnade ön, har master Freddy tagit en pejling av dess kurs. Den andra ön befinner sig på 30-35 minuters distans därifrån, och således är det ingen omöjlighet att finna även den.

Efter tvänne veckors tid har stocken blivit så urgrävd, att han ensam kan vältra runt den. Han börjar sedan hugga den tunnare på innersidorna, och nu går arbetet både lättare och fortare, ty han kan stå inuti kanoten.

Ändarna äro ännu trubbiga, men han spetsar av den ena ett stycke för varje dag. Där skall fören vara. Aktern däremot skall vara tvär, ty där ämnar han fästa utombordsmotorn.

Denna har han inte glömt av.

Hans första åtgärd har varit att redan följande dag torka den fullkomligt torr och att insmörja den. I oljecisternen finnes rikligt med olja, men han tar endast så mycket, attde blanka delarna bli anoljade. Benzintanken är tät, och intet vatten har kommit in i densamma.

Äntligen!

Skrovet är färdigt, putsat och glatt. Freddy känner sig slolt över sitt verk.

Kanoten mäter 6 meter i längd och har ungefär en meters bredd. Den saknar köl. Men det är vanskligt att bege sig till havs i en öppen kanot. Han måste råda bot tör denna olägenhet.

I skjulet ligger ett upplag av gammal zinkplåt, över meterbreda plåtar, vilka aldrig kommit till användning. Freddy lyckas smussla några av dem till skogen, och med deras hjälp får han ett buktat fördäck, vilket är tillräckligt starkt att taga emot sjöarna. Däcket betäcker främre delen av kanoten. I aktern uppföres ett högt fribord av plåt för att utestänga de sjöar, som komma från låringen eller akterifrån.

Ännu vet Giacomo ej något om hemligheten. Det skall bli en överraskning.

Allt skall vara noga genomtänkt.

En dag rullar Freddy dit ett par kaggar. Vatten måste man ha med sig, och utrymme finnes. Proviant ämnar han taga först i sista stunden.

Tre åror, visserligen klumpiga men dock användbara, ta lika många dagar i anspråk för sin fabrikation, men de ligga nu instuvade vid sidan av en mast och ett råsegel, som Freddy gjort av ett stycke segel, vrakgods från

yachten.

Freddy ämnar starta, när han är säker om vackert väder. Det vore riskabelt att gå till sjöss med ett oväder i sikte.

Slutligen är den tidpunkt inne, då det blir nödvändigt att inviga Giacomo i förehavandet.»Kom, skall du få se något!» säger Freddy en dag. »Du tiger med vad du får skåda, så mycket du vet.»

Gossens förvåning övergår alla gränser. Han har undrat över kamratens gåtfulla beteende men ej velat fråga honom, trotsande förbudet. Och där ligger nu en båt, ett litet mästerverk.

Freddy är stolt över den andres uppenbara beundran.

»Tycker du, att den är bra gjord?» frågar han.

»Örn den är bra!» utropar Giacomo entusiastiskt. »Det är ju ett fullkomligt mästerverk. Hur kan en enda person göra något sådant!»

»Det har kostat möda också», bekänner Freddy. »Men nu ska vi ha ned deri i bäcken.»

Kanoten är ej svår att draga av stapeln tack vare den våta, mjuka mossan. Snart gungar den på sitt element, och gossarna föra den ned nio t mynningen av det lilla vattendraget. Där förtöjes deri i skydd av grenarna från ett högt träd.

»Nu skall du få se det bästa av allt», fortsätter Freddy, som sparat sin största trumf till slutet.

Och han tar fram motorn, vilken väcker ett glädjetjut hos italienaren.

Detta stöter på trolleri.

Dagen därpå anslås till motorns fastsättande och avprovandet av densamma. Tack vare Freddys kunskaper inom facket, möter det inga svårigheter att få den i gång, men han stannar den genast för att ljudet ej skall väcka karlarnas miss tankar.

»I morgon resa vi», förkunnar han. »Hurra, nu ska vi lura Svarta Handen!»

XV.

I KANOTEN.

Proviantupplaget ligger i ladans ena kortsida, ett skaf: feri, som aldrig är låst, ty folket får ju så mycket att äta, som man förmår. Man brukade även ge gossarna befallning att hämta såväl konserver som salt och rökt fläsk, så att en visit av de båda ynglingarna i upplaget är ej någon ovanlig syn.

De båda fångarna passa emellertid på att göra en kraftig länsniiig av förrådet. Giacomo går in i ladan och sticker ut den ena burken eller lådan efter den andra genom det otäta golvet. Freddy är ej sen att ta emot bytet.

De stoppa konservdosor, skinkor och bröd i sina vedsäckar och knoga i flera repriser till skogen, där säckarna tömmas i kanoten och sedan fyllas med ved för hemfärden.

»Nu ha vi proviant för två månader», säger Freddy. »Det räcker mer än väl. Och nu ge vi oss i väg.»

De stoppa sina få tillhörigheter i säckarna och avlägsna sig. Balbo sitter på Giacomos axel och gör grimaser. Även för honom är det sörjt genom ett rikligt förråd av äpplen och bananer.

Karlarna stå lättjefullt lutade mot den soliga sidan av huset och röka. De bevärdiga ej gossarna med en blick.

Gossarna nå kanoten utan äventyr.»Nu fylla vi vattenkaggarna», säger Freddy.

De doppa ned kaggarna i bäckens friska vatten, som porlar in, tills de äro överfyllda.

Och nu är man klar för avfärd.

Freddy sätter motorn i gång. Den surrar som ett ilsket jättebi. Därpå kopplas propellern till.

Kanoten skjuter rask fart ut ur den lilla viken.

Freddy känner väl till, att det endast ges en enda pas såge genom revet. Han måste ut genom densamma för att komma till havs, och då är upptäckt oundviklig. Karlarna måste få syn på de båda ynglingarna, om de ej vore både blinda och döva. Men man bör hålla tätt under revet, ty det finns skjutvapen på ön. -- -- --

Kanoten förkunnar sin ankomst genom motorns surrande.

Det vore synd att säga, att den ej väcker uppståndelse.

När italienarna först skåda undret, stå de stilla av idel häpnad. De fatta helt enkelt ej det, som försiggår. En av dem rusar in efter en kikare och uppger, sedan han beskådat det säregna skådespelet, ett tjut av förbittring. Snart upprepas detta i korus.

Karlarna hoppa och dansa i vanmäktig vrede, knyta händerna efter rymlingarna, svära på både engelska och italienska, i synnerhet på sistnämnda språk, som är mycket rikligt försett i det hänseendet.

Äntligen kommer en av dem att tänka på skjutgevären och rusar in. Han kommer ut med en dubbelbössa, som han riktar mot kanoten.

Pang! Pang!

Haglen nå ej ens fram.

Giacomo reser sig upp och börjar dansa. Han skrattar och ropar hånfulla ord till dem. Till sist räcker han lång näsa åt dem, och då uppge de ett unisont tjut av ilska.Hade de haft de båda ynglingarna i sitt våld i den stunden, hade fångarnas liv ej varit mycket värt.

Freddy förefaller alldeles oberörd av händelsen. Hans germanska natur låter ej rubba sig till överdrifter, vilket däremot är fallet med de varmblodiga italienarna. Han för kanoten säkert mot passagen. Kommen till dess närhet saktar han motorn, ty det är kinkigt nog att leta sig ut, och storåran medger ej allt för hastiga girningar.

Långsamt glider den improviserade motorbåten bort från Ön, lämnande fyra av vrede skummande män bakom sig.

Då Freddy ser, att karlarnas skott ej nå fram, stannar han motorn och ror för att ej genom allt för stor fart utsätta kanoten för fara, under den riskabla färden genom revet.

Utanför revet sätter han på nytt igång motorn och farten ökas.

Freddy har räknat ut, att han bör hålla rakt västlig kurs för att fortast nå land. Det kan också hända, att han möter någon sjöfarande, som tar upp dem. Tyvärr råder det vindstiltje, så att man har ingen hjälp av seglet.

Och man måste spara på benzinen.

Öns konturer försvinna mer och mer. De båda resnärerna kunna ej upptäcka en skymt av männen, vilka repat och förbannat, så länge de kunnat se kanoten.

»Jag undrar, vad chefen kommer att säga», bryter Freddy tystnaden. »Nog få de där sina fiskar varma, när skonerten kominer.»

»Bara den inte kommer just nu», ängslas Giacomo.

»Den kominer inte ur fläcken med denna stiltje», lugnar kamraten honom. »Även om det kom en svag bris, ha vi säkert större fart än hon.»

Kanoten fortsätter emellertid med cirka 5 knops fart,[bild]

Pang! Pang! Haglen nå ej ens fram.alltjämt styrande kurs västerut. Som sjön ligger alldeles blank och spegelklar, plöjer den sig väg utan svårighet, lämnande små, jämna svallvågor efter sig. Solen steker och värmer med höstens sista glöd, och detta är till fördel för de båda äventyrarna, som sakna ytterkläder.

»Tag fram maten, vi ska äta!» befaller Freddy. »Det kommer att smaka alldeles utmärkt, ty jag är hungrig som en varg.»

Giacomo, som själv har god aptit, dröjer ej med att efterkomma tillsägelsen. Han plockar fram en burk lax och en låda köttbullar, vilka efter mycket besvär öppnas med tillhjälp av yxan.

Visserligen måste de äta anrättningen kall, men den smakar i alla fall förträffligt, nedsköljd med några klunkar friskt vatten.

»Vet du vad, Giacomo, jag tycker, att detta är riktigt lustigt», anmärker Freddy. »Du och jag äro en slags Robinson och Fredag. När vi komma i land, skall jag låta ta vara på kanoten och förvara den i ett museum. Folk kommer att titta på den och tala om, när vi flydde från Svarta Handen. Två pojkar, som lurat banditerna, när detektiverna stodo maktlösa!»

Han tystnar ett ögonblick men fortsätter därefter:

»Jag hade lust att bli detektiv. Det är ett präktigt yrke, och har man pengar, så att man blir oberoende av lönen, kan man naturligtvis göra nästan, vad man vill.»

»Men farligt är det», invänder Giacomo, som är sysselsatt med att smeka den halvsovande Balbo.

»Det är just faran, som tjusar», svarar Freddy överlägset. »En karl får aldrig vara rädd av sig. Ar han det, så är han ej karl längre.»

»Då fruktar jag, att det aldrig blir människa av mig»,säger Giacomo hopplöst. »Jag vet, att jag är en feg stackare. Kanske beror det på det myckna stryk, jag fått.»

»Voro de så svåra mot dig?»

»Ja, rent av omänskliga. Ett djur kunde ej ha det värre.»

»Då ska cle bli fast. Jag har en gås oplockad med både Garollo och Robilant, men min stund kommer förr eller senare. Så snart jag satt foten i land, telegraferar jag till polisen och får dem arresterade.»

»Bara polisen bryr sig om telegrammet.»

»Skulle de inte det! Jag säger naturligtvis, att det är de, som rövat bort mig.»

»Ja, då kanhända», medger Giacomo tankfullt.

Skymningen har emellertid fallit på, och härmed uppstår en ny svårighet. Så länge solen är uppe, kan Freddy finna kursen, men nu uppstår ett par timmar, under vilka han inte har någon vägledning. Av stjärnbilderna känner han, tyvärr, endast Karlavagnen, och det dröjer innan denna visar sig på firmamentet. Han följer emellertid den dalande solen, tills det blivit mörkt, men därefter stoppar han motorn.

Som en sannskyldig motorman ägnar och anstår, undersöker han motorn och sedan benzintanken.

Denna är nära på tom!

Upptäckten är helt enkelt fruktansvärd. Ännu ser man inte land, och dock saknas medel att taga sig dit. Skulle det uppstå vind, kommer den köllösa kanoten att driva vind för våg, och man förlorar kanske på några timmar, vad man vunnit genom motorn.

Han meddelar emellertid inte sin iakttagelse till Giacomo för att ej oroa denne. Hos Freddy Nelson finnes mer viljekraft, än man kunnat tro hos denne föräldrarnas bortklemade älskling, och han kommer nu att genomgå ettelddop, som för alltid skall ge hans karaktär dess mognad. Ej en min, ej ett ord förråder hans upprörda känslor.

Uppstår storm, innan de möta någon sjöfarande, äro de med all sannolikhet räddningslöst förlorade. De måste likväl taga sig fram, vilka medel man än komme att tillgripa.

Men benzinförrådet skall skonas till det sista.

När äntligen Karlavagnen visar sig, väcker Freddy sin kamrat, som slumrat på botten av kanoten, inkrupen under plåtdäcket.

»Vi måset ro», säger han. »Du får ta den ena, jag den andra åran.»

»Vi ha ju motorn», säger Giacomo sömnigt.

»Benzinförrådet är inte outtömligt», lyder svaret. »Upp med dig!»

Den lille italienaren makar sig ovilligt till toften och fattar åran.

»Hugg i!»

Rodden går dåligt. Giacomo fångar oupphörligt »krabbor» och kör ned årbladet djupt i vattnet utan att ge årtaget den knyck, som skall driva fram kanoten. Han använder mer kraft än erforderligt är, men det blir en död kraft, som ej kommer farten tillgodo. Kanoten hotar oupphörligt att dansa runt.

Det oaktat förlorar Freddy ej tålamodet. Han söker undervisa kamraten, hur denne bör gå till väga, men Giacomo är allt för obekant med den ädla roddsporten, för att denna hans första lektion skall bära någon frukt. Till slut förklarar han, att han ej orkar längre.

Freddy nödgas nu fatta båda årorna, under det att Giacomo styr. Rodden tar på hans krafter, men han biter hop tänderna och håller ut trots svidande armar och en mattighet, som ökas för varje stund. Kanoten är tungroddd.Först en god stund efter midnatt uppger han försöket.

»Vi lägga oss ned och sova», förklarar han. »I morgon måste vi ha alla krafter i behåll.»

Giacomo låter ej bedja sig två gånger. Han inser ej den fara, i vilken de sväva, utan tror, att räddningen blott är en tidsfråga. De krypa tätt slutna till varandra under plåtdäcket och somna snart efter alla ansträngningar. -- -- --

Freddy vaknar först.

Han hör ett skvalpande mot båtsidan och misstänker, att det börjat blåsa. När han krupit ut i aktern upptäcker han, att det blåser en svag västlig bris. Denna måste ha fört dem ett gott stycke tillbaka.

Utan att säga ett ord sätter han sig vid årorna och börjar ånyo ro. Det är, som om han aldrig upphört härmed. Kanoten får ingen vidare fart, ty brisen ökar och med den sjön.

Fruktansvärt, hur skall detta sluta?

Giacomo kryper i sin ordning fram. Han erbjuder sig visserligen att ro, men tar avslaget med lugn. När han ej får hjälpa till, söker han reda på ett par konservburkar och öppnar dem. Äta kan man alltid.

Solen stiger, men samtidigt ökas blåsten. När Giacomo ser, hur Freddy arbetar i sitt anletes svett, råder han honom att sätta motorn i gång men får en skakning på huvudet till svar.

Den krabba sjön ökas emellertid och börjar slå över fördäcket. Fogarna mellan skrovet och däcket äro ej tätare, än att vattnet sipprar in, och Giacomo beordras att ösa. Konserverna måste även läggas upp, så att de ej simma i vattnet, och det blir en vansklig sak, ty de kastas huller om buller av rullningen.

På detta viset kan det ej fortgå.Blott vinden ej vore västlig, den mest ogynnsamma av alla vindar!

Fram emot middagen är gossens krafter alldeles uttömda. Han måste lägga in årorna.

Han har dock fått en idé, som han vill realisera.

Efter många ansträngningar får han fram seglet. Häri binder två av årorna i kryss och fäster seglet med stadiga surrningar i kryssets hörnpunkter. Därpå begagnar han återstoden av repet för att sätta fast en ända i vart hörn. De fyra ändarna förenas med fånglinan.

Därpå kastas drivankaret ut.

Det lägger sig på ytan.

Nu måste han hala in grejet och fästa en barlaststen i ena hörnet för att få detta att sjunka, så att ankaret ställer sig tvärs. Detta försök lyckas bättre, och kanoten kör upp stäven mot vinden.

Seglet, som delvis sjunkit ned i vattnet, står nu på kant, och som det gör ordentligt motstånd, driver kanoten endast långsamt ned i lä.

Faran är, att de allt mer växande sjöarna ska doppa ned fören och fylla kanoten, men däcket utestänger det mesta vattnet, och vad som kommer in, öses ut med tillhjälp av de båda vattenspannen.

Vinden vill varken kantra, eller bedarra. Den blåser stadigt västlig och snarare ökar än minskar. Ej en seglare eller ångare är synlig. Man befinner sig tydligen utanför den vanliga stråkvägen.

På natten blåser det full storm.

Den lilla, kanoten kastas omkring som en lekboll, och det är fara värt, att den skall begravas av de allt mer växande sjöarna. Freddy ser sig nödsakad att hala in seglet, och detta går endast med den största ansträngning. Surrningarna måste kapas.Under tiden måste Giacomo ro, ty kanoten vill lägga sig tvärs för sjöarna, och som den är rank, kan den när som helst kantra. När seglet är bärgat, sätter Freddy sig vid årorna och håller kanoten längs sjöarna. Den driver nu med ett par knops fart österut, mot Atlantiska Oceanen.

Sjöarna börja fräsa, och det är kolmörkt, så mörkt, att ej ens en stjärna är synlig. Hela himlen är molnbetäckt.

Snart kommer stormen att utbryta i hela sin våldsamhet.

Denna natt glömma Freddy och Giacomo icke. Den lille italienaren har krupit ihop med Balbo tryckt intill bröstet, Balbo, som skälver av köld och väta. Freddy ensam får upptaga kampen med elementerna, och han gör det utan klagan.

Den natten blev Freddy Nelson en man.

När äntligen daggryningen kommer, se de båda ynglingarna ett upprört hav med vredgade vågor, en himmel med sönderslitna moln.

Men de varsebli även ett barkskepp, som för bottenrevade segel ligger bi i lä, ridande ut stormen.

Tyst men beslutsam sätter Freddy motorn i gång, och kanoten börjar skjuta fart. Giacomo gråter. Han tror ej längre på räddning.

Stundtals nästan begraven i vågdalarna, stundtals högt uppe på vågkammarna arbetar kanoten sig fram till barkskeppet, vars besättning upptäckt de nödställda och samlats framme vid backen trots det, att sjöarna slå över.

Kanoten nalkas snabbt, ett spån i ett upprört hav.

Man ropar något till dem, men de kunna ej uppfatta ljudet. Då pekar man mot läsidan, sedan barken fallit av ett par streck och skjuter sakta fart.

Freddy har förstått.

Han formligen hänger på åran, då han försöker få kanoten att falla av. Sjöarna, som nu komma akterifrån,platta till det svaga fribordet, men Giacomo öser, öser för brinnande livet. Det gäller att hålla sig uppe i ännu fem minuter.

Nu passerar kanoten nästan alldeles intill fören på barken. Freddy kör upp med stäven, så att den stryker med långsidan, och så stoppar han motorn.

Från barken har man kastat ned väl ett dussin ändar. Balbo griper en av dessa och änträr upp med tillhjälp av denna och fockröstet. Giacomo griper en annan, Freddy väntar, tills kanoten höjer sig, och då fattar han i babords mesanröst.

Ögonblicket därpå kantrar kanoten och driver akterut.

Många och villiga händer ha gripit de nödställda och halat dem ombord.

Kommen upp på däck, ser Freddy sig omkring med irrande ögon.

Därpå faller han sanslös omkull.

XVI.

PÅ KRYSSNING.

Barkskeppet Anna av Halmstad har nyss lämnat Boston, destinerad till Göteborg med last av hudar, spannmål och bomull.

Hon har under några timmar varit utsatt för stiltjen och drivit med strömmen söderut, men sedan har hon fått god vind, vilken dock ökat till storm, varför hon under korta slag sökt sig in under kusten. Stormen har emellertid ökat, så att hon nödgats lägga bi.

Redan i morgongryningen har utkiken varseblivit kanoten och varskott kaptenen. Att sätta ut livbåten hade varit ett allt för riskabelt företag, i synnerhet som man sett, att kanoten höll sjön. Den måste hjälpa sig själv, så gott den kunde. Och detta hade ju också lyckats.

Freddy bäres ned i kaptenens kajuta, och man ger honom den mest omsorgsfulla vård, tills han återfått medvetandet.

Hans första fråga gäller, var han är.

»Ombord på svenska barkskeppet Anna», upplyser kapten Johansson.

»Ett svenskt skepp!» utropar gossen på ren svenska. »Vilken tur!»

Redan i morgongryningen har utkiken varseblivit kanoten och varskott kapten.»Jaså, ni är svensk», säger kaptenen. »Det gläder mig. Men vad är det för äventyr, ni varit ute för, unge man?»

Freddy, som hastigt återhämtat sig, lämnar en uttömmande beskrivning över det passerade, och den vänliga kaptenen lyssnar med stor förundran. Det låter ju som en hel roman.

»Nu måste kapten sätta mig i land», slutar Freddy. »Min far kommer att rikligt ersätta er för besväret. Han är mycket förmögen.»

»Det ges något, som heter plikt», svarar kapten Johansson. »Jag har förpliktelser mot rederiet, och de bestå i att fortast föra skuta och last till Göteborg. Skulle jag vanda om, förlorade jag flera dygn. Nej, det är alldeles omöjligt. Däremot komma vi med säkerhet att möta ej blott en utan flera ångare på väg västerut, och de komma nog att taga er ombord. Vi få blott vänta på vackert väder, ty i denna sjögång kan man ej sätta ut båt. Ni förlorar några få dagar, det är allt.»

»Jag inser det», medger Freddy. »Under alla omständigheter är jag tacksam för kaptens välvilja.»

Fram emot aftonen bedarrar vinden, och barken faller av. Hon styr för nästan akterlig vind österut med god fart.

Freddy kan ej underlåta att draga en parallell mellan kanoten och skeppet. Han ryser vid tanken på de faror, han lyckligen sluppit från. Här, på det bastanta fartygsdäcket känner han sig i säkerhet.

De båda gossarna krypa tidigt till kojs, trötta efter alla mödor, och kaptenen stoppar själv om dem.

»Stackars gossar», säger han för sig själv. »En gammal sjöman skulle ha tyckt det vara gräsligt, och så mycket mer då dessa båda. Men gott gry finns det i unge Nelson. Jag såg det på det sätt, varpå han klarade kanoten.»Kapten Johansson ger genast order att sätta kurs på den sedvanliga traden mot Europa. Där har han förhoppning att snart möta någon ångare, som kan föra de båda ynglingarna tillbaka till Amerika. Under nattens mörka timmar ilar skeppet efter den ursprungliga kursen genom vågor och vind med alla klutar tillsatta, ty stormens våldsamhet har äntligen avtagit. -- -- --

»Upp gossar!» väcker han de sovande påföljande morgon. »Kaffet väntar.»

De rusa upp och göra toalett i största hast. Skeppet har stark lutning, och de ha svårt att hålla balansen. Plankorna knaka av pressningen, och sjöarna slå med dova dunsar mot däck.

En vacker syn möter dem, när de sticka upp huvudena på däck.

Skeppets segel äro spända, så att verkarna hota att brista, rårna stå i vågor. Hon skär genom vattnet som en rakkniv med fuktigt däck och drypande bog. Matroserna gå barfota omkring för att ej halka, alla utom befälet, som bär tunga sjöstövlar och oljerockar. Det ligger liv och fart i »Anna», och hon liknar en havets kapplöpare, där hon stävar mot nordost.

Det är varmt i luften med sälta och frisk vind. Gossarna insupa girigt den friska luften och betrakta med nyfikenhet alla dessa mysterier, som inrymmas hos en första klassens seglare.

»Nu skaffa vi», säger kapten Johansson. »Ni behöva få något i skrovet, kan jag tro.»

De bege sig åter ned, där stewarten dukat upp en läcker frukost, stekt skinka, ägg, svenskt smörgåsbord och kaffe med kondenserad grädde. Deras aptit förnekar sig ej, och de kasta sig över det färska smöret och det nygräddade brödet. Det är härligt till sjöss, när allt kommer omkring!Medan de äta, kominer styrmannen springande med andan i halsen.

»En amerikansk kryssare förut», förkunnar han. »Den håller västlig kurs.»

Kaptenen kliar sig i nacken.

»Ja, inte tror jag, att den stoppar, men vi kunna ju försöka», säger han, i det han torkar sig om munnen med servietten. »Det värsta, som kan hända är, att vi få vänta tills nästa tillfälle. Kom gossar, så fresta vi på!»

De båda fripassagerarna låta ej bedja sig tvenne gånger utan skynda efter den välvillige kaptenen.

Signalboken studeras, och snart flyger den första signalen i topp.

»Vill ni taga passagerare med er?»

Innan kryssaren ännu hunnit svara, hissar barken en ny signal.

»Det är skeppsbrutna.»

Svaret kommer genast.

»Vilka äro de?»

Därpå följa flera signaler från barken, vilka sammansätta forma meningen.

»Offer för Svarta Handen. Hjälp att få förbrytarna fast.»

Härpå svarar kryssaren till gossarnas lättnad.

»Lägg bi!»

Barken lovar, skot och brassar halas in, tills hon kommer så nära vinden som möjligt. Då brassas förens råsegel back, och hon ligger stilla, mjukt dansande för sjöarna.

»Vi sätta ut båt», meddelar kryssaren, som närmat sig på till en halv kabellängds avstånd.

En gigg svänges hastigt och lustigt ut. Man ser, att manövern utföres av vant folk. Samtidigt som den tar sjön, krokar man loss taljorna, och den lilla båten ilar för jämna lugna årtag mot barkens läsida.»Så skall man ro», säger Freddy och knuffar Giacomo i sidan.

Efter ett par minuters rodd lägger giggen till.

»Låt passagerarna stiga ned!» ropar underlöjtnanten, som för befälet. »Skynda att langa hit deras effekter!»

»Snart gjort», meddelar den svenske kaptenen. »De ha inte annat med sig, än det de gå och stå i.»

Han skakar hand med gossarna, en sjömans kraftiga handslag.

»Skriv till mig!» uppmanar han. »Jag måste veta slutet på äventyret. Ni kan förstå, att jag är nyfiken.»

»Det lovar jag», säger Freddy trohjärtat. »Och vi ska aldrig glömma kaptens vänlighet.»

Detta gör han ej heller. Ett par månader därefter får kaptenen per post det dyraste guldur, som finnes att uppleta i Nordamerikas förenta, stater jämte en check, som kommer honom att baxna, en mycket stor ersättning för de båda passagerarnas räddning.

De båda ynglingarna vinka, så länge de ännu äro i stånd att urskilja barken. »Anna» faller emellertid så gott som genast av och styr för fulla segel österut, mot hembygden, dit hennes väg är lång och kanske även mödosam.

Commander Neafy är inte synlig, när de för första, gången trampa »Albanys» däck, en kryssare på 3,450 tons, försedd med 6 st. 15 cm:s, 4 st. 12,5 cm:s och 10 st. 57 mm:s kanoner, vartill komma 8 st. kulsprutor om 37 mm. och lägre kaliber samt 3 torpedtuber. Hennes högsta fart är 20,25 knop.

Officerarna taga vänligt emot de nya passagerarna, vilka anmodas att omedelbart inställa sig hos commander Neafy, en önskan som är liktydig med en befallning från en så mäktig man.De få passera en rad mystiska gångar i kryssarens inre. Här och där stå poster med karbiner eller dragna huggare. Folket rör sig hastigt och nästan ljudlöst, skrovet darrar under maskinernas slag, och täta visslingar förkunna, när befälet vill ge några, befallningar. Allt detta gör ett djupt intryck på de nykomna. De få en försmak av militär disciplin och ordning.

Den medföljande officeren knackar på dörren och får ett »kom in» till svar.

»De två passagerarna, sir!» anmäler han kort och militäriskt. De höra, hur commandern säger: »Låt dem komma in!»

Han mönstrar dem stillatigande, då de försagda och modlösa träda över den höga järntröskeln.

»Vilka äro ni?» frågar han.

»Freddy Nelson, son till bankir Nelson i Newyork», presenterar den unge amerikanaren sig. »Detta är Giacomo Coppi.»

»Jag känner bankiren, och det gläder mig att göra hans sons bekantskap», svarar chefen vänligt och räcker Freddy handen. »Slå er nu ned och berätta edra äventyr! Jag tyckte, man nämnde att ni varit offer för Svarta Handen.»

»Vi ha så också», meddelar Freddy, varpå han lämnar en genomgående skildring av sina och Giacomos upplevelser.

»I närvarande stund», slutar han berättelsen, »håller Svarta Handen miss Meixner och detektiven fångna. Det är troligen endast en fråga om några dagar, när skonerten åter skall komma till Ön. Man kommer då att upptäcka vår flykt, och Ön utrymmes. Skonerten måste också försvinna, ty man känner hädanefter dess bestämmelse. Ännu är det fara värt, att de båda fångarna släpas till annan ort, ty försiktig, som ligan är, utsätter den sig antagligen ej för risken, att polisen undersöker farvattnen omkring Ön.»[bild]»Ni talar om Ön», avbryter honom commander Neafy, »vad är det för ö?»

»Jag har aldrig hört något annat namn än Ön på den, men jag tror mig veta, var den ligger. Får jag bedja om en bit papper och en blyertspenna, så skall jag lämna en skiss över kursen från Newyork.»

Han tecknar hastigt upp en skiss, som han framlämnar.

»Jag har ritat upp ön på papperet också, för att lämna en översikt, hur den ser ut. Det kan kanske tjäna som vägledning.»

Commander Neafy granskar teckningen.

»Inte illa», säger han. »Jag tror nog, att vi ska hitta den.»

Han ringer, och en ordonnans inträder.

»Lämna detta papper till navigationsofficern och ge honom order från mig, att han bestämmer läget på sjökortet

av den punkt, som är betecknad med benämningen Ön!»

»Skall ske, chefen», svarar mannen och skyndar att efterkomma befallningen.

»Om jag fattat saken rätt», fortsätter commander Neafy, sedan ordonnansen avlägsnat sig, »så måste polisen genast underrättas om Svarta Handens göranden och låtanden.»

»Ja, om vi ska kunna befria fångarna», bekräftade Freddy.

»Gott, då göra vi det också», upplyser chefen. »Vi ha tillgång till trådlös telegrafi ombord, så att det är lätt nog.»

Han tar fram en telegramblankett och skriver:

Till detektivchefen, Newyork.

*Unge Nelson rymt från Svarta Handen, befinner sig ombord på kryssaren Albany. Mr Latham och miss Meixner fängslade. Deras vistelseort möjlig uppspåra.*troligen en ö i närheten av Nantucket. Brådska av nöden. Kvarhåll om möjligt skonerten Albert eller meddela dess vistelseort! Brådska av nöden. Begär instruktioner av Amiralitetet. Kryssaren nu 42° 3' 14" Long. och 69° 2' 3" väst. Lat.

Neafy.

Navigationsofficeren inträder i detta ögonblick.

»Har ni funnit Ön?» frågar chefen.

»Jag gissar, att den tillhör någon av de småöar, som befinna sig i närheten av Nantucket», svarar löjtnanten. »Jag har prickat ut dess ungefärliga läge på kortet.»

Commander Neafy kastar en blick på sjökortet och nickar gillande på huvudet.

»Ser ut att vara riktigt», förklarar han. »Sätt tills vidare kurs på Ön. Och laga, att detta telegram ofördröjligen expedieras!»

Ett par minuter senare arbetar den trådlösa telegrafen ombord på Albany, och dess meddelande åstadkommer en revolution hos Newyorks detektiva polis, som från den stunden träder i livlig förbindelse med amiralitetet.

Följden blir, att Albany knappa tvenne timmar senare erhåller nedanstående order:

Kryssaren »Albany».

Ni skall genast avgå till Ön. Arrestera därvarande personal. Skonerten »Albert» troligen i dess närhet. Lägg kvarstad på densamma. Besättningen häktas. Försök uppspåra miss Meixner och mr Latham. Avvaktar med otålighet vidare meddelanden.

Amiralitetet.»Gott, det blev, som jag tänkte», säger chefen, då han läst telegrammet.

Albany, som ökat farten till 20 knop, ilar således fram mot Ön. Om man beräknat dennes läge rätt, skall man vara framme strax före mörkrets inbrott, vilket även gynnar den plan, commander Neafy utstakat.

Freddy och Giacomo äro dagens hjältar. Officerarna ha lagt beslag på dem i gunrumniet, där de åter få berätta om sina äventyr. Underrättelsen, att man drager i härnad mot Svarta Handen, mottages med hänförelse. Bandets bravader äno allt för välkända, för att man ej skulle vilja göra ett slut på desamma.

Redan vid halv 4-tiden kommer Ön i sikte. Freddy, som noga studerat dess profil, förklarar, att man befinner sig på rätt stråt.

»Albany» nalkas Ön, och den av Freddy utförda skissen är till god vägledning.

Från utkiken ropas plötsligen.

»Skonare förankrad norr om ön.»

»Albert» befinner sig således på platsen. Så mycket bättre ty då kan man slå två flugor i en smäll.

Från »Albanys» kommandobrygga kan man upptäcka, att det uppstår oro på skonerten. Dess beslagna segel lossas i hast, och det lider intet tvivel, att italienarna ämna gå till sjöss. Kryssarens ankomst väcker skurkarnas farhågor.

Men det är försent.

Kryssaren har hissat signalen »ligg stilla», åtföljd av ett prejskott. Och som skonerten är förankrad innanför revet och passagen behärskas av Albany, är det endast en tidsfråga, när man skall ha uppbringat den italienska besättningen.

XVII.

RAZZIA.

»Albany» stoppar på en kabellängds distans från passagen, och hennes babordskanoner behärska ön fullständigt. Att tänka på flykt är omöjligt, och detta tycks italienarna inse, ty man förhåller sig avvaktande. Troligen ämnar man genom ett yttre lugn ge sig sken av att ha gott samvete.

På chefens order utsättes babords barkass och lårings-båt och styra mot skonerten. Freddy anmodas att medfölja för att identifiera italienarna.

Skonertens besättning har till största delen försvunnit från däck. Endast ett par man äro synliga, sysselsatta med att beslå storseglet. Allt andas frid ombord.

Barkassen kommer först fram. Löjtnanten, som för befälet, äntrar genast upp, åtföljd av ett tiotal man med skarpladdade karbiner.

»Var är skepparen?» frågar han barskt.

»I kajutan», svarar en sävlig röst.

»Hämta genast hit honom!» lyder nästa order.

Mannen går med rullande gång akterut och försvinner i nedgången till kajutan. Det dröjer en god stund, innan kaptenen blir synlig.

»Ni gör er just inte någon brådska», säger löjtnanten förebrående.»Höll på att kläda mig», svarar skepparen lugnt. Med detsamma får han syn på Freddy, och de närvarande lägga märke till, att han studsar till vid gossens åsyn.

»Känner ni möjligen den här unge mannen?» fortsätter löjtnant Moràn ironiskt.

»Har aldrig förr sett honom», förklarar kapten Zanardelli djärvt.

»En lögn förbättrar inte er sak», anmärker löjtnanten. »Vad säger ni, mr Nelson?»

»Att detta är skonerten, som förde bort oss och de andra fångarna», upplyser Freddy med fast stämma. »Jag kan gå ed på detta.»

»Då är allt klart», avgör löjtnant Moràn. »Ni, Hillman, bevakar kaptenen, som är min fånge. Ensign Roach arresterar besättningen!»

»Aye, sir!» svara de utvalda.

Mr Moràn beger sig, åtföljd av Freddy och ett par nian, ned i kajutan, där skeppets papper beslagtagas.

»Om löjtnanten tittar på sjökortet, misstänker jag, att vi kan få reda på, var de andra fångarna finnas», säger Freddy. »Jag tror nog, att de ha satt ur kursen.»

»Det har ni rätt uti», svarar löjtnanten gillande. Han rullar upp kortet och lutar sig över detsamma.

»All right! Ni har rätt», förklarar han. »Detta var ett gott fynd, som besparar oss åtskilligt med arbete.»

Under tiden har låringsbåten anlänt och håller sig avvaktande bredvid skonerten.

»Lämna sex man ombord på »Albert», befaller löjtnant Morän, som för befälet över expeditionen. »Sedan för ni italienarna till Albany! Undersök, aitt de inte ha några vapen!»

Kort därefter skyndar barkassen genom passagen med Freddy som lots. Man skall göra en påhälsning i land delsför att arrestera de därvarande italienarna dels för att undersöka upplagen, vilkas befintlighet är ett starkt indicium mot de anklagade.

De fyra karlarna äro dock försvunna.

Troligen ha de lagt märke till manövern med skonerten, och lupit till skogs.

»Vi måste fånga in dem, innan det blir mörkt», säger löjtnant Morän. »Ni känner ju till ön, Nelson?»

»Ja, men den är svår att undersöka», svarar den tilltalade. »Skogen är ganska tät. Jag tror inte, att det kommer att gå isä lätt. Karlarna ha dessutom gevär.»

»Så mycket värre för dem, ty då skjuta vi ned dem», säger löjtnanten bistert.

En rökpelare stiger upp från skogen, en mörk, blåsvart pelare, som ringlar sig upp mot toppen av berget.

»De ha tänt på upplaget», ropar Freddy.

»Då veta vi också, var de äro», svarar löjtnant Morän. »Nu rycka vi fram karlar! Med fyra stegs luckor skyttelinje. Riktning mot rökpelaren!»

Matroserna sprida sig i en gles skyttelinje och gå med raska steg mot den anvisade punkten.

Snart intränga matroiserna i skogen och närma sig raskt det brinnande upplaget. De framryckande ha gått så ljudlöst, för att komma över de fyra italienarna, innan dessa ännu märkt deras ankomst. Under hurrarop storma blåjackorna, och de fyra karlarna vända sig bestörta om.

»Hands off!» kommenderar löjtnant Morän, innan de kommit i tillfälle att gripa sina bössor, som ligga på marken.

Skurkarna lyda, ty det hade varit fåfängt att bjuda motstånd mot denna övermakt.

Sedan man tillvaratagit italienarnas vapen, beger man sig tillbaka till barkassen. Att rädda det brinnande upplaget är omöjligt, ty detta är ett enda eldhav. Troligenkommer branden att sträcka sig jämväl till skogen, den vackra lilla skogen, som således blir dömd till undergång. Man har emellertid inte tid till släckningsarbete.

När barkassen lägger ifrån, står skogen i full låga. Trots det att mörkret inträtt, är hela nejden upplyst av eldhavet. Gnistor och flagor falla ned runt om båten, som lätt letar sig ut genom revet, vägledd av eldskenet.

Commander Neafy är belåten med händelsernas utveckling. Han har tillfångatagit en stor del av bandet, ehuru huvudpersonerna ännu äro fria. Det värsta återstår dock, och som han vet, fordras det stor försiktighet, när man inlåter sig i strid med det mäktiga Svarta Handen. Framför allt gäller det att ej varsko dess i Newyork varande medlemmar.

Detta är anledningen till, att han beordrar en underofficer att kvarstanna med skonerten vid Ön under den närmaste veckan. Under denna tid får »Albert» ej ge sig ut på kryssning utan skall kvarligga i hamnen med uppgift att infånga en var misstänkt, som närmar sig. Tolv man beordras kvar, och de förses med en 37 mm:s kulspruta förutom karbiner.

Strax fore soluppgången lättar »Albany» ankar och beger sig norrut. Man har blott att följa kapten Zanardellis sjökort. Redan efter en och en halv timmes tid kan man skönja de blånande konturerna av den lilla ön, som ej ligger isolerad utan utgör en del av en större ögrupp.

Man har telegrafiskt meddelat Amiralitetet den lyckliga utgången av expeditionens första del och erhållit svar, att så snart, mr Latham, alias mr Kemlik, blivit befriad, bör commander Neafy samarbeta med denne, som redan är inne i Svarta Handens ränker, en anvisning, med vilken den duglige sjöofficeren är särdeles belåten, ty de

stundandehändelserna ligga ej inom hans vanliga verkningsområde, varför han känner sig litet osäker.

Det är ännu morgon, när »Albany» stoppar i lä av ön och sätter ut sina båtar. För säkerhetens skull låter chefen bevaka motsatta sidan genom patrullering av ångbarkassen. Man vet ej, om ön härbergerar några båtar, vilka äro i stånd att bortföra fångarna.

På ön finnes ett halvt dussin hus, gömda i en liten dalgång. Man kan ej upptäcka dem från sydsidan, där »Albany» befinner sig, och ön ser därför obebodd ut. Sjökortet, som kompletterats av kapten Zanardelli, utvisar dock tydligt husens läge, så att någon tvekan om deras plats förefinnes ej.

Det undangömda läget gör även, att italienarna sväva i okunnighet om kryssarens ankomst. Båtarna kunna därför lägga obemärkt till och besättningen vadar i land.

Lojtant Moran, som leder även denna expedition, fördelar sitt folk, så att husen bli fullständigt omringade. På ett visst, givet klockslag skola skyttelinjerna rusa fram, avväpna banditerna och genomsöka rummen. Allt måste ske hastigt och överraskande, så att italienarna ej bli i stånd att skada fångarna.

Männen smyga sig bort i skydd av terrängen, sedan klockorna blivit lika inställda. De viga matroserna krypa som kattor bland stenblock och buskar, undvikande att blotta sig.

Öns invånare ha tydligen ej en aning om, vad som tilldrar sig i deras omedelbara grannskap. Under åratal har man njutit av sitt dolce far niente utan att upptäckas, och varför skulle man då ha någon anledning till misstankar? Fångarna äro väl bevakade, få aldrig gå ut, veta ej ens, att de befinna, sig på en ö, då man fört dem i land med förbundna ögon, -- -- --Signor Rossi har befälet över den personal, som här representerar Svarta Handen, ett tiotal personer, män och kvinnor. Han är f. d. skådespelare och saknar ej en viss portion självförtroende.

Denna morgon avlägger han en visit hos miss Meixner. Hövligheten fordrar, att man visar sig uppmärksam.

När den unga damen hör hans steg, upphör hon tvärt med den sysselsättning, varmed hon varit upptagen.

För ett par veckor tillbaka har hon hört knackningar i väggen, regelbundna, knackningar, vilka antyda, att någon vill söka förbindelse med henne. Hon erinrar sig, att fångarna på Sing Sing bruka begagna sig av denna enkla metod. En knackning anger bokstaven a, två b osv.

Hon svarar.

Strax därefter fortsätter den andra fången, och hon dechiffrerar hans fråga, vilken till hennes förvåning lyder:

»Är ni miss Meixner?»

Sedan hon bejakat detta, fortsätter den okände:

»Jag är Bill Latham, fånge som ni.»

Under de följande dagarna ha dessa två underhållit en livlig konversation med varandra, och mycket har blivit uppklarerat dem emellan. Hon har delgivit honom sin djupa ånger, och han har meddelat henne, att han ingalunda rest utrikes utan hela tiden vistats i Newyork för att hemligt avslöja mr Rolli, vilken han misstänkte tillhöra Svarta. Handen. Han ville hindra henne att råka i banditernas våld.

Hon å sin sida förklarar, att hon aldrig brytt sig om nämnda herre, vilken alltid väckt hennes avsky. Hon ville blott göra mr Latham svartsjuk, ett experiment, som dock slagit illa ut.

Orsaken varför hon avlägsnat sig från hemmet, lockad av ett falskt brev, var det, att detta var skrivet med mrLathams förfalskade stil. I detta brev ber mr Latham, att hon skall komma till honom. Han är döende och vill tala med henne, men vågar ej visa sig för någon.

Mr Latham uttalar sitt beklagande över, att man missbrukat hans namn. Han lovar dock att en gång hårt bestraffa de skyldiga.

Därpå följa utkast till olika rymningsplaner. Mr Lo-thams energi förnekar sig inte. Oaktat han hålles fängslad i sin cell, hyser han ännu förhoppningar att komma lös. I nödfall ämnar han muta fångvaktarna för att ernå hennes och hans frihet, skulle det också kosta allt, vad han ägde.

Denna morgon ha de just samtalat om flykten, då hon ger honom varningssignal. Mr Rossi är i antågande.

»Min kära, unga miss», börjar denne galanta herre. »Jag hoppas, att er sömn varit god.»

Hon svarar ej, varför italienaren betänksamt ruskar på huvudet.

»Fortfarande lika avvisande», säger han i faderlig ton. »Ni gör illa i att visa er ond, min lilla vän. Jag menar väl med er, och hålles ni fången, beror detta blott på, att jag måste lyda mina order. Finge jag bestämma, vore ni fri i morgon dag.»

»Om ni vore gentleman», invände hon, i det hon hastigt vänder sig mot honom, »skulle ni inte bry er om några dumma order. Det står i er makt att ta mig härifrån, blott ni vill. Men ni vill inte.»

»Vad ni känner litet till verkliga förhållanden», bedyrar han. »Jag är maktlös, mina förmän åter förmå allt.»

Ett buller i rummet bredvid kommer honom att tystna. Det låter, som om någon fallit handlöst till marken, men strax därpå är det alldeles tyst.

Signor Rossi ser sig försiktigt omkring. Då ingenbefinner sig i närheten, närmar han sig henne och lägger handen smeksamt på hennes arm.

»Ett medel finns det», viskar han med sliskig röst.

»Bort med handen!» ryter en skarp stämma, och signor Rossi kastar sig förskräckt mot väggen.

I dörren, som italienaren glömt stänga, står mr Latham med en pistol riktad mot signoren. Bakom skymtar ett par amerikanska matrosuniformer.

»Ni är fri, miss Meixner», säger den unga mannen med en röst, som darrar av rörelse.

Hon stirrar oförstående på honom, ty det är ofattbart, att hon skulle ha sin frihet, hon, som ögonblicket förut varit utsatt för en så grov kränkning. Till slut står dock sanningen framför henne.

»Bill!» ropar hon, glömsk av de andras närvaro, och kastar sig i den mans armar, som hon alltid älskat, något som hennes upproriska hjärta ej förr velat erkänna.

Signor Rossi har under denna minut blivit försedd med handbojor, en bruten man, som sett allt ramla i spillror. Man för ut honom ur cellen -- mot okända öden.

Överrumplingen har varit fullständig. Hela bandet har blivit taget i förvar, och denna gång har bovarna ej lyckats sätta eld på upplagen.

Medan kryssarens superkarg för noggrann förteckning över de stulna varorna, lägger mr Latham beslag på alla komprometterande papper, en ansenlig hög. Likväl visar det sig, att ligan varit försiktig nog att utelämna alla namn. Man har således ingen aning om vilka stå i täten för företaget.

Och detta är en kännbar missräkning. XVIII.

GILLRET UTSÄTTES.

Mr Latham tappar icke modet. Har man delvis lyckats på ett håll, kan man lyckas på ett annat också, och han har redan utkastat konturerna till en ny plan.

Han låter genast telegrafera till detektivchefen, att såväl han som miss Meixner blivit befriade. Detta får dock under inga omständigheter delges för någon, ej ens för den unga damens far. Ej heller bör någon få veta, att Freddy Nelson befinner sig i säkerhet på Albany. Man måste dölja detta, om man vill ha fast ligan. Blir denna varskodd, vidtager den i tid motåtgärder. Mr Latham slutar telegrammet med en anhållan, att mr Derwent ej yppar något för någon av sina underlydande. Det finns en, kanske flera förrädare bland dessa.

Telegrammet ger detektivchefen mycket att tänka på, men han är klok nog att lyda rådet. Ej ens mr Middle får veta resultatet. Han får också ensam uppbära presisens allt skarpare förebråelser, men han tar detta med jämnmod i medvetande om att hans timme snart kommer, då samma pretss får ta tillbaka alla tillvitelser, den förut gjort.

»Albany» kvarlämnar en vakt även på denna ö. Det är nödvändigt för de rika upplagens skull. Men redan dagen därpå ångar kryssaren mot Newyork, sedan mananmodat en polisångare att möta ett gott stycke till havs för att där övertaga fångarna och oförmärkt föra dem i säkerhet.

»Hur tänker ni nu göra?» frågar commander Neafy. De båda herrarna sitta i chefens privata kajuta och diskutera händelsernas vidare gång.

»Jag vet nu åtskilligt mer än förut», upplyser detektiven. »Sålunda är det tydligt, att Garollo och Robilant till en början opererat på egen hand men sedan tvungits att utlämna unge Nelson till bandet. Jag vet också, att jag genom dessa båda skall kunna komma i förbindelse med chefen eller cheferna. Huru många dessa äro, vet jag dock icke. En tycks emellertid alltid föra ordet.

Den mannen tillhör Neyorks societet. Jag skall avslöja honom.

Men det svåraste blir att få fatt i den eller de detektiver, vilka stå i bandets sold. Jag förstår nu, huru omöjligt det varit för mig att göra något, då alla mina åtgärder troget inrapporterades till Svarta Handen. Ligan kunde i god tid parera, vad jag gjorde.»

»Fruktar ni inte för deras hämnd?»

»Nej. Jag iskall ha dem fängslade alla. Min diktan och traktan går ut härpå. Chefen kommer med all säkerhet att bli oskadliggjord för all framtid, och förlora de sitt överhuvud, bli de andra relativt oskadliga, även sedan de sluppit ut efter avtjänad strafftid.»

»Ni har rätt. Jag önskar er lycka och framgång. Sedan är er befordran klar», anmärkte chefen.

»Sedan är det slut med min detektivtid», svarade mr Latham leende. »Detektiven Kemlik har fyllt sitt uppdrag och avtroppar från scenen.

Jag ämnar gifta mig.»

»Har jag inte misstänkt något dylikt», skrattadecommander Neafy. »Jag gratulerar er hjärtligt. Att döma av det lilla jag sett av den unga damen, är ni verkligen att lyckönska.»

Miss Meixner befinner sig uppe på däck, omgiven av en uppvaktande stab. Det är inte var dag, kryssarens officerare få njuta av damsällskap ombord, allra minst under en av dess expeditioner. Hon lämnar dem dock med en vänlig nick, iså snart Latham visar sig.

»Bill», säger hon och fattar om en av hans kavajknappar, »du får inte lämna mig ett enda ögonblick numera. Du är ju min fästman.»

»Jag kommer aldrig att lämna dig mer», bedyrar han och fattar henne under armen för att föra henne avsides. »Har jag förut varit skild från dig, ämnar jag nu ta igen skadan.»

Vilket yttrande gör henne mycket lycklig.

»Så fort vi kan, gifter vi oss», förklarar han, och hon motsäger honom ej. »Vi ha ingen tid att förlora. Jag hoppas, att din far ej motsätter sig partiet.»

»Det gör han inte», bekräftade hon. »När jag nu kommer hem, får jag honom till allt.»

»Jag har en underrättelse, som inte kommer att glädja glädja dig», fortfor han och smeker hennes hand. »Du inser dock, att mitt handlingssätt är nödvändigt.»

»Du gör mig orolig.»

»Så farligt är det inte», säger han lugnande. »Under några dagars tid måste både du, jag och unge Nelson hålla

oss dolda. Ingen får ha en aning om, att vi blivit befriade. Det är nödvändigt, om vi ska få fast dessa uslingar. Jag ämnar sätta ut ett giller. Få se, om de fastna!»

Hon iser nedslagen ut.

»Jag har glatt mig så mycket åt att få träffa min far. Han oroas för min skull, som du kan förstå, och jag villeså gärna ta bort all oro från honom. Men säger du, att det är nödvändigt, måste jag lyda.»

»Bankir Nelson och hans hustru måtte känna det på samma sätt som din far», betonar han. »Icke desto mindre tvingas master Freddy att dela vårt öde.»

»Och du?»

»Måste handla. Jag kommer ej att stanna inne som ni två utan uppträda under skyddande förklädnad.»

»Det kunna vi också.»

»Visserligen, men det är ej sagt, att ni förmå spela rollen, så att ni ej förråda er själva. Bäst är, att ni ge er till tåls.»

»Jag måste väl då», svarar hon med en isuck.

När Freddy erhåller meddelandet, att han ej får komma till föräldrarna, är han nog förståndig att inse nödtvånget i den hårda bestämmelsen. Han opponerar sig ej heller.

»Klart, att de vilja knipa hela bandet», anförtror han sig till Giacomo. »Jag blir den förste att glädja mig över, att de uslingarna få sitt straff. Dina fosterföräldrar gå inte fria, de heller. Jag tycker, du borde bli glad över, att bli av med dem.»

»Inte sörjer jag», medger gossen. »Men jag vill inte vara orsak till deras fördärv, om jag bara slipper.»

»Begär polisen, måste du vittna», bedyrar Freddy. »Det är din plikt mot allmänheten. Men är du rädd?»

»Nej, sedan den förskräckliga stormnatten, då jag upplevde det värsta, som kunde hända mig, tror jag, att jag aldrig mer kan bli rädd.»

»Det är rätt», avgör Freddy. »Jag vill se, att du blir karl, och jag skall göra mitt bästa för att få dig till en sådan.»

Giacomo ser bedrövad ut, där han stryker Balbo på hans ludna rygg.»Av mig blir det ingenting», svarar han. »Jag kastas ut på gatan.»

»Du pratar bara dumheter!» utbrister den unge amerikanaren med hetta. »Tror du kanske, att jag skulle lämna dig på bar backe efter alla de faror, vi genomgått tillsammans! Då känner du mig inte. Jag har talat med mr Latham om dig, och vi två ha beslutat om din framtid. Du skall få studera musik, och dessutom skall du ha en lärare, som pluggar all världens vishet i dig.»

»Studera musik!» utropar den lille vagabonden entusiastiskt. »Det kan väl aldrig vara sanning.»

»Så sant som jag står här», svarar Freddy. »Du skall få ditt lystmäte på musik, gå genom konservatoriet eller vad det heter. Du skall få spela, så att du till sist slänger både fiol och piano i en vrå.»

»Detta är himmelriket», säger Giacomo andäktigt och knäpper hop sina händer.

»Så lycker du nu», framkastar den praktiske Freddy. »När du gnott skalan och läst kontrapunkter, så att ögonen rinna på dig, kommer du att finna det lagom roligt. Med tanke på det har jag också tänkt att göra dig till en riktig .sportsman. Du kommer att bo hemma hos oss, och vi ha flera ridhästar. Tennis skall du få lära dig, och visar du dig vara en karl och inte en mes, får du gå in i min fotbollsklubb, den finaste i Newyork.»

»Jag tycker mycket om fotboll», anmärker Giacomo blygt.

»Bra, lägg bara maiiken till, så får du vara med», lovar lagets anförare, och det är ett storartat löfte å hans sida, ty de rivaliserande klubbarne äro ena överdängare. -- -- --

Polisbåten möter redan ett gott stycke utanför Long Island. Som vädret är lugnt, kan överförandet av fångarne ske utan svårighet.Karlarne föres upp på däck, en snygg .samling. Deras smutsiga hår och skägg, deras svartmuskiga hy och mörka ögon ge dem utseendet av en riktig samling banditer, vilket de ju ock äro. De förhåller sig emellertid tysta, alla utom kapten Zanardelli.

Denne är röd i ansiktet av vrede.

»Jag protesterar!» skriker han. »Ni har gjort er skyldiga till sannskyldigt röveri, rövat min skuta ute i öppna sjön, och detta ska ni få stå till svars för.»

»Tyst!» säger polisinspektören kort.» Om ni vrålar så, låter jag lägga munkavle på er.»

»Munkavle på en friboren, amerikansk undersåte! Ännu finns lag och rätt i Förenta staterna, mina herrar, och det ni gjort är olagligt.»

En av konstaplarne ger honom en bastant knuff.

»Ner med er i båten och gorma inte!» säger han lugnt men bestämt. »Det är inte första gången vi haft att göra med folk av er kaliber.»

Kommen ner på polisbåten knyter Zanardelli näven mot Freddy, som lutar sig över relingen för att åse avfärden.

»Satans pojke!» skriker den ilskne mannen. »Det är du, som ställt till allt detta. Men kom ihåg, att kapten Zanardelli glömmer aldrig en orättvisa, som begåtts mot honom. Vi återses, min gunstig herre, och då ...»

Ett par konstaplar fattar om mannens armar och släpa den svärjande, förbannande kaptenen under däck, där man på grund av hans våldsamhet måste lägga tvångströja på honom.

Polisbåten återvänder icke till Newyork. Man vill föra undan fångarne till en mer obemärkt plats och har valt New Haven som den säkraste. Den lilla ångaren sticker därför iväg runt Montauk Point, under det att Albany, följande sydsidan av Long Island, fortsätter mot Newyork.När man passerar Sandy Book, kommer mr Latham fram till Freddy.

»Vi äro snart framme, min gosse, och ännu återstår mycket att göra. Jag har tänkt, att ni skulle medverka så småningom, men till en början är det nödvändigt, att vi hålla er väl gömd. Commander Neafy har lovat, att ni får stanna ombord till en början liksom även miss Meixner. Här kommer ingen att söka er, och ni äro i säkerhet.»

»När får jag komma i land?» frågade Freddy.

»Kanske redan i morgon», förklarar den unge mannen. »Jag skall göra er pina så kort som möjligt. Är det något, ni önskar, så skall jag skicka ombord detta.»

»Jag har ju så gott som ingenting med mig. Om ni vill vara god och ombesörja anskaffandet av en del effekter, skall jag skriva upp dem på ett papper.»

»Det skall jag», lovar mr Latham.

Freddy isätter upp en hel önskelista. Han vill komma i land som en gentleman. Även miss Meixner har en massa kommissioner, som skola verkställas, så att mr Latham får fullt upp att göra de närmaste timmarna, sedan han stigit i land.

Kryssaren går ett gott stycke in i Upper Bay och ankrar innanför Ellis Island. -- -- -- --

När Washington får syn på sin herre, håller han på att ramla omkull av förskräckelse.

»Var inte rädd, gamle gosse!» säger mr Latham skrattande. »Du ser inte min vålnad utan mig själv.»

»Ack sir!» utbrister den trogne tjänaren. »Jag trodde er vara död för länge sedan. Vad jag är glad, att det verkligen är ni!»

Och han brister ut i tårar.

Den unge mannen klappar hans ulliga huvud.»Du är en präktig kart, Washington», berömmer han, »Fast du trodde, att jag var död, har du dock bevakat min våning.»

»Det var ju bara min plikt», snyftade negern.

»Jag misstänker, att du inte haft för glada dagar», fortsätter mr Latham. »Men jag kunde ej rå för det. Man rövade helt enkelt bort mig. Hur har du haft det med pengar?»

»På mig har inte gått någon nöd. Tack vare er frikostighet har jag haft litet besparingar. Jag har till och med betalt hyran. Värdinnan ville inte vänta längre.»

»Rätt gjort min gosse! I morgon får du igen, vad du lagt ut och dessutom 5,000 dollars på ditt konto. Men inte ett ord, att jag är hemma igen. Jag är fortfarande försvunnen, förstår du.»

»Ja, sir», svarar den förtjuste negern. Han har nu så mycket pengar, att han sätta bo. Och hans tankar flyga bort till en mörk skönhet, som dväljes någonstans vid Hoboken, och som kommer att dela ljuvt och lett med honom en gång i framtiden.

Samma kväll lämnar en sjöman mr Kemliks bostad och beger sig till italienska kvarteret. Han stryker förbi Garollos bostad. Italienaren och hans hustru bo ännu kvar på samma ställe. Troligen resonnera de som så, att detta skall se minst misstänkt ut. Sjömannen passerar härvid en bettlande italienare, som betraktar honom med misstänksamma blickar och sedan följer honom ett stycke på vägen. Sedan sjömannen emellertid hållit två fingrar utsträckta bakom ryggen, avlägsnar mannen sig.

Garollo är således fortfarande bevakad.

Detektiven väntar till klockan slagit nio. Då åker han, fortfarande förklädd, till mr Derwents privatbostad. Han stiger försiktigtvis ut redan på några hus avstånd därifrånoch skickar bort chauffören. Först sedan bilen försvunnit, går han fram till porten.

Mr Derwent är hemma.

»Gläder mig att få se er», säger han hjärtligt. »Vi ha varit mycket oroliga för er, mr Kemlik, eller får jag inte kalla er Latham, sedan ert inkognito blivit avslöjat.»

»Ännu är jag mr Kemlik», förklarar detektiven. »Jag ber, att ni bibehåller detta namn än så länge.»

»Gott, mr Kemlik, som ni förstår är jag mycket nyfiken på edra äventyr. Ni måste ge mig en resumé av desamma.»

Sedan de båda herrarna tagit plats, skyndar detektiven att redogöra för sina upplevelser. Mr Derwent hör noga på utan att avbryta honom. Först sedan han slutat, säger detektivchefen:

»Svarta Handen tycks äga ännu mer maktmedel, än jag föreställt mig. Det är en farlig inrättning, och jag fruktar för, att vi få ett svårt jobb.»

»Jag tror i alla fall, att vi -ska taga varenda en», svarar mr Kemlik i övertygande ton. »Min plan måste lyckas. Jag har noga genomtänkt den, och jag kommer ej att lämna något kryphål.»

»Ni har fullmakt att göra, vad er lyster», bestämmer mr Derwent. »Jag har alltid haft den principen att icke blanda mig i detaljer, när jag överlämnat en affär till verkligt dugande underlydande. Två viljor motarbeta ofta varandra. Nå, vad tänker ni nu företaga er?»

»Jag ämnar sätta ut ett giller», svarar detektiven.

»Vem ämnar ni infånga?»

»Ligans överhuvud i första hand, sedan med hans tillhjälp de medlemmar av poliskåren, som sålt sig till bandet.»

»Chefen för Svarta Handen är nog allt för listig för att gå i fällan», framkastar mr Derwent. »Känner jag honom rätt, kommer han att slingra sig undan.»»Intet finnes, som är absolut säkert», medger detektiven. »Likväl tror jag,

att mannen denna gång trots sin slughet skall nappa på det utlagda betet.»

»Behöver ni någon hjälp?»

»Ja, fyra man, Duff, Emerson, Pear och Fleet. På dem kan jag obetingat lita. De böra inte veta, att de skola stå under mitt befäl. Jag vore tacksam, om de beordrades till Bushwick i morgon kl. 9 f. m. De skola stanna vid stationen, förklädda till italienare och ha mat med sig för ett dygn. Om någon kommer till dem och säger 'Albany', skola de följa honom utan frågor. Alla böra vara beväpnade.»

»Jag skall personligen ge dem order. Ni har gjort ett gott val, mr Kemlik. Alltså i morgon kl. 9 f. m. vid Bushwick station.»

XIX.

MR KEMLIK VITTJAR.

»Vad står nu på?» säger detektiv Duff, när han och hans kamrater efter ordern samlats utanför Bushwicks station, belägen i New Yorks nordända.

»Sannerligen jag vet», svarar Emerson. »Det hela ser mystiskt ut, om jag får säga min mening.»

»Vi ha blott att lyda order», infaller Fleet. »I sinom tid få vi väl veta, vad saken gäller.»

En sjöman, som drivit omkring med en gammal kritsnugga i munnen, nalkas de fyra männen, där de stå sysslolösa i ett hörn vid stationshuset.

»Albany», säger mannen med låg röst, men tillägger därefter högt:

»Är det någon av er, gentlemän, som har en tändsticka att låna en kamrat?»

Emerson tar fram en ask.

»Ni kan själv ta er en», bjuder han.

»Skulle inte ett glas smaka?» frågar sjömannen, som synbarligen helt nyligen kommit i land och överflödar av gästfrihet, sedan han fått ut hyran. »Jag vet ett bra ställe i närheten.»

»Tackar som bjuder», svarar Duff tillmötesgående, varefter de alla draga sig längre in i ett av de kvarter, som omge stationen.Sedan man slagit in på en trång, knagglig gata, och då sjömannen ser, att de äro ensamma, säger han hastigt:

»Vi ha ett svårt jobb för oss. Jag har valt ut er bland de andra just av den anledningen. Det rör sig om arresteringen av Svarta Bandets chef.»

Konstaplarna betrakta varandra med bestört min.

»Vi ha bara att lyda», svarar Duff, »så att opposition kommer aldrig på fråga. Men om det inte vore för närgånget, skulle vi allt vilja veta, vem som leder det här riskabla äventyret, innan vi ge oss in i det.»

Sjömannen skrattar.

»Just likt er, Duff», säger han. »Det gläder mig, att min förklädnad är så bra, att ni ej känt igen mig.

Jag är mr Kemlik.»

»Mr Kemlik!» utropar Duff. »Var i all världen kommer ni ifrån? Vi trodde, att Svarta Handen gjort kål på er för länge sedan.»

»Så illa var det inte», genmäler detektiven. »Nu ha ni väl inte något emot att följa mig.»

»Vi gå med er till världens ände», svarar Duff. »För er, mr Kemlik, ha vi obetingat förtroende, om vi ska bekänna kort.»

»Uppgiften är svår, men hedern så mycket större», upplyser detektiven. »Vår första åtgärd blir att arrestera tre

italienare, två män och en kvinna.»

När de passera nästa gathörn, möta de en yngling, klädd som italiensk potitivspelare. Han har samtalat med en jättelik neger, som dock skyndar att försvinna vid detektivernas ankomst.

»Ni är påpasslig», säger sjömannen till gossen med lågmäld stämma. »Följ nu bara med!»

De vika åter av in på en tvärgata, och där stannarsjömannen plötsligt. Sedan han sett, att ingen finns i närheten, inträder ban i närmaste portgång.

»Fort hit in!» beordrar ban dem, och de skynda att efterkomma befallningen.

Sedan han stängt porten, ger han dem tecken att följa.

»Nu ta vi dem med överraskning», befaller han och öppnar plötsligen en dörr.

Det är skumt inne i rummet, men de kunna dock urskilja tre personer, vilka sitta vid ett bord och dricka kaffe.

»Sitt still, Garollo!» uppmanar mr Kemlik. »Det tjänar inte något till att göra motstånd. Spelet är förlorat.»

»Vad tusan är ni för en!» ropar italienaren, och springer upp från stolen.

»Skriker ni, täpper jag till munnen på er!» hotar detektiven. Han vänder sig till sina följeslagare.

»Bind den andra och kvinnan. De skola föras in i skrubben här bredvid. Om de ropa, lägger ni munkavle på dem!»

Robilant gör ett förtvivlat motstånd, då man vill föra honom undan. Ett islag av en battong gör honom dock medvetslös, varpå man för undan honom och lägger honom i den anvisade skrubben. Ermina skriker till, men Emerson lägger handen på hennes mun, och sedan får hon bota för sitt tilltag, därigenom att de knyta en duk för hennes mun.

Endast Garollo är kvar i rummet jämte mr Kemlik, den italienske positivspelaren och konstapel Duff.

»Vi ska kompromissa med varandra», börjar detektiven. »Ni kan blott ha fördel därav, Garollo, som ni snart skall finna.»

Den här gången ha vi fulla bevis på er och edra kamrater.»

»Vad för bevis då?» muttrar mannen.

»Bortrövandet av unge Nelson», upplyser detektiven.

»Jag har inte rövat bort honom, det är lögn.»»Kanske inte ändå. Master Freddy, var god och tag av er peruken!»

Ynglingen rycker den svarta hårprydnaden av sig, och Garolla stirrar som förstenad, när han varseblir sin förra fånge.

»Är ni nu övertygad?» fortsatte detektiven. »Om ni är en klok karl, bekänner ni så gott först som sist.»

»Jag är oskyldig.»

»Nu är ni dum, Garollo. Jag visar er en utväg att komma relativt lindrigt ifrån det här, men ni nekar i er tjurskallighet. Ni iskall inte blott bekänna -- och det skall jag bli man för -- utan ni skall också skriva ett brev, som jag ämnar diktera för er.»

»Vad för brev?»

Ett som kommer att inbringa er 10,000 dollars. Jag garanterar den isumman åt er.»

»Ni gycklar!» utropar italienaren och slår näven i bordet. »Det är skamligt av er.»

»Gyckel nu! Vad tror ni mig om? Nej, jag skall genast bevisa, att jag menar allvar.»

Mr Kemlik tar fram plånboken och räknar upp tio stycken tusendollarssedlar.

»Dessa äro edra, så snart det visat sig, att brevet tagit skruv.»

»Vern skall jag skriva till?» frågar Garollo, med lystna blickar betraktande sedelbunten.

»Till Svarta Handens chef.»

»Aldrig!» nästan skriker italienaren och slår från sig med händerna i förskräckelsen. »Vill ni min död?»

»Saken låter lätt ordna sig», infaller mr Kemlik lugnt, som om detta hade varit det mest naturliga i världen. »Ni skriver brevet och kallar hit er höga chef. När hankommer hit, har ni blivit arresterad av polisen, och det kan ni inte rå för. Går chefen i fällan, är det hans ensak.

Var nu förnuftig, Garollo, jag erbjuder er 10,000 dollars, och dem kan ingen ta ifrån er. Dessutom blir ni kronovittne och slipper ifrån med ett à två år. Efter uttjänt straff kan ni och Ermina bege er till Västern och försvinna. Jag skulle tro, att detta är ett gott förslag.

Nekar ni, anklagar jag er för barnarov. Troligen få vi veta ännu fler av edra synder, ty vi komma att snoka djupt i ert föregående, och då har ni edra 20 år så visst som ni är medlem av Svarta Handen.»

»Man kommer alt mörda mig», klagar Garollo, som börjar ge med sig.

»Nej. Chefen är fast för eviga tider. Ni löper inte mer risk än jag själv.»

Garollo ser sig frågande omkring. Anbudet är frestande och risken relativt liten.

»Nå, kör till då!» avgör han raskt.

»Nu är ni klok», säger mr Kemlik gillande. »Skriv nu följande lilla epistel!»

Han tar fram skrivmaterial, som står på en hylla.

»*Till chefen för Svarta Handen.*

Robilant och jag tycker, att 10,000 dollars äro alldeles för litet för pojken. Vi vill ha 10,000 till. Skicka oss dem senast i morgon, ty annars gå vi till polisen. Garollo.»

»Nu till adressen», säger mr Kemlik med spänd nyfikenhet, ty att känna denna är nästan detsamma som att ha ligans chef fast.

»Box 1023», svarar Garollo.»Intet namn?» frågar detektiven.

»Nej, vi adressera våra meddelanden dit.»

»Säg mig nu vidare, om ni ha några spioner i närheten?» fortfar mr Kemlik.

»Ja, många», svarar italienaren uppriktigt.

»Det var illa det, då måste vi vidta andra åtgärder. Ni följer väl godvilligt.»

»Ja, det gör jag», lovar den nu spake Garollo.

»Ge mig 1,000 dollars till, så skall jag få både Robilant och Ermina att följa er utan att bråka!»

»Ja, det får ni», svarar detektiven.

»Låt mig tala med dem i fem minuter!» ber italienaren.

Vilka Garollos övertalningsmedel varit, få detektiverna ej veta. Men efter en stund kommer han ut och förkunnar de andras underkastelse.

Samtliga bege sig därefter till polisstationen, där trion får fri inkvartering under avvaktan på dom.

* * *

Följande kväll lyser ett svagt ljusskén genom fönstren i Garollos bostad. Man kan se honom sitta vid bordet, fördjupad i läsning. Han vänder ryggen mot gatan, men hans stora, svarta peruk förråder honom för de båda män,

som titta in genom fönstret.

»Den skurken!» säger den ene med sammanknipna tänder. »Jag skall betala honom för hans förräderi.»

»Begå nu ingen oförsiktighel, Vittorino», råder hans följeslagare. »Visar du dig ond, kommer han blott att vara på sin vakt. Nej, smickra honom, invagga honom i säkerhet, ty detta är enda sättet att locka bort honom!»

»Sedan en stöt, och signor Garollo går till sina fäder»,säger han, som kallats Vittorino. »Ja, jag kan vänta. Sätt en mask på dig, så gå vi in!»

De båda männen taga fram ett par svarta sammetsmasker, vilka de fästa vid öronen och träda därefter in genom porten.

Dörren till rummet öppnas utan föregående knackning, och de kliva över tröskeln. Garollo står vid deras inträde, vänd mot ena fönstret, och han tycks ej lägga märke till deras ankomst.

»God afton, Garollo», hälsar den ena av de maskerade.

I samma ögonblick vänder den förmente Garollo sig om och riktar en pistol mot dem.

»Hands off, gentlemän!» ropar han.

»Samtidigt öppnas dörren till skrubben, och två beväpnade poliser bli synliga. Bakom dem, i dörren stå ytterligare två.

»God afton!» hälsar mr Kemlik småleende. »Det gläder mig att göra bekantskap med Svarta Handens chefer. Varen goda och ta plats, mina herrar!»

- "God afton" hälsar mr Kemlik småleende. "Det gläder mig att göra bekantskap med Svarta Handens chefer".XX.

DET SISTA NOTVARPET.

»Nu av med maskerna!» befaller detektiven. »Ni ha ej längre behov av dem, skulle jag tro.»

»Ni ämnar således ej respektera vår anonymitet», invänder den längre av de båda maskerade.

»Är detta möjligt?» genmäler mr Kemlik. »Ni måste ju under alla omständigheter identifiera er.»

Utan vidare invändning avtaga de båda männen sina svarta sidenmasker. Detektiven känner genast igen dem, men han aktar sig för att förråda sin överraskning.

»Mr Menabrea, ni kan ta plats på stolen till höger, och ni, mr Sforzosi till vänster. Det är just inte någon angenäm orsak, som för oss tillsammans denna gång.»

»Jag förstår ej, vad ni menar», försäkrar mr Menabrea, en av Newyorks mest kända vivörer.

»Vi ska snart komma på det klara med varandra», lovar mr Kemlik. »Jag anser mig emellertid böra fästa uppmärksamheten på att vad ni säger kominer att användas som bevis mot er.»

»Bevis, tror ni, att vi gjort oss skyldiga till något brottsligt?» infaller mr Sforzosi, den beryktade storspelaren.

»Ni äro Svarta Handens chefer», anmärker detektiven kort.»Svarta Handen, bevare oss!» utropar mr Menabrea med ett tvunget skratt. »Ni gör oss alldeles för stor ära.»

»Bevis finnas. Jag är ett av vittnena, och jag säger er detta för att visa hopplösheten i ett försvar å er sida. Jag kan ta på min ed, att ni voro närvarande vid Villa Toscana. Även miss Meixner och unge Nelson komma att vittna mot er. Men det ges ännu flera vittnen, vilka jag tillsvidare förtiger.»

Nu till en annan sak. Varför ha ni kommit hit, mina barn?»

»För att hjälpa nödställda landsmän», infaller mr Menabrea hastigt.

»Mycket vackert av er, men så vitt jag vet, är Garollo inte i behov av någon hjälp. Han har nyligen fått 10,000

dollars av er.»

»Ni tycks vara särdeles väl underrättad», hånar italienaren honom. »Får jag fråga, om det är Garollo, som kommit med dessa osanna uppgifter?»

»Nej. Ni glömmer, att man från skrubben här bredvid kan höra, vad som säges, och edra ord ha blivit hörda.»

Mr Menabrea kniper ihop läpparna. Detta var förargligt.

»Vi ha lätt kunnat »spåra er», fortfar detektiven, som har en bestämd avsikt med att så småningom blotta sin bevisföring. »Garollo har stått under vår observation. Vi ha således kännedom om det brev, han tillskrivit er. Vi veta även, att ni ämnat er hit», tillägger han djärvt.

»Hur vet ni det?» lyder det snabba svaret.

»Har ni inte edra försänkningar även hos polisen!» säger mr Kemlik. »Det finns syndare, som omvända och bättra sig.»

»Skulle någon vid polisen ha sagt, att vi skulle komma hit?» frågar mr Menabrea, röd i ansiktet av vrede. »Det vore oerhört.»»Man kan ej lita på någon nu för tiden», anmärker detektiven bryskt. »Den, som i går var vän, är i dag fiende.»

»Jag vill veta vem som sagt, att jag skulle komma hit», fortfar italienaren.

»Och jag säger ej hans namn. Varför skulle jag förråda honom för er? För att ni skulle hämnas på honom kanske? Nej, min bäste vän, ni får stanna inom gissningarnas område. Mannen har blott gjort sin plikt och därmed sonat mycket, av vad han brutit. Vi ämna också låta nåd gå för rätt.»

Mr Menabrea svarar ej. Han kämpar synbarligen med sin vrede. I själva verket har han hört sig för hos sin rapportör vid polisen, om Garollos bostad varit bevakad och erhållit beskedet, att all bevakning blivit indragen därifrån. Mr Derwent har vidtagit denna åtgärd på mr Kemliks tillrådan, och man har sörjt lör, att underrättelsen härom blivit spridd inom kåren. Det är onödigt tillägga, att polisen icke erhållit någon underrättelse från rapportören, utan detektiven rör sig blott med gissningar.

»Nu är vårt samtal slut, mina herrar», förkunnar detektiven. »Jar har meddelat er, att full bevisföring föreligger för att på så sätt visa, med vilket ringa resultat ni kunna försvara er. Män med er intelligens inse utan tvivel detta och även, att det förefinnes förmildrande omständigheter genom en öppen bekännelse. Alltså till detektiva polisen, gentlemän!»

Han reser sig upp.

»Vissla på bilen!» befaller han, och Duff skyndar ut. Strax därpå hörs en gäll vissling och kort därefter bullret från vagnen, som stannar utanför porten.

»Till edra platser!» fortsätter mr Kemlik artigt. »Ni Duff, bevakar ena fotsteget, ni Fleet, det andra. Turen har kommit till er, mina herrar av Svarta Handen.»De båda italienarne följa, skummande av raseri. Detta fall är hopplöst. Allt för många vittnen finnas.

Garollo förefaller relativt oskyldig till deras fängslande. Karlen har varit skuggad hela tiden. Men förrädaren är att uppleta i polisens egna led, denna polis, som man dock så rikligt betalt även för de minsta småtjänster.

När bilen satt sig i gång, säger mr Kemlik liksom i förbigående:

»Jag kan meddela er, att vi lagt beslag på Albert och dess besättning. Vi ha också arresterat ert folk på båda öarna. Ni har tydligen förstått, att något galet var å färde, då jag sluppit lös, så att min förklaring är praktiskt taget alldeles överflödig.»

Mr Menabrea kan ej återhålla en svordom.

»Som ni ser, är notvarpet färdigt», fortfar detektiven. »Alla fiskar äro infångade. Ert folk iskall ock få, vad dem

tillkommer. För att erkänna sanningen hade jag helst sett, att min förrädiske kollega fått dela ert öde. Det är inte rättvist, att medlemmarna av poliskåren under en längre tid spela under samma täcke som ni och sedan få gå strafflösa, bara för att de ångra sig. Men jag är inte allsmäktig. Visserligen få de avsked, men ni ha väl givit dem tillräckligt betalt, för att de skola kunna njuta av sina rikedomar åtskilliga år framåt.»

Mr Menabrea vrider sig i vanmäktig ilska.

»Man kommer att tysta ned den fula historien för att skona polisens anseende», fortsatte mr Kemlik obarmhärtigt. »Tänk, vilken skandal, om saken komme ut till allmänheten! Kanske fruktan härför också gör, att man låter nåd gå för rätt.»

En ny svordom. Mr Menabrea tycks äga ett ansenligt lager av dylika.

»Jag ville bedja er om en sak, mr Menabrea», sägerdetektiven med låg röst, i det han lutar sig mot den tilltalade. »Var god och nämn ej ett ord om polisens medverkan under förhöret! Ni vinner ju inte något med detta eller hur? Polisen är mycket känslig av sig, och pressen har gått illa åt oss de sista veckorna.»

Bilen har emellertid stannat utanför byrån, och fångarne anmodas att stiga ut, varefter man för dem till förvaringshäktet.

Men Kemlik beger sig till detektivchefen, som befinner sig på sitt ämbetsrum oaktat den sena timmen.

»Bandets chefer äro infångade», rapporterar mr Kemlik för den förtjuste chefen.

»Vilka äro de, känner jag dem?» frågar denne ivrigt. Han kan knappt styra sig av otålighet.

»Menabrea och Sforzosi.»

»Ah, det var förvånansvärt! Vilka voro deras medhjälpare vid polisen, ni vet väl inte detta?»

»Nej, inte ännu, men jag skall få reda på dem eller honom -- jag tror, att det blott är en enda person -- inom närmaste kvart. Äro de av personalen närvarande, som jag satt upp på listan?»

»Ja, de vänta.»

»Var god och låt dem komma in i stora samlingssalen», ber detektiven. »Det är där, jag ämnar låta minan springa.»

Mr Derwent trycker på ringledningens knapp och ger order till den inträdande konstapeln att kalla personalen till salen ifråga.

»Jag skall nu försöka experimentet», förklarar mr Kemlik. »Säkert är ej, att det lyckas, men jag har gott hopp. Såväl konstaplar som inspektörer böra uppställas på ett led, medan fångarne passera. Lägg sedan noga märke till, vad som kommer att hända.»

Detektivchefen nickar.Därpå uppsöker mr Kemlik fångarne.

»Chefen för detektiva polisen önskar tala med er», förkunnar han. »Var god och följ med!»

Duff, som under tiden stannat inne i cellen, öppnar dörren, och fångarne följa mr Kemlik, som visar vägen. Han ställer kosan till stora samlingssalen, där poliskåren är uppställd. De båda dörrarna slås upp på vid gavel, och ett starkt ljussken strömmar de inträdande tillmötes.

Polismännen stå uppställda, militäriskt rättade på ett led. Ryktet att Svarta Handens chefer blivit gripna har spritt sig med blixtlik hastighet, och man tror, att detektivchefen velat bereda de underlydande nöjet att personligen få se de beryktade männen, som så länge trotsat kårens ansträngningar.

»Denna vägen, mr Menabrea!» säger mr Kemlik och för honom längs raden av polismän. Han går långsamt, medan de passera revy.

Plötsligt ropar mr Menabrea högt, ett skri av förbättring.

»Fördömda usling där! Förrädare!»

Han kastar sig över en av de närvarande polismännen och slår honom i ansiktet med sina knytnävar.

Med möda lyckas man slita lös den förbittrade mannen från hans fiende, som vacklar till närmaste stol med sönderriven uniform och blödande ansikte.

»Förrädaren heter Reading, mr Derwent», viskar mr Kemlik i detektivchefens öron. XXI.

MASTER FREDDYS TRIUMF.

»Ni har gjort oss evärdeliga tjänster, mr Kemlik», säger detektivchefen påföljande dag.

Pressen har fått reda på arresteringen av bandet och dess chefer, och polisen har inhöstat de mest glänsande lovord. Man har insett, att tystnaden dikterats av en önskan att ej varsko bandet, en mycket förklarlig och förståndig tystnad.

»Mitt inlägg är endast obetydligt», opponerar detektiven sig. »Äran tillkommer i första handen unge Nelson.

Det är han, som lett oss på spåren. Hade han ej lyckats fly från ön, och hade ej han talat med Commander Neafy om saken, hade vi ännu setat fångna, och slutet hade blivit, att vi nödgats utbetala ett par miljoner dollars.»

»Pojken har rett sig utmärkt, det är sant. Jag vet inte, hur man skulle kunna lämna honom ett ordentligt bevis pä vårt och även allmänhetens erkännande.»

»Kalla hit honom och ge honom beröm! Jag tror, att han kommer att sätta värde härpå.

För övrigt dröjer det antagligen ej länge, förr än repörterna få tag i honom. Tidningarna komma att innehålla spalter om honom och hans bedrifter, åtföljda av porträtt och mycket annat. Freddy Nelson blir snart känd inom staterna.»

»Hans föräldrar blevo väl glada att få se honom?»»Ja, naturligtvis. Sedan vi fått Reading fast -- han bekände i dag på morgonen -- körde jag hem gossen.

Alla hade gått till vila, men jag gav mig inte, förr än man öppnade porten.

Freddy ville genast rusa in, brinnande av längtan att få återse föräldrarna.

»Lugn, min gosse!» uppmanade jag honom. »Det är nog bäst, att jag först varskor din far.»

Jag tillsade hovmästaren att väcka bankiren, och denne kom efter knappa fem minuter ned till biblioteket, där jag väntade, medan Freddy satt i bilen.

'Vad står på?' frågade den gamle herrn ängslig. Förmodligen trodde han, att jag koin med en jobspost om hans son.

'Glada underrättelser', upplyste jag genast för att befria honom från all oro. 'Er son lever och har det bra.'

'Min gosse!' ropade han. 'Var är han?'

»Inte långt borta», svarade jag. »Han är till och med i närheten och väntar bara, att hans far med lugn skall ta emot honom.»

Bankiren sjönk ned i en stol och höll händerna för ansiktet.

'Låt honom komma!' bad han.

Jag gav en vink åt hovmästaren, och minuten därefter störtade Freddy in.

»Här är er gosse, mr Nelson», sade jag. »Och en duktig gosse är han, som gör sin familj all heder. Ni skall själv få höra i morgon.»

Medan far och son lågo i varandras armar, begav jag mig därifrån för att ej störa dem.»

»Och miss Meixner?» frågar mr Derwent med en skälmaktig blinkning med ögonen.

Är även hemma hos sin far. Hon är tillräckligt gammal för att hjälpa sig själv», svarar mr Kemlik.»Jag förstår», säger detektivchefen. »Er tid kommer i dag.»

Han skrattar hjärtligt till den andres förlägenhet.

»Nu är mitt mandat ute», förkunnar detektiven. »Bandet är fast, och jag anhåller om mitt entledigande. Från och med i dag ämnar jag bli mr Latham igen och återta min forna plats i samhället.»

»Ni har ert avsked», säger mr Derwent sorgset. »Med er förlora vi en av våra bästa krafter, mr Latham. Jag kan ej annat än sörja häröver, men jag inser edra skäl.

Allt, som rörde Svarta Handen, är nu uppklarerat. Bevisen äro fullständiga. Det finns blott en dunkel punkt, mordet på Rolli.»

»Han mördades ej av bandet», anmärkte mr Latham. »Det var hans svartsjuka älskarinna, som stack ned honom i den tanke, att han ämnade gifta sig med miss Meixner.»

»Har ni bevis även på detta?»

Hon har i dag bekant», säger den unge mannen. »Mr Middle är inne i denna affär.»

»Om vi behöva er, få vi väl fortfarande anlita er hjälp?»

»Som amatördetektiv mycket gärna», lovar mr Latham.

»Tack för den gångna tiden! Jag har svårt att skiljas från er», säger den gamle mannen rörd.

* * *

Mr Latham beger sig därefter hem.

Det förestår honom ännu något, för vilket han fasar mer, än då han med berått mod kastade sig in i äventyret med Svarta Handen.

Han skall på friarefärd.

Washington lägger märke till, att hans herre kläder sig med ännu större omsorg än förut. Vad kan nu vara å färde?»Vi flytta hem i morgon, Washington», säger mr Latham, medan han knäpper kragen. »Du kan telefonera, att vi komma klockan 11 f. m. Ombestyr flyttningen av möblerna.

Jag har slutat som detektiv nu.»

»Ja, sir», svarar negern utan att förråda sin överraskning.

Nu skola, gudskelov, de goda dagarna återkomma. Detektivtiden har varit full av jäkt och besvärligheter. Så mycket konstigt folk har sprungit till och från, och det värsta har varit, att en stackars neger haft svårt att urskilja mr Latham under hans många förklädnader, ja, det har till och med hänt, att Washington avvisat sin egen herre i den tro, att han varit en främling.

Mr Latham kastar sig i den väntande bilen, och så bär det åstad till mr Meixners praktfulla palats.

Under vägen har den unge mannen rikligt tillfälle till eftertankar. Han vet, att miss Meixner förberett fadern på friarens ankomst men som det är första och säkerligen sista gången i sitt liv som mr Latham friar, står han inför ett mysterium, som han har svårt att klara ut.

Vad skall han säga, och vad skall han göra?

Bilen kör emellertid in genom de konstnärligt utförda järngrindarna och stannar på sandplanen framför palatset.

När mr Latham hoppar ut, ser han skymten av en liten vit hand, som vinkar bakom en gardin, men hans ihärdigt stirrande ögon kunna ej upptäcka handens ägarinna. Hon har försvunnit.

I det stället visar sig en bugande, pompös hovmästare med en silvertallrik, på vilken den besökande lägger sitt kort, varpå den frackklädde herrn försvinner för att förkunna mr Lathams ankomst.

Den unge mannen befrias av en betjänt från sina ytterplagg och anvisas -- åter med en bugning -- vägen till yttre salongen.

Tvenne fruktansvärda minuter förgå.Och så träder mr Meixner in.

»Min käre gosse!» hälsar den gamle herrn honom utan alla ceremonier. »Du är hjärtligt välkommen. Jag kan inte nog tacka ...»

Varpå miljonären tar fram sin näsduk och borttorkar ett par förrädiska tårar.

»Är ceremoniet genomgånget?» höres en frisk flickstämma, och ett täckt, skälmskt ansikte tittar fram bakom draperiet till rummet bredvid.

Mr Latham låter alla bekymmer fara. Med ett språng är han framme och drar fram henne under svagt motstånd från hennes sida.

»Mr Meixner!» börjar han med en skymt av återvaknande förlägenhet, »jag har äran anhålla om er dotters hand!»

»Åh, bevare oss!» pustar den gamle herrn. »Jag trodde, detta redan var klappat och klart.»

Sedan den faderliga välsignelsen således utdelats, utan att man tänkt allt för mycket på formerna, slå de tre sig ned, och en livlig konversation uppstår, i vilken det unga parets bröllop diskuteras och tidpunkten fastställes till precis tre veckor från datum.

Längre vill mr Latham ej vänta.

När detta intressanta spörsmål avhandlats, avbrytas idyllen genom hovmästarens inträde. Han går med gravitetiska steg till husets härskarinna och räcker fram den beprövade silverbrickan, som denna gång härbergerar flera visitkort.

Miss Meixner rusar upp med ett utrop av glädje.

»Låt dem komma in!» säger hon, sedan hon kastat en blick på korten.

»Vem är det, kära du?» frågar en vetgirig fader.

»Du får se», svarar hon obarmhärtigt utan att ta honom ur hans nyfikenhet.

Kort därpå inträder bankir Nelson med fru och son ochbakom synes commander Neafy och Giacomo, som blivit förvandlad till oigenkänlighet i sina nya kläder.

»Mina bästa vänner», presenterar hon de inträdande för sin fader.

Mr Meixner får nu för första gången en uttömmande beskrivning av alla de äventyr, som utspelats tack vare Svarta Handens ränker, och han ryser vid tanken på de faror, dottern varit utsatt för. Men hans beundran för Freddy och den blivande magen blir så mycket större.

Under den därpå följande lunchen frågar mr Meixner Freddy, vad han ämnar bli.

Med en blick på mr Latham, svarar ynglingen:

»Jag tror, att jag skall bli detektiv. Det är ett roligt jobb, i synnerhet när man har att göra med Svarta Handen.»

S L U T.